

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி.ஏ.,
அவர்கள் இயற்றிய

நா ற் றெ ரு கு தி

இரண்டாம் பகுதி

5

தமிழ் வியாசங்கள்

உலகளாவிய பொதுக் கள உரிமம் (CC0 1.0)

இது சட்ட ஏற்புடைய உரிமத்தின் சுருக்கம் மட்டுமே. முழு உரையை <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode> என்ற முகவரியில் காணலாம்.

பதிப்புரிமை அற்றது

இந்த ஆக்கத்துடன் தொடர்புடையவர்கள், உலகளாவிய பொதுப் பயன்பாட்டுக்கு என பதிப்புரிமைச் சட்டத்துக்கு உட்பட்டு, தங்கள் அனைத்துப் பதிப்புரிமைகளையும் விடுவித்துள்ளனர்.

நீங்கள் இவ்வாக்கத்தைப் படியெடுக்கலாம்; மேம்படுத்தலாம்; பகிரலாம்; வேறு கலை வடிவமாக மாற்றலாம்; வணிகப் பயன்களும் அடையலாம். இவற்றுக்கு நீங்கள் ஒப்புதல் ஏதும் கோரத் தேவையில்லை.

இது, உலகத் தமிழ் விக்கியூடகச் சமூகமும் (<https://ta.wikisource.org>), தமிழ் இணையக் கல்விக் கழகமும் (<http://tamilvu.org>) இணைந்த கூட்டுமுயற்சியில், பதிவேற்றிய நூல்களில் ஒன்று. இக்கூட்டுமுயற்சியைப் பற்றி, <https://ta.wikisource.org/s/4kx> என்ற முகவரியில் விரிவாகக் காணலாம்.

Universal (CC0 1.0) Public Domain Dedication

This is a human-readable summary of the legal code found at <https://creativecommons.org/publicdomain/zero/1.0/legalcode>

No Copyright

The person who associated a work with this deed has **dedicated** the work to the public domain by waiving all of his or her rights to the work worldwide under copyright law, including all related and neighboring rights, to the extent allowed by law.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, all without asking permission.

This book is uploaded as part of the collaboration between Global Tamil Wikimedia Community (<https://ta.wikisource.org>) and Tamil Virtual Academy (<http://tamilvu.org>). More details about this collaboration can be found at <https://ta.wikisource.org/s/4kx>.

ஆக்கியோன் பெயர்

இஃது திருமயிலை வித்துவான்

மகா-11-11-11 சன்முகம்பிள்ளையவர்கள் சொல்லியது.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

பொலம்பூத்த நற்காப்பு நியம மெனும் வியமரும் புலவோர்
நாட, வலம்பூத்த சுவைசெறிசெந் தமிழ்வசன நடையினனி நலக்கத்
தந்தான், குலம்பூத்த பிறப்பொழுக்கங் குன்றாத நான்மறையோர் குலத்
துட்டோன்றி, வலம்பூத்த வேற்கு கற்றாழ் சூரியநா ராயணநாவலவ
ரேறே. (க)

PREFACE

NEARLY two decades have elapsed since the lamented demise of V. G. Suryanarayana Sastriar whose life in its brief compass had been so full of promise and performance for the restoration of the glory of Tamil Literature and the revival of Tamil studies. During these two decades, strange to say, the student of Tamil in our University has had little chance of becoming acquainted with the works of that scholar, with almost the single exception of **The History of the Tamil Language** which has often been prescribed as a text-book. One of the greatest votaries of the Deity of Tamil Culture is thus rapidly passing into oblivion, very possibly because, in spite of the eminence of his literary productions, there are few of them capable of being used as text-books. That such an excuse is poor and ridiculous goes without saying. But even such a halting excuse will become impossible with the publication of this small volume of essays culled from various magazines to which they had been contributed by the author. Written in elegant prose, brief in compass, and replete with those excellences which are demanded of the best literature and which are known in Tamil as சோலையம் and சோருளையம், these essays are in every way of remarkable and worthy of close study. We would commend, in particular, to the reader's attention the ability with which scientific ideas (of reputed Western growth and modernity) have been expounded in Tamil without any violence to sense or sound. This must serve as an eye-opener to the opponents of vernacular medium of instruction. But the object of the publisher—who, by the way will feel extremely grateful to Editors of magazines and reviews who will bring to light any more essays of V. G. Suryanarayana Sastriar not yet published in a collected form—will be more than achieved, if this volume serves to familiarise students of Tamil in our University with the name and something of the work of this great scholar, who did so much for our Literature, but alas! was not spared by unkind Fate to do more.

S. S. Suryanarayanan.

Reader in philosophy, Limbidis Garden, Royapettah

மு க வு ரை

இவ் வியாசநூல் சென்னை கிறிஸ்தவக் கலாசாலையில் தலைமைத் தமிழ்ப்புலமை நடாத்திய பிறும்மஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் பி.ஏ., அவர்கள் சில பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிவிடுத்த கட்டுரைத் தொகுதியாகும். சாஸ்திரியாரவர்களுடைய தமிழ்பிமானமும், தமிழ்ப்புலமையும் அவர்கள் இயற்றிய அரிய பல நூல்களாலும், தம் மாணவருள்ளத்து எழுப்பிய கிளர்ச்சியாலும் தமிழுலகம் நன்கறிந்ததே. ஆங்கிலமுறையிற் கல்வி பயின்று, தமிழுலகுக்கு இக்காலத்து வேண்டற்பாலன வாகிய தமிழ்மொழியின் வரலாறு, நாடகவியல் ஆகிய துறைகளிற் புது நூலியற்றிப் புகழ்படைத்தவரும் இவரே.

இக் கலைவல்லாளர் மேற்கூறியவாறு தனி நூல்களியற்றியதோடமையாது, அவ்வப்பொழுது அவகாசப்பட்டபோதெல்லாம், சபைகளிற் பிரசங்கமுலமாகவும், பத்திரிகைகளில் வியாசரூபமாகவும் நவீன சாஸ்திரிக் கருத்துக்களையும், தமிழ் மொழி சம்பந்தப்பட்ட கிற்சில ஆராய்ச்சிகளையும் வெளியிட்டு வந்துள்ளார். இவை அக்காலத்துப் (30, 35 வருஷங்கட்கு முன்னர்) படிப்பார் மனத்தைக் கவர்ந்து பொருள் விளக்கத்தாலும் சொற்றொடராகக்கத்தாலும், பெரிதும் மதிக்கப்பெற்றன.

இத்தகைய தனி வியாசங்கள் பழம் பத்திரிகைகளிற் பொதியுண்டு படிப்போர்க்குக் கிடைத்தற்கரியன வானமைகண்டு, சாஸ்திரியார் குமாரன் ஆண்டில் இளைஞனானும், தமிழ்பிமானம், செய்தொழிலுக்கம் இவற்றிற் கிறந்தவனாகிய வி. சூ. சுவாமிநாதன் தம் தந்தையாரது வியாசங்களை முயன்று திரட்டி ஒருநூலாக வெளியிட்டிருக்கின்றான். தமிழில் பல்வகைய வசன நூல்கள் பல்கிவரு மிக்காலத்தில், அதிலும் ஸ்கூல்களிலும், காலேஜ்களிலும் தமிழ் வியாசம் கட்டாய பாடமாயிருக்கும் நிலைமையில் இந்நூல் வெளிவருவது சாலவும் வேண்டற்பாலது.

இதனைக் கலாசாலைகளில் உரியவர்கள் பாட புத்தகமாகத் திட்டஞ் செய்து நற்பயனெய்த முன் வருவார்களென்று நம்புகிறேன்.

வே. முத்துசாமி ஐயர், எம்.ஏ., எல்.டி.,

டிப்டி இன்ஸ்பெக்டர் முசிரி ரேஞ்சு.

முன்னுரை

எந் தந்தையார் அப்போதைக் கப்போது எழுதி, பல பத்திரிகைகளின் மூலமாய் வெளிவிடுத்த பல தமிழ் விபாசங்களை யொருங்கு சேர்த்து, “தமிழ் விபாசங்கள்” என்ற தலைப்பின்கீழ் வெளிவிடவேண்டுமென்ற பேரவாவெரு நாட்களாக எனக்கு இருந்து வந்தது. அப் பேரவா கைகடும் காலம் இப்போது, வாய்த்ததைப்பற்றி யான் பெரிதும் மனமுவக்கின்றேன்.

இவ்விபாசங்கள் பல பெரியோர்கள் கூறிய முறைப்படியே வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அதுபற்றி அன்றாளுக்கு என்னுடைய மனமார்த்த வந்தனத்தைச் செலுத்துகின்றேன். மற்றும் இதனைத் தங்கள் பத்திரிகைகளினின்றும் எடுத்துப் பிரசுரிக்க உத்தரவளித்த பத்திராகிரியரவர்களுக்கும், எந்தந்தையாரது நண்பர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் என் நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

இன்னும் எந்தந்தையார் எழுதிய விபாசங்கள் அநேகம் உள்ளதென அறிகிறேன். அவ்வாறு உள்ளதன் பிரதியாடிடமாவது இருப்பின் அதனை எனக்குத் தந்து உதவும்படி வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன்.

இப் புத்தகத்திற்கு ஆங்கில முகவுரையெழுதி உதவிய மகா-ரா-பூரீ எஸ். எஸ். சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், எம். ஏ., பி. எஸ்.வி., அவர்கட்கும், தமிழ் முகவுரை யெழுதியும், மற்றும் பிழைதிருத்தியும் உதவிய மகா-ரா-பூரீ வே. முத்துசாமி ஐயர், எம்., ஏ., எல்.,டி., அவர்கட்கும் என் மனமார்த்த வந்தனம் செலுத்துகின்றேன்.

இங்ஙனம்,

வி. சூ. சுவாமிநாதன்.

1-10-'35 }
மதுரை. }

பொருளடக்கம்

1. தற்காப்பு நியமம்
2. பொய்த் தோற்றங்கள்
3. ஜீவராசிகளின் நானாவித வர்ணங்கள்
4. மனவமைதி
5. உயர்தனிச் செம்மொழி
6. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின்
தமிழ் பாஷாபிவிர்த்தி
7. சொற்பொருளாராய்ச்சி
8. ஓர் நண்டித்தெறுக்கால்
9. தமிழ் நூலாராய்ச்சியின் தற்கால நிலைமை
10. வறுமையுந் தமிழ்ப் புலமையும்
11. தமிழ்ப் புலவர் பொருமை
12. தமிழ் அகராதி
13. தமிழ் நூலாதரிப்போர்
14. சுதேச பாஷை நீக்கம்
15. சர்வ கலாசாலை விசாரணை
16. சுதேச பாஷை யாக்கம்
17. தமிழ்ப் பாடசாலைகள்
18. இந்தியர் ராஜபக்தி

பொங்கும் மங்களம் எங்குந் தங்கு

தமிழ் வியாசங்கள்

I. தற்காப்பு நியமம் *

கடவுள் வாழ்த்து

நேரிசையாசிரியப்பா

திருவளர் செல்வத் தருள்வளர் தவத்தின்
அசுத்தியர்க் குத்தமிழ் மகத்துவந் தெரித்த
நற்காப் பரங்கிரி நாயகற் பணிஞதும்
தற்காப்பு நியமந் தன்னை
எடுத்தினிது விரித்து முடித்தற் பொருட்டே. (உ)

சேந்தமிழ்ப்பயின்ற சேல்வர்காள்!

யாமீண்டு எடுத்து உபநியசிப்பான் புகுந்த விஷயர் * தற்காப்பு நியமமென்பது. இஃது நீவி ரறியாததன்று. அங்கனமாகவும் எளியேம் இதனைக் கையாடுதல், ஒப்புயர்விலலாத் திப்பிய குணத்த, அருமையாம் பாஷைகளாவிலவறிந்த, பெட்புடன் பலநா லுட்பயனோர்ந்த அக்கிராசகுதிபதியார் கூறும் பொற்புறு பற்பல அற்புத நற்பொருள் கற்பது கருதியன்றே! ஆதலினெம்மைநோக்கி 'என்னை யிவர்தம் புலமையென எள்ளி நகையாடாது அன்புடன் போற்றுகின்!

தற்காப்பு நியமத்தின் பொதுவியல்பு

தற்காப்பு நியமமென்பது ஒரு பிராணி தன்னைத் தானே பற்பல அபாயங்களினின்றும் துன்பங்களினின்றும் தப்புவித்துக் காத்துக்கோடல் முறையாம். இங்ஙனங் கூறிய தற்காப்பினை இவ்வலகின்கணுள்ள ஒவ்வொரு ஜீவராசிகளிடத்துங் காணலாம். காட்டிலுள்ள புலிகள் உயிர்த்தி

* தற்காப்பு நியம மென்னும் பெயரிய இவ்வியாசம், சென்னைத் தமிழ்ப் பாஷாபிவித்தி சபையாரது வேண்டுகோட்கிணங்கிச் செய்யப்பட்டுச், சென்னை இராஜதானிக் கலாசாலைச் சமஸ்கிருத பட்டாசாரியாராகிய மகா-ரா-நா-நூ தி. யி. சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்கள், எம். ஏ. சபாநாயகராக வீற்றிருந்துழி, வருஷந்தர வந்தனப்பிரசங்கமாகவாசிக்கப்பட்டது. இஃது பலர்க்கும் பயன்படுமாறு நண்பர் வீரும்பியவண்ணம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. வி. கோ. சூ. * Law of Self Preservation.

ருப்பதம், தீக்கோழிகள் வேட்டைக்காரர்களினின்றும் தப்பித்திரிவதும் யாங்கனம்? ஆழ்ந்து நினைமின்! சிறுபான்மை தத்தமது அறிவினாலும் பெரும்பான்மை இயற்கையினாலுமா மென்பது வெளிப்படும். “ஆம், அவை தத்தம் அறிவினால் கார்துறைவதை யறிவேம்; மற்று இயற்கையினால் பிழைத்துத் திரியு மென்றீரே; அஃதென்னை?” என்பிரேல்:—புலிகள் தம்முடைய மஞ்சள் வரிகளாக் கருநிறக் கீற்றுக்களு மிருப்பதினால் போர்த பயன் தானென்னை? அவை ஒங்கிவளர்ந்த கோரைப்புற்கிடையில் நிற்குமாயின், நம் கண்ணிற்கு அப்புலிகளினிருப்பிடம் எளிதில் புலப்படமாட்டாது. ஏனெனின் கோரைப்புல், மூங்கிற் புதர் ஆகிய இவற்றின் நிறமும் புலியின் நிறமும் ஏறக்குறையப் பார்வையினுக்கு ஒன்றாயிருத்தல்பற்றி யென்க. இவ்வாறு ஒன்றாயிருத்தலின் மாண்கள் புலிகளிருத்தலை யறியாது உலாவுகையிற் புலிகள் அம் மாண்களின்மேற்பாய்ந்து இரையெடுத்திக் கொண்டும்வேடரினின்றும் தப்பிக்கொண்டுத் திரிகின்றன. இனித் தீக்கோழிகள் மணல் வனங்களிற் சற்றுத் தூர்த்து நிற்குமாயின் அவை ஆண்டு நிற்கல் நடந்தாலன்றிக் கண்ணுக்குப் புலப்படாது. ஆதலின் அவை வேடர்களது கணைக்கு இலக்காகாது பிழைத்து வாழுகின்றன. இவ்வண்ணம் புலிகளால் தீக்கோழிகளும் பிழைத்துத் திரிவதற்கு முக்கிய ஏதுவான அவ்வவற்றின் நிறப்பேறு தத்தஞ் செயலினாலோ, அன்றியற்கையினாலோ? கூறுமின். இயற்கையினாலென்பதற்கு ஓராக்கூபணையு மின்றும். இவ்வுலகின்கண் எப்பொழுதும் பயனுள்ளனதாம் இயற்கையாகவே நிலைத்து நிற்கும். இங்ஙனம் பயனுள்ளன நிலை நிற்கலுத்தான் இயற்கைப்பிரிநிலை (Natural Selection) யென்றும், தகுந் தவை தங்கிநின்ற (Survival of the Fittest) லென்றும் மேன்மொழி உயிர் னாலோர் (Western Biologists) கூறுவர். இஃது சபாவ நியமங்களுக்கெல்லாம் (Laws of Nature) முதன்மைதாய் விளங்கலு முணர்க.

தற்காப்பின் இன்றியமையாமை

இதுகாறும் மனிதற்குக் கீழ்ப்பட்ட பிராணி சம்பந்தமாகவே கூறிப் போந்தோம். இனி மனித சம்பந்தமாகவே கூறுவோம். கடவுளார் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றினும் ஒருவித ஒழுங்குளது. அவ்வொழுங்கினைத்தான் தற்காலத்திலுள்ள சான்றோர் இயற்கையொழுங்கு (The order of Nature) கென்றுரைப்பர். இவ்வியற்கை யொழுங்கிற் காணப்படும் பிராணிகள் யாவற்றினும் மனிதனேமேதக்காலையினும் மற்றைப் பிராணிகளைப்போன்றே இவனும் வாழ்க்கை நியமங் (Laws of Life) கட்டு உட்பட்டிருத்தல் வேண்டதெனின் இவனுக்குத் தற்காப்பு இன்றியமையாததாகின்றது. அங்ஙனமின்றேல், தமக்கும் பிறர்க்கு மின்பம் பயப்பனவாகிய ஏனைய கடமைகளைச் செய்தல் அசாத்தியமாய்விடுமென்க. “சுயநயவிரக்தி யுள்ளவன் அன்றே முக்தி யெய்துவான்; அங்ஙனமிருப்ப லீவிர் தற்காப்பு மனிதற்கு இன்றியமையாததென்று கழுறுவதென்னையோ?” என்று சங்கிப்

பிரேல்:—கூறுவாம். நம் உடலுயிர்களைப்பற்றி ஜாக்கிரதையா யிருக்குமாறும், ஒரு பயனுமின்றி நம்முடலை வருத்தாமலும் நம்முயிரினைப் பவியிடாமலு மிருக்குமாறும் ஒழுக்கநூல் (Ethics) விதிக்கின்றது. இதனை உதாரண முகத்தால் விளக்குவோம்:—தெய்வபக்தி யுடையானொருவன் ஒரு பயனுமின்றிக் கடவுள் முத்தி தந்தருளுவாரென்னும் கருத்தினையுடைய நகங்கள் வளர்ந்து தொளைத்துக்கொண்டு புறங்கைக்கு வருமட்டும் அகங்கையினை விரல்களோடுசேர்த்து முடிக்கரங்களை வானத்தைநோக்கி நீட்டிக்கொண்டிருப்பானாயின், பயன்கருதிக் கடவுளால் மனிதர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட அங்கங்களிற் கையென்ற மகா அற்புதமான ஒன்றினை நாசப்படுத்துகின்றனாதலின் அவன் பாபியேயாவா நென்பதற்கு ஐயமின்றென்க. இத் தற்காப்புக்கடமையினுஞ் சாலச்சிறந்த கடமைகளு முளவாம். இஃது அவற்றொடு முரணாகால் அக்கடமைகளையே செய்தல் வேண்டுமென்பது ஒழுக்க நூல் விதியாம். தனது சூழும்ப சம்ரக்ஷணைக்காகத் தலைவன் தன்னுடைய சத்திக்கு அநீதமாயு முழைத்து வருந்துதல் வேண்டும். நாடுகாப்பின் பொருட்டுப் போர்வீரர் யுத்தத்தில் உயிர் துறக்கவும்வேண்டும். இவ்வமயங்களில் அவர் தற்காப்பினைக்கருதி நடப்பாராயின், அவர் குற்றவாளியே யாவார் என்பதும் ஐயுறற்பாலதே? ஆகவே ஒரு பயனுமின்றித் தன் உடலுயிர்களை ஒருவன் வருத்துகிறானாயின், அவன் ஆன்மத் துரோகியென்றழைக்கப்படுவானேயன்றி, ஒருநாளந் தான் கருதிய வண்ணம் முத்தியெய்தான். தற்கொலை புரிவது மாபாவம் என்ற நந்தமக்கு இது மாத்திரம் பாவச் செயலா காததேனோ? சாற்றுமின்!

தற்காப்பினைக் குறித்து ஒழுக்கநூலோர் கொள்கை

மனிதரின் பொது நன்மைநாடுதல் ஒழுக்கநூல் இலக்காம்; ஆதலின், ஒவ்வொருவனது நன்மையினை நாடுதலுந் தக்க இலக்காம்; ஆகவே, ஒவ்வொருவனுந் தன் நன் நன்மையினை நாடலும் நேரிய இலக்காம். பிறன் உற்ற நலமானது மனிதரின் பொதுநலத்தில் எவ்வளவினதாருமோ அவ்வளவின தேயாம். ஒருவன் தானுற்ற நன்மையும்; தன்னின்பம் நாடப்படாதாயின், பிறனது இன்பத்தான் நாடப்படுதலேனோ? தன்னின்பம் பிறரால் நாடப்பட்டழித் தான் பிறனதின்பம் நாடுதலினால் பொதுநன்மை யதிக்கப்படுமாயின், யாவும் செவ்வனே செல்லும். அங்நன்மையின், ஒவ்வொருவனும் தன் நன் நன்மையினைப் பிறனொருவன் நாடுவான் என்பது நினைந்தே, தன் தன் நன்மை நாடும் அப்பிறனுக்கே இவ் வொவ்வொருவனும் நன்மை நாடுவானு தலாலும், நம்மின்பங்களிற் பெரும்பாலான நமது சரிசெளக்கியத்திற்கு ஆவ சிகமான செயல்களோடு ஒற்றுமைப்பட்டிருக்கின்றன வா தலாலும், இச் சரி சம்பந்தமான இன்பங்களை யொப்பாமை யிகத் தாழ்த்தாமான வாழ்க்கையினையும், பலவினத்தினையும், செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்வதற்கு

ஏலாமையினையும் விளைவிக்கின்றதாதலாலும் ஒவ்வொருவனும் பிறர் இன்பத்தையே நாடுதல் அசம்பாவிதமாம் என்க.

தற்காப்பின் பகுதிகள்

தற்காப்பின் பகுதிகள் பலவிதப்படும். அஃக்தப்படியெயினில்:—ஈண்டுத் தான் என்றது இவ்வுலக இன்பத்திற்கு முக்கிய சாதனங்களாய் சரீரத்தினையும், மனத்தினையும், குணத்தினையும், குறிப்பதெனினின்றுவிடாமல், பேரின்ப சாதனமாகிய ஜீவான்மாவினையுங் குறித்து நின்றவின், தற்காப்புப் பலவகைப்படுகின்றது. அவைதாம் சரிராபிவிர்த்தி, மனோபிவிர்த்தி, குணபிவிர்த்தி, மோட்ச சாதனப்பேறு, என்னுந் தலைச்சாத்திட்டுப் பின்னர் விரித்துக் கூறப்படும். இது நிற்க, சிலமேற் புலவிஞ்ஞானிகள் தற்காப்பென்னுந் தொடரின் கண்ணுள்ள தான் என்பது மெய்ம்மனங்கலையே குறிக்குமெனக் கூறுவாராயினுந், தென்புலக்கலைஞர்கள் 'தன்னையறிதல்', 'தன்னைத்தான் காண்டல்' என்பனவற்றிள், தான் என்பது ஜீவான்மாவின் யுணர்ந்து கிற்பதுபோலத் தற்காப்பின்கண்ணுள்ள தானென்பதுஞ் ஜீவான்மாவின் குறிக்குமெனக் கூறுதல்பற்றி யாமும் அவ்வாறே கூறுகின்றும்.

சரீராபிவிர்த்தி

இனி மேற் றொகுத்துச் சுட்டியவற்றை வகுத்துக் காட்டுவான் தொடங்கி நிறுத்த முறையாலே முதற்கட் சரீராபிவிர்த்தியினைப் பற்றிப் பேசுகின்றும். நன்றாயுழைத்து வேலைசெய்பவனை சரீராபிவிர்த்தி யடைந்து தேகசெளக்கிய முறுவான். அங்கனமல்லாதவன் சரீராபிவிர்த்தி யடையாது வாழ்நாள் முழுவதும் பிணியினால் வருந்தி வினாளாய்க் கழிப்பான். இக்கருத்தினை யுட்கொண்டன்றே "போதுமான மட்டுஞ் சுறுசுறுப்பாயிருப்பவனை பிராணதாரணப் பிரயத்தனத்தில் (Struggle for existence) ஒழிந்துவிடாது தங்கி நிற்பான்" என்று உயிர் நூல் (Biology) முறையிடுகின்றது. ஆயினும் அவ்வாறு சுறுசுறுப்போடு வேலை செய்பவனுக்கு வேலைக்கிடையிற் சிறிது ஓய்வும், இரவிலுறக்கமும், சின்னாட் பின்னர் ஒரு நாளொழிவும் பன்னாட் பின்னர்ச் சின்னாள் விடுமுறையு மிருத்தல் வேண்டும்; இன்றேல் தேகம் வலியிழந்து கட்டழிந்து போய்விடும். அங்கனம் இவன் செய்யும் வேலையும் பிரியகரமாகவே இருத்தல்வேண்டும். அது பிறரது கட்டாயமின்றிச் சுயேச்சையாற் செய்தலும்வேண்டும். இல்லையெல், மனவருத்தத்திற்கு இடனாகி அஃகவனைத் துன்புறுத்து மென்க.

வேலைசெய்ய வேண்டாதவன் உடல்விருத்தி வினையாட்டுக்களாகிய உதைப்பந்தாட்டம் (Foot-ball) சல்லடைப்பந்தாட்டம் (Tennis) மாச்சுட்டப்பந்தாட்டம் (Cricket) முதலியனவாதல் ஆடல்வேண்டும். ஒருவன் தனதுந் தன் குடும்பத்தினதமான சுகஜீவனங்கட்கு ஆவசியகமும் உபயோகமுமுள்ள எல்லாவிதப் பயிற்சியும் அறிவும், திரவியசம்பாதனமும் அடைந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்விதப் பயிற்சிகளுள் முதன்மையானது கைச்சாதுரி

யப் (Manual dexterity) பேறு. இவ்வுலகின்கண் காணப்படும் பற்பல சுகமூலங்களையும் உபயோகித்தற் கேற்றவர்களாய்ச் செய்யுந் தன்மைய திறத்தினை யொவ்வொருவனும் முதிருமாறு செய்தலும் வேண்டும்; அன்றேற் சுகாநுபவம் அசாதத்திய மாய்விடு மென்க. “எந்த விஷயங்களிலும் ஏகீதி யானது (Monotony) வேண்டற்பால தன்று; மேலுமஃது வாழ்க்கையினுக் குக் கேடு விளைப்பதாகவும் காணப்படுகின்றது” என்று உடல்நூலோர் (Physiologists) கூறுவர். இவ்வெல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்ததும், தற் காலத்தில் விசேஷமாய்க் கவனிக்கப்படாதது மாயிருப்பது மிதமான உண்டி கோடலாம். போதிய உணவுகோடலானது சரீர சுகத்திற்கு மூலமந்திரமா மென்பதை யுணர்ந்திருந்தும், பலர் சிவபிரானது மூத்தபிள்ளையார்க்கும் தம யரையத் தின்னத் தலைப்பட்டு அஜீரணமாதிய பலவித நோயினாலும் வருந்து கின்றனர். ஆதலின் இது விஷயத்தில் நாம் மிகக் கவலையெடுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும். கள்ளருந்திக் கழிபெருங் களியாட்டயர்வதும் உடற்கேடு விளைத் தலின் வேண்டப்படாததாம். உண்டாட்டிலும் களியாட்டிலும் வீணை கைப்பொருளினைச் செலவிட்டுக் கடன்பட்டு உழல்வதும் கேவல அறியாமையாதலின் அதுவின்றும் ஒவ்வொருவனும் தவிர்தல்வேண்டும். இவ்விஷயங் களிலெல்லாம் இயற்கை ஒழுங்கிற்கு விரோதப்படாமல் நடத்தல்வேண்டும் என்பது ஒரு பெரிய நிட்சேபம் போலும்! இதுகாறஞ் சரீராபிவிர்த்தியினைக் குறித்து எம் சிற்றறிவினுக் கெட்டியவாறு கூறிப்போர்தாம். இனி மனோபி விர்த்தியினைப் பற்றி யுபநியசிக்கப்புகுவாம்.

மனோபிவிர்த்தி

மனோபிவிர்த்தியினுக்குப் பிரதான சாதனங்களாயுள்ளன. முறைப் பட்ட சாத்திரக்கல்வி (Scientific culture)யும் இலக்கியப் பயிற்சியும், நற்கலைத் (Finearts) தேர்ச்சியுமேயாம். இவையிற்றினை முறைவழுவாது விரித்துரைப்பாம். உலகத்தின் கணுள்ளபொருள்களின் தத்துவங்களை யுணர் தற்கேற்ற மனப்பயிற்சி முக்கியமாம். இச்சபாவ விஷயங்களுள் ஒரு பகுதியினை, மற்றைப் பகுதிகளின் ஞானஞ் சிறிதேனுபின்றி யறிதல் கூடாமையாம். ஆல்தாவது சபாவ விஷயங்களுள் ஒரு பகுதியினை யறிய விரும்புகின்றவன் அப்பகுதியின் பூரணஞானத்தினையும் பெறவேண்டிவானாயின் அவனுக்கு மேற்குறித்த சபாவ விஷயங்களுள் ஏனைய பகுதிகளின் ஏகதேசப்படு முணர்ச்சியாதல் இருத்தல்வேண்டும். இத்தகைய மனப்பயிற்சி அசாதத்திய மெனத் தோற்றுவதாயினும், ஒழுங்குபெறக் கல்வி கற்பிக்கப்படுமாயின் ஒவ்வொரு நூலின் தத்துவார்த்தங்களும் தெளிவாய்ப் பரவப்பட்டு உறுதியாய் மனத்தின்கண் பற்றிக்கொள்ளப்படும். ஈண்டுக்குறித்த நூல் என்பது உயிர் நூல், உளநூல், (Psychology) மனிதநூல், (Anthropology) ஒழுக்கநூல், செல்வநூல், (Political economy) பொளமியநூல், (Geology) முதலியவற்றின் பொதுப்பெயர். இந்நூலறிவுள் மனிதசமூக

(Sociology) தூவநீவும் அடங்கும். இதுதான் சாத்திரக்கல்வி யென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது.

இனி இலக்கிய வுணர்ச்சியினைக் குறித்துக் கூறுகின்றும். இவ்விலக்கிய வுணர்ச்சியானது, கற்பனைச் செல்வமும், சொல்வன்மையும், மனவுறுதியும், பிறர்மனங்கவரும் ஆற்றலுமாகிய இன்னொன்றை பயன்களை யெல்லாம் விளைக்கின்றது. இஃதின்மேல் சம்பாஷனை பயனின்றாய் விடுதல் காண்க. நற்கலை ஞானமும் வேண்டற்பாலதென்று முன்னர்க்கூறினும். நற்கலைகளாவன யாவை? அவைதாம் கானம், கவிதை, நாடகம், சிற்பம், மதுரபாஷணம் (Eloquence) என்பன முதலியவாம். கானம் மனிதனது கடின சுபாவத்தை மீருதுவாக்கும். கவிதை உற்கரிஷமான மனோதர்மங்கனையும், நாடகம் மனிதனது அந்தஸ் ஸுபாவத்தையும், சிற்பம் கூரிய அறிவினையும் ரசிக்கச்செய்யினையும், மதுரபாஷணம் வசீசர வன்மையினையும் மெய்க்கீர்த்தியினையும் கொடுக்கும். இயற்கைப்பொருள் வனப்பின் காட்சியினற போதரும் ஆந்நலம் அளந்துரைக்குந் தன்மையதன்றாதலின் ஒருவர்க்கு இயற்கை வனப்பு (Aesthetics) தூற்பயிற்சியும் இருத்தல் வேண்டும். கதைகள் படித்தலும், நாடகம் பார்த்தலும், சதுரங்க முதலியன வினையாடலும் இன்பஆற்றாதல் (Fountain of happiness) பற்றி விரும்புதற் பாலனவாம்.

இனிச் சீராயிவித்திக்கும் மனோபிவித்திக்கும்பொதுவாகிய இல் வாழ்க்கை யினைக்குறித்து எமக்குத் தோன்றியவற்றை யெடுத்து இயம்புகின்றோம்.

நித்திய பிரமசாரித்துவத்தினு லுண்டாகுஞ் சீரக் கேடுகளைக் காட்டிலும், நித்தியக் கன்னிக் தன்மையாகிய அபரிபூரண வாழ்க்கையினின்றும் போதருஞ் சீரக்கேடுகள் மிகவுமகிகமாம் என்பது பெரும்பாலார் கொள்கை. இதனோடு சிறு பான்மையோர் கொள்கை முரணினும், மகோதத்துவ விஷயத்தில் அந்நனம் ஆடவரும் மாதரும் பிரிந்து வாழ்தலினின்று உண்டாகுந் கேடுகள் மகா நாசகரமானவேயாம் என்பதிலோடு எத்தகையோர் கொள்கையு முரணதென்க. இதுபற்றி யறிவு முதிர்ச்சியினாலும் மனோவி காரத் (Emotions) தினுமுண்டாகும் நற்பயன்களை யறுபலியாமையாகிய தூர்ப்பாக்கியத்தினுக்கு அவர் ஆளாதல் ஒரு தலையேயாம். ஸ்திரிபுமான்களாய் வாழுதல் ஊக்கத்தை யுயர்த்தித் தொழில்புரியுமாறு தூண்டி அவ் விருவர்க்கும் மனக்களிப்பினைத் தருகின்றது. இதுபற்றியன்றே,

“மாசிலா வையகத் திவ்வுயிர் வாழ்க்கை
யாம்பெருந் கடலுட் போ(ம்)மரக் கலனும்
ஆடவர் செஞ்சம் அறத்துறை யகன்று
நீடிசை சுழற்று நிலையிலாக் காற்றா

நிண்ணய மற்ற வெண்ண மியக்கச்
 சென்றுழிச் சென்று தன்றறி வின்றி
 அலையா வண்ணம் அறத்துறைக் குடாவின்
 நிலைபெற நிறுத்துநங் கூரமாய்ப் பின்னுஞ்
 செய்வினை முயற்சியிற் பொய்வகைப் புன்னெறிக்க(கு)
 எற்றுண் டகன்று-பற்றொன் றின்றி
 ஆசையார் திசைதொறு அலைந்து திரிந்தும்
 கெடாவணங் கடாவிக்க கெழுமிய வன்புசேர்
 அறப்பிடி கடைப்பிடி யாகக்காட்டிச்
 சிறப்புயர் சுகத்துறை சேர்க்குசுக் கானாய்
 நின்றது மங்கையர் நிலைமை” யன்றியும்
 “மெள்ள மெள்ளத்த னுள்ளம் விரித்துப்
 பொறையுஞ் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்
 சிறிது சிறிதுதன் சித்தந் தெளித்துப்
 பக்குவஞ் செய்யுநற் பள்ளிச் சாலை
 இல்லறமென்பது” சொல்லவும் வேண்டாமோ? (நூ)

என்று தற்காலத்திலுள்ள *பெரியோர் கூறியதூஉ மென்க.

இவ்வில் வாழ்க்கை நலத்தினால், எப்பொழுதும் வினையாட்டிலேயே கருத்துப் பதிந்து ஆலோசனையென்பது சிறிது மில்லாது கருவமே உருவ மாயிருந்த எத்தனை மாதரார் பத்தியு நேசமுமுள்ள தலைவியரும் அன்புள்ள தாயரும் ஆகின்றனர்! இரக்க மற்றும் கோபமென்பதே குடிக்கொண்டிருந்த எத்துணையாடவர் தாம் உயிர்த்துணை யுற்ற பின்றை, அமைதியுஞ் சாந்த மும் உள்ள தலைவரும் சுவலையுள்ள தந்தையருமாகின்றனர்! காண்மின்! மேலும் இவ்வில் வாழ்க்கையினால் தலைவி தலைவரது ஆராய்ச்சிவன்மை சரல வும் பலப்படுகின்றது.

இதுகாறும் கூறிப் போந்தனவெல்லாம் நாசகாரணமாய் நேசமில் லார் வாணிபவதுவை யானவிடத்தினல்லாது, நேசம் பற்றிச்செய்த வதுவை யான இடத்தே யாமென்க. ஆதலின் ஸ்திரீபுமான்க ளிருவரும் தமக்குள் பரஸ்பரம் அன்பில்லையாயின் விவாகஞ் செய்துகோடல் ஒருநாளுங்கூடாது. அன்றியும் ஒரு குடும்பத்தினைக் காப்பாற்றும் ஆற்றல் இல்லாதவர் மண மாடக் கருதுதல் பெருங் குற்றமாம். அவ்வாறு காப்பாற்றும் வலியிலார் மணப்பாராயின் அவர் செயல் காசுகொடுத்துத் தேள் கொட்டிக் கோடல் போலும். இதன்பின்னுந் தாம் துன்புறுவதேயன்றி ஒன்று மறியாத தமது மனைவி மக்களையும் அவர் வறுமைக் கடலில் ஆழ்த்தித் துன்புறுத்தலையுந் காண்க. இன்னும் இவ்வளவோடு நின்று விடாமல் அவர் தமது மக்களை

அசௌக்கியப் படுத்துவதினும் குரூபிகளாக்கித் தற்காப்பினுக்கும் அநருக ராக்குதலின் மாபாதகரோ அல்லரோ? அந்தோ? இவரதறியாமைக் கென் செய்வது? தமிழ்வல்லீர்! மெளனஞ்சாகியாதீர்! வாய்திறந்து கூறுமின்! பெற்றோர்க்குச் சிறுபிராயத்திற் பிறக்கும் பிள்ளைகள் கேடெய்திச் சீக்கிரத்தில் அழிவுறாமாதலின், அப்பருவத்து மணமாவெது அசங்கதமாம்.

குணபிவிர்த்தி

மனிதன் ஜனசமூகத்தி லிருப்பவனாதலின் குணபிவிர்த்தியும் ஆவசியகம் ஆகின்றது. சிலர் சரீராபிவிர்த்தி மனோபிவிர்த்தி யாகிய விவற்றினும் இக்குணபிவிர்த்தி மிகவும் முக்கியமானதென்று கூறுவாராயினும் குணபிவிர்த்தி அவற்றிற்குப் பிற்பட்டதாகவே கொள்ளற்பாற்றென்பது எம்மனோர்கொள்கையாம்; குணபிவிர்த்தியினால் உண்டாம் பெரும்பயன் எந்நானு மழியாத புகழ்ப்பேறும். புகழ்கருதிச் சற்குணமுடையவனு யிருத்தலினும், சற்குணமுடையவனுதலே கடமையென்ற எண்ணத்தோடு சற்குண முடையவனுயிருத்தல் மேன்மையானது. சற்குணச் செல்வத்தினுக்குக் காவலாயிருப்பன கற்பெனப்பெய் பதிவிரதா தர்மமும் ஏகபத்தினி விரதமுமே யாம். இவ் விரதங்களை அனுசரியாதவர் தேக சௌக்கியமும் புகழும் பெறுதல் “ஒப்பிலா மலடிபெற்ற மகனொரு முயற்கொம் பேறித்தப்பிலா காயப் பூவைப் பறிப்பது” போலுமன்றே! வாய்மையும், ஈகையும், அன்பும், பரோபகாரமுமாகிய இவை முதலியனதாம் சற்குணங்கள் எனப்படும். பிறர்க்குத் துன்பஞ்செய்யாது தான் சுகானுவமுடைய னுதலும், தான் துன்பமடையாது பிறர்க்கு இன்பம் தரத்தக்கனவற்றைச் செய்தலுமே, நம் தற்காப்பு நியமத்தோடு மாறுபடாத சற்குணங்களாம். இவற்றையுடையவனே நல். லொழுக்க முடையானென்றும் நீதிமானென்றும், புண்ணியவானென்றுஞ் சுகபுருடனென்றுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவான்.

லௌகிக விஷயஞானம்

உலக சம்பந்தமான விஷயங்களின் உணர்ச்சியே லௌகிக விஷயஞானம் (Knowledge of the worldly affairs) எனப்படும். பிறரது ஒழுக்க வழக்கங்களை ஓர்தலும், அவ்வொழுக்க வழக்கங்கட் கேற்ப நடத்தலும், வசக்கும் நாட்டினது சட்டதிட்டங்களின் உணர்ச்சியும், அவற்றின் படி யொழுக்கலும், சுவாசீனமென்பதி னியல்பினை யறிதலும், அது பெற்று வாழலும், மிருகசபாவவுணர்ச்சியும், இவை போல்வன பிறவும் ஈண்டுக் கூறிய லௌகிக விஷயஞானம் என்பதின் கண் அடங்கும். இவ்வுலகத்திற் சுகஜீவனத்திற்கு இவ்வித ஞானம் ஆணியேர் போன்றதாம். இஃதில்லையாயின் இன்ப வாழ்க்கையென்பது பூதகால சமாசாரமாமே யன்றி, வேறில்லை. ஆகவே அவ்வித இன்பமற்ற வாழ்க்கையானது தற்காப்பினுக்கிடையூறாய் நின்றலின், அவ்விதையூறு ஒழியுமாறு லௌகிக விஷயஞானம் பெறுதல் ஆவசியகமாகின்றது.

மோட்ச சாதனப்பேறு

இவ்விஷயத்தில் மனிதர்களது கொள்கை பல்விதப்படுகின்றது. முற்காலத்திலுந் தற்காலத்திலுமுள்ள சிற்சிலரை (நிரீச்சுவாகியரை)த் தவிர்த்து, மற்றையாவரும் இம்மோட்சசாதனப் பேற்றினை அவாவி, அதற்குரியனவாய முயற்சிகளுஞ் செய்துவருகின்றனர். பேரின்ப மெய்துவதற்கு மூலகாரணங்களாயுள்ள பொருள்களை யடைதலே மோட்சசாதனப்பேறு என்று கூறப்படுகிறது. இந்த விஷயத்திலன்றே சில்லாண்டுகளின் முன்னர், மனிதர்கள் பல பிளவுபட்டு ஒருவரை யொருவர் விரோதித்து நிர்ப்பந்தப்படுத்தி உண்மையுணராத மாபூகினர்! அக்காலங்களோடு இம்மதவாதம் நின்றுவிட்டதோ? அம்மம்ம! என்சொல்வேம்? இவ்வளவு நாகரிகமுஞ் சீர்திருத்தமுமெய்கிய இக்காலத்திலுமுள்ள அம்மதவாதத்தின் கொடுமையினைக் கூறுதற்குச் சேடனும், எழுதுதற்கு அந்தக்கார்த்த வீரியமும் வேந்தும், பார்த்திடற்கு அமரர்கோனும் வல்லரல்லது ஏனையோரால் ஆகற்பாலவோ? இயம்புமின்!

இவையெல்லா மொருபுற மிருப்ப, இங்ஙனங் கூறிய மோட்ச சாதனப்பேறே மகா முக்கியமானது என்பதற்குச் சந்தேகம் எட்டுணையுமில்லை. யாம் இந்த மோட்ச சாதனப்பேற்றினைச் சிறப்புவகையா லெடுத்துக் கூறாது பொதுவகையாற் கூறுகின்றோம். ஏனென்றிற் பொதுவகையாற் கூறுமிடத்து எவ்விதக் கொள்கையோர்க்கும் பொருந்தும். மேலோர்கள் இவ்விஷயங்களிலெல்லாம் அவரவர் தத்தம் அறிவினுக்கு எது உத்தமமாகத் தோன்றுகின்றதோ அதனையே கொள்ளக்கடவார் என்று வாய்ப்பறை யறைகின்றார்கள். அதனைச் சற்று செவியில் ஏற்பீர்! அறிவால் மிக்கீர்! இதன் கண்மது கொள்கைகள் ஒன்றோடொன்று மாறுபடாது நாமெல்லாம் விரோதமின்றி நட்பாளராய் வாழாத லன்றோ தவறாக் கடன்பாடு? செழுந்தமிழாளர்கள்! இதனை மறவன்மின்! கடவுளது அருட்பேறன்றே செல்வத்து ளெல்லார் தலையாய செல்வம்! அதுவன்றே முத்திக்கு வித்து! அதுவன்றே ஆரந்த மழைபொழியு முகில்! அதுவன்றே பேரின்ப வாழ்வளிக்கும் அமிர்தம்! அது வன்றே மலமாச ஒழிக்கும் மதியம்! அதுவன்றே அஞ்ஞான இருள் நீக்கும் இரவி! இத்துனைச் சிறப்பினதாகச் சொல்லப்படும் அத்தெய்வவருளைப் பெறுதல் யாங்ஙனம்? சிறிது சிந்தனை செய்மின்! உபாசனையினாலுந் தியானத்தினாலும், அன்பினாலும் பத்தியினாலுமேயாம் என்று ஆன்றோருரைப்பார். ஆதலின் திருவருட் பெருங்கடலாகிய கடவுளைத் தியானித்து அவரருள் பெற்றுத் தற்காத்துப் பரோபகாரஞ் செய்து புகழ் பெற்ற பின்றை யுலகத்திலுள்ள ஆன்மகோடிகள் எல்லாம் மோட்சாநந்தம் பெற்று வாழ்க! வாழ்கவே!!

இஃதான் தற்காப்பு நியமத்தினைப் பற்றிய வியாசமும் ஒருவாற்றான் முடிந்தது. இதனுட் பிழைகள் பொதுளியிருப்பின் நல்லறிவுடையோர் அவையிற்றினைத் திருத்தி யெம்மீது கருணைகூர்வாராக.

II. பொய்த்தோற்றங்கள்

1. ஆரோபம்

இந்தப்பூலோகத்திலே நாம் ஒவ்வொருவரும் அநேகம் பொய்த்தோற்றங்கள் பார்த்திருக்கிறோம். அதாவது சில சில தோற்றங்கள் நமக்குப் பார்க்கும் போது உண்மையாகக் காணப்பட்டபோதிலும் ஆராய்கையிற் பொய்யென்று தெரியும். இந்தத் தோற்றங்களெல்லாம் பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் புலப்படும்; அதாவது சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம் என்ற ஒவ்வொன்றிற்கும் பொய்த்தோற்றங்கள் உண்டு. இந்தப் பொய்த்தோற்றங்களிலே இரண்டு விதங்கள் உள; அவற்றில் ஒன்றினைப்பற்றிப் இப்பொழுது கூறுவோம்.

‘அரண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்’ என்ற ஒரு பழமொழி நமக்குள்ளே வழங்குகின்றது. இந்தப் பழமொழியில் அடங்கிய உண்மையை ஆராய்ந்தறிவதே நாமெடுத்துக்கொண்ட விஷயம். தற்காலத்தில் நாமெல்லோரும் பெரும்பாலும் புகைவண்டிகளிலே பிரயாணம் செய்திருக்கின்றோம். அவ்விதமாகப் பிரயாணஞ் செய்கையில் நம்மவர்களில் அநேகர் ஒரு விஷயம் அறிந்திருக்கலாம். அதாவது: வண்டிக்குப்பக்கங்களிலே உள்ளமாங்களும், செடிகளும், ஒலிவனவாகவும், தாங்கள் அசையாது ஒரேயிடத்தில் நிலையா யிருப்பவர்களாகவும், அவர்களுக்குத் தோற்றுவது வழக்கம். ஆனால், அவர்கள் நாம் புகைவண்டியிலின்றே பிரயாணஞ் செய்கிறோமென்று சற்றுச் சிந்திப்பார்களாயின் உண்மை வெளிப்படும். ஆகையினாலே முதலில் அவர்களுக்கு மாங்களுஞ் செடிகளும் ஒலிவனவாகத் தோற்றிய தோற்றம் பொய்த்த தோற்றமாயிற்று.

இனி, ஒருநாளிராத்திரியில் பயப்படும் பிரகிருதியுள்ள ஒரு மனிதன் கால்நடையாக ஒருநிலிருந்து மற்றொருருக்குச் செல்லவேண்டுமென்று போய்க்கொண்டிருக்கையில் ஒரு பழுதை யானது அவன் போகின்ற வழியில் நெளிந்து கிடந்தது. அப்பொழுது ஆகாசத்திற் சந்திரனானவன் மேகப் படலத்தால் மறைப்புண்டு பிரகாசங் குறைந்து விளங்கினான்; நட்சத்திரங்களோ மின்னிக்கொண்டிருந்தன. அந்நேரம் அவன் இந்தப் பிரகாசத்தில் நெளிந்துகிடந்த பழுதையைக் கண்டான். கண்ட வுடனே அவன் அதைப் பாம்பு பித்திருக்கின்றதென்று நினைத்துக்கொண்டு பயந்து விலகி, நம்மை யெங்கே பாம்பு தொடர்ந்து வந்துவிடுமோ வென்று ஒடினான். ஒழிம்பாதையிற் பிளந்த மாங்கொட்டையொன்று கிடந்தது. பயத்தோடு ஓடுகின்ற அவசரத்தில் இவன் அந்த மாங்கொட்டையை மிதித்து விட்டான். அது பிளந்த மாங்கொட்டையாகையினாலே மிதிக்கப்பட்ட வுடனே அவனுடைய வலதுகாலின் சிறுவிரலைக் கவ்விற்று. கவ்வின அளவில், ‘ஐயோ! அப்பா! என்னைப் பாம்பு கடித்துவிட்டதே!’ என்று அலறிக்கொண்டான்.

கொண்டு போனவன் வழியெல்லாம் நிமிஷத்திற்கு இரண்டு தரம் சிவசிவா! சிவசிவா! என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு செல்லுகையில், இவனுக்கெதிரே 'லாந்தர்' ஒன்றை யிடதுகையிற் பிடித்துக்கொண்டு, வலது கையில் ஒரு தடியோடு இன்னொரு மனிதன் வந்தான். வந்தவன் இவ்விதமாகக் கதறிக்கொண்டு போகிறவனை நிறுத்தி என்னென்று கேட்க, 'ஐயா, என்னைப் பாம்பு வலதுகாற் சிறுவிரலிற் கடித்துவிட்டது' என்றான். இதைக் கேட்டவன் 'லாந்தரை'ப் பிடித்துக்கொண்டு அவ்வெளிச்சத்தில் அவன் காலிப்பார்த்து 'ஒரு காயத்தையும் காணாமே, பல்லுப்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லவும் இடமில்லையே' என்று சொல்லி, 'என்னிடத்திலே தடியிருக்கிறது, கையிலோ விளக்கிருக்கிறது, கடித்த இடத்தைக்காட்டு பார்ப்போ'மென்று அவனையும் அழைத்துக்கொண்டு போய்ப்பார்த்ததில், அங்கே பிளந்த மாங்கொட்டை கிடக்கக்கண்டு 'இதுதான் உன்னைக்கவலி யிருக்கும்; அதை நீ பாம்பு கடித்துவிட்டதென்று மயங்கிவிட்டா' யென்றான். அதற்கு அவன் 'இல்லை, நான் பாம்பு நெளிந்து படுத்திருப்பதைப் பார்த்துத்தான் ஓடிவந்தேன்' என்றான். இன்னும் கொஞ்சதூரஞ் சென்று பார்க்கையில் அங்கே ஒரு பழுதை நெளிந்துகிடப்பதைக் கண்டார்கள். உடனே 'கண்டது பழுதை, கடித்தது மாங்கொட்டை' என்று தீர்மானித்துப் பொய்ப்பாம்பு கடிக்கப்பட்டவன் தேற்றப்பட்டு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். ஆகையினாலே, பழுதைபைப் பாம்பென மயங்கியதும்; மாங்கொட்டை கவ்வியதைப் பாம்பு கடித்ததாக நினைத்ததும் பொய்த்தோற்றங்களென்று கண்டோம்.

இனி, இவ்விதமான பொய்த் தோற்றங்களை யெல்லாம் ஆரோபம் என்னும் பெயரால் குறிப்போம். ஆரோபம் என்றாலென்ன? ஆரோபமென்பது ஓர்விதப்பொய்த்தோற்றம். அது ஒருபொருளை மற்றொரு பொருளாக அறியும் பிராந்தியுணர்ச்சியாம். இதை ஆங்கில பாவையில் 'இல்யூஷன்ஸ்' (Illusions) என்பார்கள். இந்த ஆரோபமென்னும் பிராந்தியுணர்ச்சியானது எல்லா ஜாதியாரிடத்திலுமுள்ள போதிலும் நம் இந்துக்களிடத்தில் அதிக விசேஷமாயிருக்கிறது. இந்த ஆரோபத்தில் மூன்று பிரிவுகளுண்டு அவை இந்திரியாரோபம், ஞாபகாரோபம், நம்பிக்கை யாரோபம் என்று சொல்லப்படும். மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்று இந்திரியங்கள் ஐந்து உள்ளன. ஆகையால் இந்திரியாரோபம் ஐவகைப்படும். கண்ணுக்கு விஷயமாகும் ஆரோபத்தை, ஞாபகாரோபம் என்போம். திருநூர் ப்யத்தோடு இரவில் வழிப்பயணம் போவார், சில மொட்டை மரங்களைக் கண்டு திருடரென மருண்டு சிறிதும் ஓசைப்பட்டாமல் வாய்புதைத்துச் செல்லுதலும், புகைவண்டியிற் போகையில் செடிகளோடுவனவாகக் காணப்பட்டதும், வழி நடக்கையிற் பழுதைபைப் பாம்பென மயங்கியதும் ஞாபகாரோபங்கள் தான். தற்காலத்திலுள்ள ககோள தத்துவ சாஸ்திரிகள் (Astronomers) சூரியன்

ஒரேயிடத்தில் நிலையாயிருக்கின்ற தென்றும் பூமியானது அதைச்சுற்றி வருகிறதென்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே சூரியனானவன் பூமியைச்சுற்றுகிறது என்ற நம் பூர்வீக இந்துக்களுடைய கொள்கையும் சூப்பாரோபத்தின் சக்தியினுல்தான் என்பதற்கு ஆதேசுபணையில்கை.

சேவிக்குப் புலப்படும் ஆரோபத்தைச் சப்தாரோபம் என்போம். இதற்கு உதாரணங்கள் அதிகமாய் அகப்படும். ஒரு பெரிய மனுஷனுடைய கிரகத்திலே ஒருநாள் அன்றைக்கு விசேஷ தினமாகையால் பாட்டுக்கச்சேரி நடந்தது. அங்கேமகா அழகுள்ள யௌவன ஸ்வரூபியாகிய ஒரு பெண்ணைவள் பாடிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுடைய பாட்டைக்கேட்டு ஆநந்திக்கும்படியாக அந்தப் பெரிய மனுஷனுடைய சினேகிதர்களில் அநேகர் வந்திருந்தார்கள். அவள் அழகுக்குத் தக்கபடி சூரல் அவ்வளவு நன்றாய் இருக்காது. அவள் சங்கராபரணம் பாடுகையிற் காமபோதியைக் கலப்பாள்; தோடி பாடுகையில் தன்யாசியைக் கலப்பாள்; பைரவி பாடும்போது முகாரியைக் கலப்பாள்; கானடாப் பாடும்போது சகானாவைக் கலப்பாள்; இவ்வளவு நன்றாக அவளுக்கு இராகங்களின் வித்தியாசங்கள் தெரியும். இப்பேர்ப்பட்டவள் பாடத்தொடங்கியது முதல் முடிகிறவரைக்கும் அங்கிருந்தவர்களில் அநேகர் 'பேஷ்' என்பவர்களும் 'அச்சா' என்பவர்களும் 'பலே' என்பவர்களும்பாடிருந்தார்கள். இவ்விஷயத்தில் அவர்களெல்லோரும் பாட்டு இனிமையில்லாமலும், சூரல் நன்றாயிராமலுமிருக்க, 'பேஷ்'ப் பட்டங்கொடுக்கும்படி யிருந்தது பொய்த்தோற்றமோ அன்றோ?

ஒருவன் தன் மனைவியானவள் உப்பில்லாமற் சமைத்தாலும் வெகுருசியாய்ச் சமைத்திருக்கிறாளென்று மெச்சிக்கொள்ளுதல் நம்மவர்களிற் பெரும் பாலாருக்குத் தெரியும். புருஷன் தன் மனைவியின்பேரில் வைத்திருக்கும் அன்பினாலே அவளுடைய சமையலையும் நன்றாயிருக்கிறதாகச் சொல்லுகிறான். இப்படிப் புருஷர்கள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சொல்லுகிறதைப்பற்றி அவர்களுக்கு முன்னிலையிலேயே வீட்டிலிருக்கும் தங்கை தமக்கையர்கள் "எப்படியும் பெண்டாட்டியோ இல்லையோ, அப்பா, அவள் எப்படிச் சமைத்தாலும் உனக்கு நன்றாய்த்தானிருக்கும்" என்று சொல்லிக் காட்டுவதுமுண்டு. 'விழுதிலைத்துவையலும், வேப்பங்காய்க் குழப்பும் அகமுடையாள் சமைத்தால் அமிர்தமாயிருக்கும்' என்று நம்முடைய பாட்டிகள் சொல்லிக்கொள்ளும் பழமொழி இதைவற்புறுத்தும். இந்த உதாரணம் வாயிற்குப் புலப்படுதலின் ரசாரோபமாம். மூக்கிற்கு விஷயமாகும் பொய்த்தோற்றத்தைக் கந்தாரோபம் என்று சொல்லலாம். தூர்நாற்றமுள்ள ஒருத்தியினிடத்தில் இச்சை வைத்துத்திரியும் காமுகன் ஒருவன் அவன் அவன் நான் நாற்றமுள்ளவளென்று சொல்லிக்கொள்ளுதலும், இவைபோல்வன பிரவும், இவ்வித ஆரோபத்திற்குத் திருஷ்டாந்தங்களாகும்.

நன்றாய்ப் பாடக்கூடியவனும் சுகந்த பரிமளாதிகளைப் பூசிக்கொண்டிருப்பவளுமாகிய ஒரு ஸ்திரீ அழகில்லாதவளாயும் தீர்க்கமுடியாத வியாதிகளையுடையவளாயுமிருக்க, அவளுடையபாட்டில் மயங்கியவர்கள் அவன்மேல் காதல்கொண்டு அவளிடத்திலில்லாத இதர சுகங்களையும் உள்ளதாக மெச்சிக்கொண்டாடுதலும், இவைபோல்வன பிறவும் ஸ்பரிசாரோபமாம். இது மெய்யிற்கு விஷயமாகுதலினாலே இப்பெயர் இதற்கு இடப்பட்டது.

இதுவரைக்கும் இந்தியாரோபங் (Illusions of Sense Perceptions) களைப்பற்றிப் பேசினோம். இனி, இரண்டாவதாகிய ஞாபகாரோபத் (Illusions of Memory) தைப்பற்றிச் சொல்லப்புகுவோம். ஞாபகாரோபம் என்பது யாது? முன் நடந்தவைகளை நினைவூட்டிக்கொள்ளும் காலத்திற் சில பொய்த்தோற்றங்கள் உண்டாகும். அப் பொய்த்தோற்றங்களை யெல்லாம் ஞாபகாரோபம் என்று கூறலாம். மனிதரியற்கையானது எப்பொழுதுதான் சுகத்தையே நாடுவது என்பது சபாவரியமமாம். ஆகவே அவர்களுடைய எண்ணங்களும் சுகத்தையே நாடிச்செல்லும் என்பது பெறப்படும். அப்படியே சுகத்தை நாடுங்கால் துன்பங்களை மறந்து இன்பங்களைப்பற்றி யெண்ணுதல் இயற்கையாம். யாவரேனுமொருவர்க்குத் தற்காலத்தில் ஏதேனும் ஓர் அற்பத்தன்பத்தை அனுபவிக்குந் தூர்ப்பாக்கியம் நேரிட்டால் அவர் தாம் இப்பொழுது அடைகிற சுகத்தைக்காட்டிலும் இளமையில் அதிகமாகச் சுகமடைந்திருந்தோமென்று எண்ணுகிறார். இவ் விதமாக எண்ணுவதில், தாம் அதிக சுகமடைந்ததாக எண்ணுகிற அவ் விளமைப் பருவத்திலேயே யறுபவித்த துன்பங்களெத்தனையோ அத்தனை துன்பங்களையும் மறந்து தொலைத்து விட்டுக் கேவலம் சுகமாத் திரமடைந்திருந்ததாக எண்ணுதலைப் பொய்த்தோற்றமாகிய ஞாபகாரோபம் (Illusions of Memory) என்று சொல்லுவதற்குத் தடையுமுண்டோ?

இனி, மூன்றாவதாகிய நம்பிக்கையாரோபம் என்பது இன்னதென விளக்குவோம். நாம் ஆராய்ந்து உண்மையென நம்புகிற அநேக விஷயங்களிலேயே ஆராய்ச்சிக் குறைவின்றி சிற்சில பொய்த்தோற்றங்கள் உண்டாய்விடுகின்றன. தன்னையப்பற்றிய விஷயங்களை எல்லாம் அதிகப்படுத்திச் சொல்லிக் கொள்ளுதல் இவ்வகையாரோபமாம். அறிவில்லாத ஒருவன் தான் நிரம்பக் கெட்டிக்காரனென்று நினைத்துக்கொள்ளுதலும், மகர் கோர ஞாபியாயிருக்கு மொருத்தி தான் மகாடெட்சுமிபோல் அழகுள்ளவளாயிருக்கிறதாக எண்ணிக்கொள்ளுதலும், பைத்தியக்காரன் ஒருவன் தான் பேசும்பேர். தெல்லாம் வெகு புத்திசாலித்தன்மாய்ப் பேசுவதாக நினைத்தலும் நம்பிக்கையாரோப (Illusions of belief) மாம்.

இந்த நம்பிக்கை யாரோபமானது வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் மிகவும் பிரியாகிக்கப்பட்டுள்ளது. இருட்டிற் பழுதையாகிய அச்சு

வஸ்துவைப் பாம்பாகிய சரவஸ்துவாக மருண்டதுபோல, அஞ்ஞான அந்தகாரத்தில் ஜடமாகிய சீரத்தையும், அசத்தாகிய இந்த லோகத்தையும் முறையே சித்துப்பொருளாகவும், சத்தாகவும் மயங்குதலும் இவ்வித ஆரோப மென்பர் வேதாந்த நூலார்.

இனி, ஆரோபங்களுக்கெல்லாம் காரணமென்ன? இவ்விதப் பொய்த் தோற்றங்களெல்லாம் ஏன் அவ்வாறு காணப்படல் வேண்டும்? இவ்வா ரோபங்கள் உற்பத்தியாவதற்குத் தத்துவ சாஸ்திர சம்பந்தமான காரணங் கள் ஏதேனுமுண்டா? இந்த விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்ந்து பார்ப்போம். இப்பொழுது திருஷ்டாந்தமாகச் சிறிது நானேக்குமுன் ஒருவன் மதுரைக் கடுத்த திருப்பரங்குன்றம் என்னும் ஒரு மலையினுச்சியிலேறி நின்று கீழே யுள்ள சராசரங்களை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கீழே விழுந்து இறந்து போனான். அவன் வேண்டுமென்று விழவில்லையென்று அவனோடு கூடப்போயிருந்தவர் களுக்கெல்லாம் வெகு நன்றாகத்தெரியும். அப்படி வேண்டுமென்று விழுவ தற்குக் காரணங்களில்லை. அவனோடு கூடப்போயிருந்தவர்கள் அவனைத் தள்ளிவிட்டார்கள் என்று சொல்லுவதற்கே இடமுமில்லை. ஏனெனில் அவனோடுகூடப் போயிருந்தவர்களெல்லாம் அவனுடைய பெற்றோரும், மனைவியுமே யாவார். அப்படியானால் அவன் விழுவதற்கு வேறு காரண மிருக்கவேண்டுமே அது என்ன? சிற்சில எண்ணங்கள் மனதிலே உற்பத்தி யாகி நிலைபெற்று நின்று மூளையிலே வியாபகமாகி எவ்வித முயற்சியாலும் நீக்கப்படுதலில்லாமல் உடம்பைத் தன் வசப்படுத்தி நடக்கச்செய்யுங் குணத்தையுடையனவா யிருக்கின்றன. இவ்வித எண்ணங்களுக்கு நிலைத்த வேண்ணம் (Fixed Ideas) என்று இப்போது நாம் பெயரிடுவோமாக. மேற்கூறிய உதாரணத்தில் அந்த மனிதன் மலையினின்றும் உருண்டதற்கு இந் நிலைத்த வேண்ணமே மூலகாரணமாம். அது எப்படியென்பதை விளக்கு வோம். அந்த மனிதன் மலையுச்சியிலிருந்து கீழேயுள்ளவற்றை நோக்கிக் கொண்டிருக்கும்போதே, எங்கே விழுந்து விடுவோமோ என்ற பயத்தோடு கூடிய ஓரெண்ணமானது உற்பத்தியாகி அவன் மனதைக் கைவசப்படுத்திக் கொண்டு அவ்விடத்திலேயே நிலையாய் நின்று அவன் அறிவை மேகஞ் சந்தி ரனை மூடுவதுபோல, மறைத்ததினாலே அவ்வறிவின் வழிச்செல்லும் உடம்பானது மேற்கூறிய எண்ணத்தின்படி நடக்கத் தொடங்கவே அவன் மலையுச்சியினின்றும் விழுந்து இறந்துவிட்டான். இவ்வளவு வல்லமையையுடைய தாய் விளக்குகின்றது அந்த நிலைத்தவேண்ணம். இன்னு மிதனுடைய வல்லமையைப் பற்பல விஷயங்களிற் காணலாம். இது மானஸ தத்துவ சாஸ்திரத்திலே (Psychology) மிகவும் உபயோகிக்கப்பட்ட ஒருவித நியம்மாகும். இந் நிலைத்தவேண்ணமே சகலவிதமான பொய்த் தோற்றங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாம். மேலேசொல்லிய மூலகையாரோபத்து உதாரணங்களின்

ஒவ்வொன்றையும் இந்த 'நிலைத்த வெண்ணம்' என்னும் நியமத்தைக்கொண்டு விளக்கிவிடலாம். ஒவ்வொருதாரணத்தையுமெடுத்து விளக்கப்படுக்தால் அதிகமாய் வளருமாதலாற் படிப்போர்க்கு பொறுமையிருக்கமாட்டாது. ஆகையினாலே ஏதாவது ஒன்றைமாதிரியும் விளக்குவோம். திருவட்டார்த மாசுச் சப்தாரோபத்திற்குக் கூறிய உதாரணத்தில் அந்தப் பெண்ணினுடைய யௌவனத்தோடு கூடிய அழகில் அங்கிருந்தவர்கள் மயங்கி நின்ற அளவில் 'நன்றாகப் பாடுவாள்' என்ற ஒரு எண்ணமானது அவர்களுடைய மனதிலே ஜனித்து நிலைநிற்கவே, அவர்களென் செய்வார்கள்! அவ்வெண்ணத்தின் சக்திக்குட்பட்டு 'பேஷ்' 'அச்சா' 'பலே' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். இதே மாதிரியாக நிலைத்தவெண்ணத்தின் அதிகாரத்தைப் பிறவற்றினும் இனிது காணலாம். இனிப் பொய்த் தோற்றங்களில் மற்றொருவிதத்தைக் குறித்துக் கூறுவோம்.

2. வெளித்தோற்றம்

இப்பொழுது நாம் பேசப்படுக்தது பொய்த்தோற்றங்களின் இரண்டாவது விதத்தைப்பற்றி. அதிவீர ராமபாண்டிய ரியற்றிய கைஷதத்து, நான் தூதுப்படலத்திலே நம்மவர்களில் அனேகர் ஒரு விஷயம் படித்திருக்கக்கூடும். அதென்ன வென்றால்:—நான் தமயந்தியைச் சந்திப்பதற்கு முன்பு தன்னிடத்திற்குத் தூதுவந்த அன்னத்தினால் நளமகாராஜனுடைய வனப்பினை வர்ணிக்கக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தமயந்தியானவள் அவன்மீது காதலுற்றுத் தனியாய் வருந்திக்கொண்டிருந்தாள். அங்ஙனம் அவள் நினைந்து வருந்திய சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம், அவளுக்குத் தானிருந்தவிடத்தில் நான் தனக்கெதிர்ப்பட்டான் போலத் தோன்றிற்று. தோன்றின்வுடனே, "அம்ம! பழம் நழுவிப் பால்லில் விழுந்ததுபோல, நாம் விரும்பிய தலைவன் நம் அந்தப்புரத்திற்கே யெழுந்தருளி விட்டான்" என்று தனக்குள்ளே அடங்காம்கிழ்ச்சியடைந்து, தன்னுடைய முத்துமாலையைக் கழற்றி அவனுடைய கழுத்திலே யணிந்தாள். உடனே அது கீழே விழுவது தெரிந்து, தனக்கெதிரே தோன்றிய நான் பொய் நளனெனத் தெளிந்து வெட்கமுற்றான். ஆகவே, நான் தன்னிடத்திற்குத் தூதுவருமுன், தமயந்தி அவனைக் கண்டதும் மாலையிட்டதும் பொய்த் தோற்றத்தினால் என்பதற்கு ஆசேஷ்பணையிலலை.

இன்னும் ஸ்ரீமத் ராமாயண ஆரண்யகாண்டத்திலே மாரீசன் வதைப்படலத்திலே கவிச் சகரவர்த்தியாகிய கம்பநாட்டாழ்வார் இவ்விரண்டாவது விதமான பொய்த்தோற்றத்தின் சக்தியைச் சம்பாஷணைரூபமாக இனிது காட்டியிருக்கின்றார். அது எப்படியெனில்:— சூர்ப்பன்கையால் கூந்தல் மேகத்தையொக்கு மென்றும், அம் மேகத்தினின்றும் விழும் மழைத் தாரைகள் கூந்தலின் ரோமத்திற்குச் சமானம் என்றும், அடிகள் பஞ்சின் மென்மையை யுடையனவென்றும், விரல்கள் பவளமாகுமென்றும், அந்நக

கன் உடலிழந்தது இவனைக்கண்டு காமுற்று ஆசை பூர்த்தியாகாமல் இறந்த தினாலென்றும்,

“தோளையே சொல்லு கேளே கூடர்முகத் துலவு கின்ற
*வாளையே சொல்லு கேளே வல்லவை வழத்து கேளே
மீளவுந் திகைப்ப தல்லால் தனித்தனி விளம்பலாற்றேன்
நாளையே காண்டி யன்றே நானுனக் குரைப்பதென்றே?”

என்றும் பலவாறாகச் சீதாபிராட்டியாருடைய வடிவத்தின் அழகை வர்ணிக்கக் கேள்வியுற்ற இராவணன் “சிறிதெய்த சீதை யென்பாள் வடிவமுஞ் சிந்தைதானும், உற்றிரண் டொன்றாய் நின்று” காமவிகாரத்தால்வருந்தி ஒரு பக்கத்திலே யிருந்து அயர்வாறாயினான். இவனிப்படியிருக்க, சூர்ப்பணகையோ ஸ்ரீராமபிரானுடைய அழகை நினைந்து நினைந்து உருகி மற்ருரு பக்கமிருந்து வாடுகின்றான். சீதையின் திருமேனியே தியானமாயிருந்த இராவணன் தனக்கு முன்னர்க் காணப்பட்ட பெண்ணுருவத்தை நோக்கிச் சூர்ப்பணகை நமக்குப் பலவாறாக வர்ணித்துச் சொல்லிய பெண் இவளே யாகுமென்று தனக்குள்ளே தீர்மானித்துக்கொண்டு தன் தங்கையாகிய சூர்ப்பணகையை வரவழைத்துப்,

“பொய்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள்
புகுந்தானை நோக்கி
நெய்நின்ற கூர்வாளவன் நேருற
நோக்கு நங்காய்,
மைநின்ற வாட்கண் மயினின்றென
வந்தென் முன்னர்
இந்நின்றவ ளாங்கொ* லியம்பிய
சீதை யென்றான்.”

(இ)

ஸ்ரீராமபிரான் திருவுருவத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருந்த சூர்ப்பணகையானவள், தனக்கெதிரே தோன்றிய இராமனுருவத்தை நோக்கிச்,

“சேந்தாமரைக் கண்ணெடுஞ் செங்கனி வாயினேடுஞ்
சந்தார் தடந்தோளொடுந் தாழ்த்தடக் கைகளோடும்
†அந்தா ரகலத்தொடும் அஞ்சனக் குன்றமென்ன
வந்தானிவனாகு மவ்வல்வில் இராமனென்றான்.”

(ஈ)

இம்மாதிரியாக, இராவணன் சீதையையும் சூர்ப்பணகை இராமனையும் தரிசித்தது பொய்த்தோற்றங்களே யென்பது சொல்லாமலே விளங்கும்;

இனி இந்தவிதமான பொய்த்தோற்றங்களுக்கெல்லாம் வேளித்தோற்றம் எனலும் பெயர் கொடுப்போம். வேளித்தோற்ற மென்றாலென்ன?

*வான் - கண். †வல் - ஸ்தனங்கள். ‡காண்டி - காண்பாய். (செய்யுள் - இ)

*இயம்பிய - சொன்ன. (செய்யுள் - ஈ) †அம் - அழகிய, தார் - மாலையைத் தரித்த, அகலம் - மார்பு.

வேளித்தோற்ற மென்பது ஓரிடத்தில் ஒன்றில்லாதிருப்ப அவ்விடத்தில் அது உளதென அறியும் பொய்புணர்ச்சியாம். இது ஆங்கில பாஷையில் 'ஹல்யூஸினை ஷன்ஸ்' (Hallucinations) என்று சொல்லப்படும். ஆரோபத்திற்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இதைப் படிக்கும்போதே பெரும் பாலார்க்குத் தெரிந்திருக்கலாம் ஆயினும் சிறிது சொல்லுதல் தவறாகாது. ஆரோப முண்டாதற்கு ஏதேனும் புறத்திலே சாதனமிருக்கவேண்டும். இன்றேல் ஆரோபம் நிகழாது. வெளித்தோற்றத்திற்கோ அவ்வகையான புறச்சாதன மொன்றும் வேண்டிவதன்று. இந்த வெளித்தோற்றமும் ஆரோபத்தைப் போல மூன்று பிரிவுகளைபுடையதாயினும் மிகவும் முக்கியமாயுள்ளது ஒன்றே. அது புலன் வெளித்தோற்றம் (Hallucinations of sense perceptions) என்னப்படும். புலன் ஐந்தாகையினாலே புலன் வெளித்தோற்றமும் ஐந்தாம்.

கண்ணுக்குப் புலமாகும் வெளித்தோற்றமானது உருவெளித்தோற்றம் என்று பெயர்பெறும். மேலே கூறியுள்ள உதாரணங்களிலே, தமயந்தி நளனைத் தன்னிடத்திற்கு வருமுன் கண்டதும், இராவணன் சீதையையும், சூர்ப்பணகை இராமனையும் கண்டதும் உருவெளித் தோற்றங்கள் தான். இவ்வுருவெளித் தோற்றமானது நம்முடைய தமிழ்ப்பாஷாப் பிரபந்தங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் அநேகமாய்க் காணப்படும். உருவெளித் தோற்றம் உரையாத நூலொருநூலா? என்று கேட்கும் தமிழ் வித்துவான்களும் இருக்கின்றார்கள். இப்பொழுது சாதாரண ஜனங்களுக்குள் சொல்லிக் கொள்ளப்படும் 'மோகினிப் பிசாசு' என்பதும் இவ்வுருவெளித் தோற்றமேயாம்.

சேவிக்கு விஷயப்படும் வெளித்தோற்றத்தை ஒசைவெளித் தோற்றம் என்போம். இவ்வொசை வெளித்தோற்றங்களுக்குத் திருஷ்டார்த்தங்கள் ஏராளமாயுண்டு. ஒருநாள் இராத்திரி மதுரை ஜில்லாவில் கஸ்பா மதுரையில் இரண்டு மணிதர்கள், விடியற்காலம் 4½-மணிக்கு மதுரையைவிட்டுப் புறப்படும் 'ரயில்' ஏறிவேறோர் ஊருக்குப் போகும்பொருட்டு 'ஸ்டேஷ்'னுக்குச் சமீபத்திலுள்ள தெருக்களிலொன்றாகிய தெப்பக் குளத்தெருவில் ஒருவர் வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்திருந்தார்கள். வெகுநேரம் வரையில் தூக்கம் வராமையினாலே ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்த சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் ஸ்டேஷனிலே மணியடித்ததுபோல ஒருவர் காதில்பட்டது. உடனே அவர் மற்றவரைப்பார்த்து "இப்பொழுது 'ரயில்' மணி அடித்தானல்லவா?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் "ஆமாம், என் காதிலும் மணிச்சத்தம் பட்டதுபோலிருந்தது" என்றார். உடனே இருவரும் தங்கள் மூட்டைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு 'ஸ்டேஷ்'னுக்குப் போய்ப் பார்த்தால் எல்லாருந் தூங்குகிறார்கள். ஒரு சிறு விளக்குமாத்திரம் அவ்விடத்திலிருந்தது. அவ்விளக்கு வெளிச்சத்திற் கடிக்காரத்தைப்பார்த்தால் மணி ஒன்று ஆயிருந்தது. ஆனால் 'ரயில்' மணி

அடிப்பது நாலுமணிக்குத்தான். ஆகவே, அவர்கள் ஒரு மணிக்கு அந்த ரயில்மணிச் சத்தங்கேட்டது பொய்த் தோற்றமாயிற்று. பள்ளிக்கூடங்களில் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு மணியடிப்பதற்குமுன் மணியடித்ததாகக் காதில் படுவதும் ஓசைவெளித்தோற்றந்தான்.

இனி மூக்கிற புலப்பதும் வெளித்தோற்றத்தை நாற்ற வெளித்தோற்றம் என்று அழைக்கலாம். இதற்கு உதாரணமாக எமது ஊரில் நடந்த விஷய மொன்றைக் கூறுவோம். ஒருநாட்காலையில் பத்துமணிக்கு ஒருவர் தாம் கச்சேரிக்குப் போகும்போது தமது மனைவியானவர் “நீங்கள் கச்சேரியிலிருந்து வரும்போது பூக்கடைக்குப்போய் எனக்கு நல்ல செந்தாமரம்பூவாய்ப்பார்த்து இரண்டு வாங்கிக்கொண்டு வாருங்கள்” என்று வேண்டிய வேண்டி கோளுக்கிணங்கி “ஆகட்டும் வாங்கிவருகிறேன்” என்றார். பிறகு கச்சேரியினின்றும்வரும்போது மற்றொரு கனவானோடு வேறு விஷயமாகப் போய்விட்டார். அவர் அவ்விஷயத்தை முடித்துக்கொண்டு வீடுவர இராத்திரி எட்டு மணியாய்விட்டது. அவர் வீட்டுக்குவரும் வழியெல்லாம் “ஐயோ! தாமம்பூ வாங்க மறந்துபோய் எங்கேயோ சுற்றிவிட்டு இப்படி வெறுக்கையாய் வீட்டுக்குப் போகிறேமே? என்ன சொல்லுவாளோ? தெரியவில்லை” என்று நினைத்துக் கொண்டுவந்தார். வீட்டுக்குச் சமீபமாக வரவும் தாமம்பூவாசனை ‘கமகம’வென்று விசினதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியபடியால் வெகு கையியமாய் உள்ளே சென்று தமது மனைவியைப் பார்த்துத் “தாமம்பூக்காரனை வழியிறக்கண்டு நம்மிட்டு அடையாளஞ்சொல்லி இங்கே யதுப்பினேனே! அவன் வந்தானா? தாமம்பூவாங்கியா?” என்று தாம் மறந்து போனதைச் சொல்லாமல் கேட்டார். இவர் வீட்டிற்குள்ளே துழையும்போது தாமம்பூவே நினைவாயிருந்த அவர் மனைவிக்கும் இவர் துழைந்த மாத்திரையில் தாமம்பூ வாசனையடிப்பதாகத் தோன்றினதினாலே தன்னுடைய கணவர் தாமம்பூவாங்கி வந்துவிட்டு இப்படிப் பேசுகிறாரென்பது அவருடைய எண்ணம். ஆகையால் அவர்கேட்ட கேள்விக்கு அவர் மனைவி “தாமம்பூக்காரன் வாவுமில்லை நான் வாங்கவுமில்லை” என்று வெகு சாவதானமாய் பதில் சொன்னாள். அப்படி அவள் சொல்லியது உண்மையாயிருந்தும் அவர் மனம் சமாதானப்படாமல் தம்முடைய மனைவி தாமம்பூ வாங்கிவைத்து விட்டு இல்லையென்று சொல்லுகிறதாக நினைத்துக்கொண்டு “சரி அடுத்தல்லாமிருக்கட்டும். இந்த அறைக்குள் இருக்கிற தாமம்பூவையெடு ‘நல்ல தாமம்பூவா?’ என்று பார்ப்போம்” என்றுகேட்டார். அதற்கவர் “மடியிலே பூவைத்துக்கொண்டு ஏன் இந்த மாதிரியாக விளையாடுகிறீர்கள்? நாழிகையாய்விட்ட போதிலும் பாதகமில்லை கொடுங்கள்” என்று கையை நீட்டினாள். ஐயர் இவள் பூவை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு நாம் வாங்கிவர மறந்துவிட்ட தற்காகக் கேலி பண்ணுகிறாள் என்று எண்ணிக்கொண்டு எந்த அறைக்குள் பூ இருக்கிறதாக நினைத்தாரோ அந்த அறையில் போய்ப்பார்த்தார். அங்கு

ஒன்றுமில்லையென்று அவர் திரும்பிவருமுன் அவர் மனைவி அவர் வைத்து விட்டுப்போன வேஷ்டிகளில் தேடிப்பார்த்துப் பூ இல்லாமையைக் குறித்து வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவ்வறையிலிருந்து வந்தவர் வீடு முழுவதும் தேடிப் பார்த்துப் பூ அகப்படாமையால் ஒரு வேளை அயல் வீடுகளில் வாங்கியிருக்கக் கூடுமென்று விசாரித்தால் அவ் விடங்களிலும் இல்லையென்று தெரிந்தது. நம் ஐயர் மானஸத்தவசாஸ்திரங்க் கற்று வல்லவராதலின் இது வரையிலும் விசய வாசனை பொய்த்தோற்றமா?" என்று பிரமித்து வியந்தனர்.

கள் குடித்துக் களிக்கும் வழக்கமுள்ள ஒருவன் ஒருநாள் குடிப் பதற்குக் கள் அகப்படாமற்போனபோதிலும், கள் குடிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையோடு கூடிய எண்ணத்தின் மேலீட்டினால் தான் கள்ளருந்தியதாக நினைத்துக் கூத்தாடுதலை அநேகம் பேர் கவனித்திருக்கலாம். இது கவை வெளித்தோற்றமாம். இதுவாயிற்கு விஷயமாகுதலின் இதற்கு இப்பெயர் இடப்பட்டது. உடம்பிற்குப் புலமாகும் வெளித்தோற்றத்தை ஊற்று வெளித்தோற்றம் என்போம். ஊறு என்பது ஸ்பரிசுவுணர்ச்சி. ஒருவன் ஒருத்தியோடு கூடவேண்டுமென்னு மெண்ணத்தோடிருந்து சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் தான் அவளோடு கூடியதாகத் தோன்றினதைக்கண்டு ஆந்நித்தல் இவ்வூற்று வெளித்தோற்றத்திற்கு உதாரணமாம்.

இனி வேதாந்த சித்தாந்த சம்பந்தமாகிய (Science of Intellectual Intuition) யோக தத்துவ சாஸ்திரங்களிலே. சோபானமுறையில் (படிப்படியாய்க்) கூறப்படும் உண்மைகளின் ஈற்றிலுள்ள அவனே தானாய் நின்று சிந்திக்கும் சிந்தனையின் பயனாகிய ஏகனாகிச் சிவசாயுச்சியம் அடைந்து ஆந்நித்தலை ஆங்கில பாஷையிலுள்ள தத்துவசாஸ்திரங்களை யெல்லாம் கற்றேப்பமிட்ட 'ஹக்ஸ்லி' (Huxley) என்னும் சாஸ்திரி வெளித்தோற்ற மென்றுரைப்பார்.

இனி இவ்விதமான வெளித்தோற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று ஆராயப்புகுந்தால் முன் அத்தியாயத்தில் ஆரோபத்திற்குக் காரணமாகக்கூறிய நிலைத்தவெண்ணமே இதற்கும் காரணமாம் என்று வெளிப்படும். அதெப்படி என்பதை உதாரண முகத்தால் விளக்குவோம். தமயந்தி நளினக்கண்ட உதாரணத்தில், தமயந்தி நளனுடைய ரூபத்தையே சதா நினைத்துக் கொண்டிருந்ததினாலே இவ்வோரெண்ணமே அவளுடைய மூலையில் வியாபகமாகி அவள் அறிவினை மூடி அவளுடம்பையும் மனதையும் கைவசப்படுத்திக்கொண்டது. ஆகையினாலே அவ்வெண்ணத்தின் வழிச் செல்லும் அவளுடைய மனமே தன்னிடத்துள்ள நளனுருவை வெளிப்படுத்திக்கண்ணிற்குக் காட்டிற்று. இவ்விதமாகவே மற்றைய உதாரணங்களையும் விளக்கிக் கொள்க.

III. ஜீவராசிகளின் நாநாவித வர்ணங்கள்

இப்பொழுது நாம் எழுதப்புகுந்த விஷயமானது உயிருள்ள ஜந்துக்களினுடைய பலவிதமான வர்ணங்களாகும். அதாவது, இந்த பூலோகத்திலே நாம் பார்க்கிற ஒவ்வொரு பிராணியும் ஏதாவது ஒருவிதமான நிறத்தோடுகூடி விளங்குகின்றது எந்த மாதிரியாக பிராணிகள் யாதேனும் ஒரு வர்ணத்தோடுகூடி விளங்குதல் ஏதாவது ஒரு பிரயோசனத்தை உத்தேசித்தால் அல்லது ஒரு பயனுமில்லாமலா வெண்பதுவே நாம் உபநியசிக்கத் தொடங்கின விஷயமாகின்றது.

ஆகவே இந்த விஷயமானது, 1. அழிவுகற்று வர்ணம், 2. எச்சரிக்கை வர்ணம், 3. பாலுறி வர்ணம், 4. சாதாரண வர்ணம் என நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்படும். இவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் பற்றி வரிசைக்கிரமம் தப்பாமல் எழுதுவதற்கு முன்னரே பொதுப்படச் சில தொடர்மொழிகளை இவ்விஷயத்திற்கு முக்கியமாயிருத்தலின் விளக்க வேண்டியது நிரம்ப ஆவசியமாகிறது. அவை தற்காப்புநியமம், இயற்கைப்பிரிநிலை, தகுந்தவை தங்கிநிற்றல் என்பனவாம். தற்காப்புநியமமாவது இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு பிராணியும் தன்னுடைய பிராணனுக்கு அழிவுவாராமல், காத்துக்கொள்வது தற்காக்க உபாயம் தேர்தன்மையை இயற்கையறிவாக (Instinct) உடையது என்றதேயாம். இயற்கைப் பிரிநிலையும், தகுந்தவை தங்கிநிற்றலும் ஒரே தாற்பரியத்தைத் தருந் தொடர்மொழிகளாகும். இம்மண்ணுலகிலே சுபாவ குணத்திற்கேற்ற இன்னின்ன வஸ்துக்கள் இருக்கத்தகுதி யானவையென்று, கருதப்படுவனவெல்லாம், பிராணதாரணப் பிரயத்தினத்தில் (Struggle for existence), ஒழிந்துபோகாமல், தாமே தங்கிநிற்கும். இந்த நியமங்களெல்லாம் சகலப் பிராணிகளுக்கும் பொருந்தும். இவற்றினுண்மையை எங்கும் பாக்கக்காணலாம். இவைகட்கு முறையே பிரயோகிக்கப்பட்ட ஆங்கிலேயப் பதங்களைக்கூறிலால் எளிதில் விளங்கலாம். தற்காப்புநியமம் (Law of Self Preservation) என்றும், இயற்கைப்பிரிநிலை (Natural selections) என்றும், தகுந்தவை தங்கிநிற்றல் (Survival of the fittest) என்றும் பெயர் பெறும்.

இதுகிடக்க-மேலேசொன்ன நான்கு பிரிவுகளையும் முறை தவறாமல் விவரிக்க ஆரம்பிப்போம்.

1. அழிவுகற்று வர்ணம்

பொதுப்பட எல்லாவர்ணங்களும், இயற்கைப் பிரிநிலை அல்லது தகுந்தவை தங்கிநிற்றல் என்ற சுபாவ நியமத்திற்கு இணங்கியே உற்பத்தியாகின்றன வென்பது, தற்காலத்துச் சுபாவ தத்துவ சாஸ்திரிகளின் கொள்கை. சில பிராணிகளுக்கு அழிவு வாராமல் தங்கள் தங்கள் நிறங்களே காப்பாற்றுகையினாலே இவ்வித வர்ணத்திற்கு அப்பெயரிடப்பட்டது. இது ஆங்கிலத்

தில் 'Protective colours' என்று சொல்லப்படும். மேலே சொல்லிய நியாயத்திற்குச் சில உதாரணங்களை யெடுத்துப் பார்ப்போம். பாயுந்தொழிலை யுடைய புலிகளுக்குக் கண்கவரும் வர்ணக் கோடுகளிருப்பதினாலே என்ன பயனிருக்கிறது என்று சற்று ஆலோசிப்போமானால், இந்த மிருகஜாதிகளுக்கு மஞ்சட் கீற்றுக்களும், கருநிறக்கீற்றுக்களும் தன்னிறத்தோடு கலந்திருக்கிற தினாலே மூங்கிற்புதர் அல்லது நீண்டகோரைப் புற்களுக்கு மத்தியில் அந்தப் புலியானது ஒளிந்துகொண்டிருக்கும்போது அது அங்கு ஒளித்திருக்கிற தாகக் கொஞ்சங்கூடத்தெரியாது. அப்படித் தெரியாததற்குக் காரணம் என்னவென்றால் மூங்கில், கோரை இவற்றின் நிறத்திற்கும், புலிநிறத்திற்கும் வித்தியாசம் பார்த்தவுடனே மனதிற்படாமையே யாம்; இவ்வாறு இயற்கைப் பிரிநிலையென்னும் நியமத்தின்படி அப்புலியானது இவ்வர்ணத்தைப் பெற்றிருக்கிறதினாலே, அதற்கு இரையாகத்தக்க மான், பசுமுதலாகிய பிராணிகளெல்லாம், புலியிருக்கிறதா தெரியாமல், அச்சமின்றி உலாவித் திரிகையில், இது அவற்றின் மேற்பாய்ந்து கொண்டு உணவெடுத்தாகக் கொள்ளுகிறது. இதைவிட்டு வேறே ஏதாவது நன்றாயெடுத்துக் காட்டக்கூடிய ஒரு வர்ணத்தை அது பொருந்தியிருந்தால் அதன் இரைகளெல்லாம் பயந்து ஒடிப்போய்விடும். புலியுயிரையின்றி இறந்துவிடும். இதுபோலவே மான்களும் புலிமுதலியவற்றின் கையில் அகப்படாதிருக்குமாறு தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள வஸ்துக்களின் நிறத்தையடைந்து ஏகதேசந் தப்பித்திரிகின்றன. மலைகளிலும், குகையிலும், வளங்களிலும் சஞ்சரிக்கும் பிராணிகளெல்லாம் இந்தப் பிரகாரம் சுற்றியிருப்பவற்றின் நிறத்தையடைந்திருக்கின்றன. பாலிவனங்களிலே திரிகின்ற தீக்கோழிகளின் (Ostriches) இறகுகளெல்லாம் மணலின் நிறமாகவே யிருக்கிறதினாலேதான் அவைகள் மனிதர்களாலும், வேறு பிராணிகளாலும் உண்டாகுஞ் சேதத்திற்கு உயிர்தப்பி நீடித்திருக்கின்றன. பக்கப்பொருள்களின் நிறங்களை ஆங்கிலத்தில் "Colours of the environment" என்பார்கள். இந்தமாதிரியாக அநேக பிராணிகளுக்குத் தம்மைக் காத்துக்கொள்ளும் இயற்கையறிவினாலே, பக்கப் பொருள்களின் நிறங்களாகிய அழிவகற்றத்தகுந்தவை இயற்கைப் பிரிநிலையாகத்தங்கி நிற்கின்றன. வர்ணங்களிற் பெரும்பான்மையழிவ கற்றலுக்கே உபயோகப்படுகின்றன.

2. எச்சரிக்கை வர்ணம்

இப்பொழுது நாம் வழக்கத்தில் "குளவிகள்" என்று சொல்லுகிற ஓர்விதத் தேனீக்கள் இடையில் சிவந்த மஞ்சள் கீற்றுள்ளவா யிருக்கின்றன. இவ்விதமஞ்சட் கீற்றுக்கள் விசேஷமாய் விஷமுள்ள தேனீக்களிடத்தேதான் இருத்தலால், பார்ப்பவர்களுக்கு இவைகளெல்லாம் விஷஜந்துக்களென்று அறிவிக்குங் குறியாக இருந்து அவர்களை எச்சரித்தலால், எச்சரிக்கைவர்ணமென்று பெயர் கூறப்பட்டது. இனி நாகச்சர்ப்பங்கள் களிணுடைய படத்திலே காணப்படும் புள்ளிகளும் அவை விஷமுள்ள

ஜந்துக்களை எந் தெரிவிப்பதற்கேற்பட்ட எச்சரிக்கை வர்ணக் குறிகளென்றே டார்வின் (Darwin), வாலேஸ் (Wallace) முதலிய பண்டிதர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது நமக்குள்ளே சிவப்புக்கொடியெடுத்தால் ஏதோ ஓரபாயம் வரப்போகிறதென்று எதிர்பார்க்கிறோம். அதைப்போலச் சில பிராணிகளுக்குள்ளும் து காணப்படுகிறது. உதாரணமாக, முயல்கள் பயந்து ஓடும்போது தமது வெண்மை நிறமான வாலினது நுணியை உயர்த்துகின்றன. இந்த வெண்ணிறக் கொடியைக்கண்ட மற்ரைப் பிராணிகள் ஏதோ அபாயம் நெருங்கியதென்று அறிந்துகொண்டு தப்பிக்கொள்ளுமாறு மறைந்துவிடும். இது ஆங்கிலத்தில் (Warning colours) என்று பெயர் பெறும்.

3. பாலறி வர்ணம்

அநேக பட்சிக்கூட்டங்களில், ஆணிது பெண்ணிதுவென்று அறிவது அதிக துர்லபம். இப்படி துர்லபமா யிருக்கப்பட்டவற்றுட் பெரும்பான்மை வர்ணப்பேதங்களா லறியப்படுகின்றன. சிறுபான்மை, உதாரணமாகக் கருநிறக்காக்கை, மீன்கொத்தி, மரங்கொத்தி முதலியனவற்றிற் செய்குறியாலன்றி வேறெவ்விதத்தினாலும் ஆணிது பெண்ணிதுவென நிரணயிப்பது மகாகஷ்டம். ஆயினும் சேவலும், பேடும் வர்ணப்பேதம் பொருந்தியிருக்கின்றன. சாதாரணமாகச் சிட்டுக்குருவிகளிற்பெண்குருவிகள், மங்கல் நிறமாயிருப்பது யாவார்க்கும் தெரிந்தவிஷயம். பச்சைக் கிளிகளிலே ஆண்கிளியானது அதிக அழகும், கம்பீரமும், உடையதாகிக் கழுத்திலே ஆரம்போன்ற பசிய மயிற் கற்றையைப் பொருந்தியிருக்கின்றது. மயில் வர்ணங்களிலே பெண்மயில்கள் நீண்டதோகைகளும், கார்தியும் வனப்புமில்லா திருக்கின்றன. குக்குடங்களிலே, சேவல், அழகும் பிரகாசமுமுடையதாயும், கோழிகள் மந்தவர்ணத்தோடு கூடியனவாயும் விளங்குகின்றன. இந்த விதமாக வித்தியாசமிருப்பதற்குக் காரணம் பேடுகள் அழகிய ஆண்களையடையும் பொருட்டு இயற்கைப் பிரிவிலையாக ஏற்பட்டிருப்பதேயாம் என்று டார்வின் துரை சொல்லுகின்றனர். இது சரியான காரணமல்லவென்று மறுத்து வாலேஸ் துரை 'ஆண்பட்சி யதிககாந்தியும் அழகுமுடைய தாயிருத்தல், ஆணின் உயர்ந்த தத்துவத்தினாலும் சுறுசுறுப்பினாலும் யுண்டாகியதாய்த் தோன்றுகின்றது' என்று எழுதுகிறார். இது பாலறிவர்ணம் (Sexual colours) ஆம்.

4. சாதாரண வர்ணம்

வர்ணத்தால், யாதொரு பயனுமில்லாமையால் இப்பெயரிடப்பட்டது. இதை ஆங்கிலேய பாஷையில் 'Normal colours' என்று கூறுகிறார்கள். வெகு நேரத்தியோடு கூடிய பற்பல வர்ணக்கோடுகளாலும் புள்ளிகளாலும், மீன்களிற சில ஆலங்கரிக்கப்பட்டிருத்தலும், சில வெட்டுக்கிளிகள், பச்சைக்கேரட்டினால் சித்திரிக்கப்பட்டிருத்தலும், வரிப்புவிபோற் கோவேறு

கழுதைகளும் கோடுகளைப் பெற்றிருத்தலும், ஒரு பயனும் கருதியல்ல. ஆகையினாலே இவற்றைப் பயனில் வர்ணம் என்றும் சொல்லலாம்.

இனி, மேலே சொன்ன நான்கு பிரிவுகளினின்றும் ஏகதேசம் வேறுப்பட்டனவற்றையிரண்டுபிரிவாக வகுக்கலாம்.

1. அழிகுறிவர்ணம் (colour as means of recognition) அத்தாவது வர்ணவித்தியாசங்களினாலே பிராணிகள் தங்கள் தங்களினங்களை யறிந்து கொள்ளுவதாம்.

2. போலிவர்ணம் (Mimicry) இது அழிவகற்று வர்ணத்தின் குணத்தையும், எச்சரிக்கை வர்ணத்தின் குணத்தையும் பெற்றிருத்தலினாலே வேறு, பிரித்துக் கூறப்பட்டது. உதாரணமாகச் சில விஷமில்லாத பாம்புகள், விஷமுள்ள நாகசர்ப்பங்கள் எச்சரிக்கை வர்ண முடையதுபோலப் போலிவர்ண முடையனவாயிருக்கின்றன. இப்போலிவர்ணத்தின் பயனென்னவென்றால், இவற்றின் விரோதிகள் இவற்றையும் நாக சர்ப்ப மென்று பயந்து போய்விடுமா தலின் அழிவையு மகற்றுக்கின்றது. இனிப் பட்டான்களில் (Heliconider) 'ஹெலிகோண்டார்' என்றொரு பிரிவுண்டு. இது உணவுக்கு, மிகவும் அருவருக்கத்தக்க ருசியுள்ள வேறு சிலபட்டான்கள், இந்த 'ஹெலிகோண்டார்' என்பனவற்றைப்போலவே போலிவர்ணம் பெற்றிருத்தலினாலே காப்பாற்றப்படுகின்றன. பற்பலகாரணச் செறிவினால் சில ஆசிரியர்கள் இப்போலிவர்ணத்தை எச்சரிக்கைவர்ணத்தி லடக்கு கின்றார்கள்.

மேலே கூறிய பிரிவுகளிலெல்லாவற்றிலும், அழிவகற்றும் வர்ணமே மிகப் பிரதானமானது. இதுவும் எச்சரிக்கை வர்ணமுமே ஏராளமான அத்தாட்சிகளையுடையனவாய் இருக்கின்றன. ஆகவே அநேகமாய் வர்ணங்களைல்லாம் ஏதாவது ஒரு பிரயோசனத்தை யுத்தேசித்தே யுற்பத்தியாயிருக்கின்றன வென்பதில் எவ்வளவும் சந்தேகமில்லை என்பது சாங்கோபாங்கமாய் விளங்கும்.

இனி யிதுகிடக்க—சில ஜாதியார்களுக்குள் தங்கத்தின் கிறமுடையவர்கள் அதிக அழகுடையவர்களென்றும், கரியநிற முடையவர்கள் தீருடர்களென்றும் மிலேச்சர்களென்றும். எண்ணங்களுண்டு. இவையெல்லாம் நக்கீகாபிவர்த்தி அதிகரிக்க அதிகரிக்க அசங்கதமென்றே காணப்படுகின்றன. மேற்கூறிய அழிவகற்றல் முதலிய பிரயோசனம் பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களுக்குள் கிடையாதென்பதே எமதுதுணிவு. சில பிராணிகளுக்கு அவற்றினது இயற்கையறிவினாலுண்டாகித்தங்கி நின்ற வர்ணங்களின் பயனை மனிதர்களுக்கு அவர்களுடைய பகுத்தறிவே தந்துவிடுகின்றது. ஆதலினது தஞ்சை வற்றுட சேராது போனமையாலே தங்கநிலலாத ஒழிந்தது.

ஆகவே ஜீவராசிகளின் நான்கித வர்ணங்களினாலே நமக்கும் நாமொழிந்த பிராணிகட்கும் அதிக பிரயோஜனமிருக்கிறதெனக் காட்டப்பட்டது.

IV. மனவமைதி

மனவமைதியாவது தாக்கருந் துன்பங்கள் தலைவந்தக் காலும் அவற்றைக்கண்டு உள்ளமுடையாது அவை போலியாமென நீக்கி நிற்கும் உரனுடைமையாம் இதனை கலக்கமில் சிந்தை யென்பாருமுளர். இயற்கையால் நேருந்துன்பங்கள் கண்டு மக்கள் மனம் வருந்துவாரெனினும், அன்னார் தாம் சினஞ் செலுத்த தற்குரியமீதார் இடமுமின்மையால் தாமே அடக்கி அமைவர். மற்றுச் செயற்கையால் நேரும் துன்பங்களால் உள்ளநிலை வேறுபடாதிருத்தலே மேதக்கதாம். செயற்கையால் நேரும் துன்பங்களாவன. பிறர் தமது மொழிசெயல்களான் அறிந்தாதல் அறியாமலாதல் செய்வனவாம். அன்னார் அறியாதுசெய்தனராயின் மனவமைதி சூலைந்து வெகுள்வதற்கு நியாயமில்லை. எனவே பிறர் அறிந்து வேண்டிமென்று துன்பஞ்செய்துழியே பலர்க்கும் மனவமைதி குன்றுதலியல்பு. அன்றை யொறுக்க அறக்கடவுளும் அரசனுமுளர்.

“தம்மை யிகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றிமற்

றெம்மை யிகழ்ந்த வினைப்பயத்தான்—உம்மை

யெரிவாய் நிரயத்து வீழ்வர் கொலென்று

பரிவது உஞ் சான்றோர் கடன்.”

(எ)

என்று வேளான்வேதம் முழங்குதலை யாவரே கேட்டிலாதார்? நாவடக்க மின்றி வாய்திறந்து வழங்குஞ் சொல் பிறர்க்குத்துன்பஞ் செய்யுமென்பதை யுணர்ந்தும் உணராப்பேதைகள் எத்துணையோர்! இத்தகைய பேதைகளா ரினாது புன்சொற்களைக் கேட்குமாறு நேரிடினும் அவற்றார் சிந்தைகலங்க லின்றி வாளாதிருத்தலே நலம். அவ்வாறன்றி அவர் வாயை யடக்குவே மெனப் புகுவார் செயல் வீணாகு மென்பது திண்ணம். இதனைத்

“நேரியா தவர்தந் திறனில் சொற்கேட்டாற்

பரியாதார் போல விருக்க—பிரிவில்லா

வம்பலர் வாயை யவிப்பான் புகுவாரே

லம்பலர் தாழ்க் கூட்டுவார்.”

(அ)

என்று பழமொழிப்பாடல் வலியுறுத்துமாறு காண்க. தம்மினும் மிக்கார் தமக்குத்துன்பஞ் செய்தாராயினும் அவர் மாட்டுச் சினஞ் செய்யாதமைதல் அறிவுடைமையாம்; தம்மையொத்தார் அங்கனஞ் செய்யின் அவரை வெகுளாதமைத்தல். நல முடைத்தாம்; தம்மினும் இழிந்தார் அவ்வாறு செய்துழிச் சினங்காத்தமைதல் சிறப்புடைத்தாம். ஆகவே இம்மூவகையிடத்தும் மனவமைதியுடையாதலே வேண்டற்பாலதாம்.

மனம் இயற்கையாகவே யெப்பொழுதுஞ் சஞ்சலப்படுந் தன்மையது. அதனையடக்கியாளுதல் ஒவ்வொரு வருக்கும் உற்றகடப்பாடாம். தீயோர் மல்கிய இவ்வுலகத் தியல்புகளுளொன்று தம்மினுமுயர்ந்தோரைத் தமக்கிணை யாவாரென மதித்தொழுதுதலாம். அதனற் பெரியோர்க்கு

வருவதோர் இழிவேன்கை? ஒன்றுமின் றென்பது தேற்றம். மற்று அதுபுன்
காகம் அன்னநடை நடக்கப்படுவது போலும்! இது பற்றியன்றே;

“நெறியா லுணராத ரீர்மையு மின்றிச்
சிறியா ரெளியரா லென்று பெரியாரைத்
தங்கணைர் வைத்துத் தகவல்ல கூறுதல்
திங்களை நாய்குரைத் தற்று.”

(க)

என்று முன்றுறையரையனார் கூறியது மென்க.

என்னே மனவமைதியினியல்பு! அதுவே எல்லா நற்குணங்களுக்
கும் முதற் பெருங்கருவி; அதுவே பெரியோருக்கு உற்றதோர் வல்லாண்
அதுவே இன்பப்பேரூற்று; அதுவே அன்பினுக்காணிவேர்; அதுவே அரு
ளிற்குவித்து; அதுவே மெய்த்தவம்; அதுவே தவப்பயன்; அதுவே நல்
லறன்; அதுவே தலைப்பிவிாதம்; அதுவே சிந்தைக்கணிகலன்; அதுவே
நிலமகள் பெரு நலன்; அதுவே யுளத்திற்கு நந்தா விளக்கு; அதுவே புக
ழொளி வழங்கும் மதியம்; அதுவே தீங்கிருள் நீக்கும் பரிதி!

இத்துணைச் சிறப்புக்களுமுடையதாய் விளங்கா நிற்கும் அம் மனவ
மைதிப் பேறுடையாரே பாக்கியவான்கள்; அவரே நோயற்ற வாழ்க்கையர்;
அவரே பேரறிவாளர்; அவரே நல்லொழுக்கமுடையவர்; ஆதலின் மன
வமைதியுடையையே நமது கடமைகளுட் சிறந்ததாமென வுணர்ந்து அது
பெறத்தக்கவாறு ஒழுகுவோமாக. நூல்களைத்திற்கும் முடிந்த கருத்து
இதுவே யாகும்.

என்று மென்குறை யெங்கும் பரப்புவோன்
என்றன் மாணவ னென்னினு மற்றென்பால்
நின்று வேலை *நிகழ்த்துந னென்னினு
†மன்ற வென்குரு வாக மதிப்பெனல்.

(க0)

V. உயர்தனிச் செம்மொழி

கடல் புடை சூழ்ந்த இவ்வுலகின் கண்ணே பயிலுறும் மொழிகள்
அனைத்தையும் ஆராய்ந்து வகுத்து அடைவுபடுத்தி நின்ற மொழிநூற் புல
வர்கள் அவையிற்றை ஆரியமொழிகள் துரானியமொழிகள் என இரு பகுப்பி
னும் அடக்குவாராயினர். ஆரிய மொழிகளுள் அடங்குவன் பலவற்றன்றும்
தமிழ் மொழி தலைசிறந்த தொன்றும். எனவே சமஸ்கிருதமும் தமிழும்
வேறு வேறுமொழிகளென்பது வெள்ளிடை மலைபெயன் விளங்கும். ஆகவும்,
சிலர் தமிழ் முன்னதன் வழிமொழியே யன்றித் தனி மொழியன்றென்
வாய் கூசாது கூறுவாராயினர். சமஸ்கிருதமும் தமிழும் ஒரேநாட்டின்கண்

* நிகழ்த்து-செய்யவன். † மன்ற-நிச்சயமாக

முறையேவடக்கினிற் தெற்கினுமாக வழங்கிய காரணம்பற்றி இவ்விரண்டுந் தம்மிற் சில்லாற்றாற் கலப்பனவாயின. அங்கனங் கலப்புழி ஒன்று பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டு வழக்காய் மட்டில் நிற்ப, மற்றொன்று இருவகை வழக்கினும் நின்றமையால் முன்னதன் சொற்பொருள்கள் பல பின்னதன் கட்டுபொந்து வழக்கேற்பனவாயின. இது மொழி நூல்முறையே. இதனை யெய்யாதார் கூற்று ஒதுக்கற்பாலதெனவிடுக்க.

இனிமொழி நூற்புலவர்கள் வகுத்தவகை ஒருபுறமிருப்பச் சிலர் தமிழ்மொழியின் ஏற்றமுணராத மயங்கிப் பிறிது படவகுத்தனர். வட மொழியை உயர்தனிச் சேம்மொழியினும் (Classical Language) தென் மொழியை உண்ணாட்டு மொழியினும் (Vernacular Languages) அடக்கி வகைப்படுத்தனர். அங்கனம் வகைப்படுத்தி ஒன்று உயர்வும் மற்றொன்று தாழ்வுமாம் என்ற உட்கருத்துடன் பின்பாராயினர். அவ்வுட்கருத்துச் சின்னாட்களில் வலியுறுவதாயிற்று. தனிமொழி யொன்றை அதன் வழிகளோடு வகைப்படுத்தலாமோ? அது முன்னதனை இழிவு படுத்தக்கூடாதோ? தமிழினை உண்ணாட்டு மொழிகளுட்படுத்ததே யன்றித் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாளம் ஆகிய அதன் வழிமொழிகளோடு ஒரு நிகரெனக்கூறலாமோ? ஆரியமொழிகள் தலைநின்ற வடமொழியை அதன் பாதகங்களோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத் துணியாமெப்போலத் தூரானிய மொழிகளுள் தலைநின்ற தென்மொழியை அதன் வழிமொழிகளோடு ஒருங்குவைத்து எண்ணத்துணியாதிருத்தலே அமைவுடைத்து.

இவ்வாறாகவும் நமது சென்னைச் சர்வகலாசாலைபார் மேற்கூறியாங்குத்தமிழை இழிவு படுத்து வகுத்தபோதே, தமிழராயினார் முற்புகுந்து அவ்வாறு வகைப்படுத்தல் சாலாதென மறுத்திருத்தல் வேண்டும். அப்போது தெல்லாம் வாய்வாளாமை மேற்கொண்டிருந்து விட்டனர் நம் தமிழ்மொழியாளர். ஆதலின் இப்போழ்த்தத்துச் * சர்வகலாசாலை விசாரணை (Universities Commission) யில் தமிழ்மொழிக்கல்வியை யோக்கியதைப்பட்டப் பரிகைகளினின்றும் ஒதுக்கிவிட்டனர். வடமொழி மட்டில் உயர்தனிச் செம்மொழியாதலின் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டது.

ஈ தென்னை வம்பு! அவ்வுயர்தனிச் செம்மொழி என்பதன் இலக்கணந்தானென்னை? அதனைச் சிறிது ஆராய்வோம். தான் வழங்கும் நாட்டின் கணுள்ள பலமொழிகட்குந் தலைமையும் அவையிற்றினும் பிச்சு மேதகவுடைமையுமுள்ள மொழியே உயர்மொழி என்பது. இவ்விலக்கணத்தால் ஆராய்ந்தவழி. நம் தமிழ்மொழி தென்னாட்டில் வழங்கும் தெலுங்கு கன்னடம் மலையாள துருவங்களுக்கெல்லாம் தலைமையும் அவையிற்றினும் பிச்சு மேதகவுடைமையால் தானும் உயர்மொழியே யென்க. தான் வழங்கு

* இது வேறு இடத்தில் இப் புத்தகத்திலே அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது.

நாட்டில் பயிலும் ஏனைய மொழிகளின் உதவியின்றித் தனித்தியங்கவல்ல ஆற்றல் சான்றதே தனிமொழி எனப்படும். தான் பிறமொழிகட்குச் செய்யும் உதவி மிக்கும் அவை தனக்குச் செய்யும் உதவிக்குறைந்தும் இருத்தலே வழக்காறு. தமிழ்மொழியின் உதவி களையப்படின, தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலியன இயங்குதலெல்லா; மற்று அவையற்றினுதவி களையப்படினும் தமிழ்மொழி சிறிது மிடர்ப்படுதலின்றித் தனித்து இனிமையினியங்கவல்லது. இஃது இந்தியமொழி நூற்புலவர்கள் பலர்க்கும் ஒப்ப முடிந்தது. ஆதலின் நம் தமிழ்மொழி தனிமொழியே யென்க. இனிச் செம்மொழியாவதயாது? 'திருந்தியபண்புஞ்சீர்த்த நாகரிகமும் பொருந்திய தூய்மொழிபுகல்செம் மொழியாம்' என்பது இலக்கணம். இம்மொழி நூல் இலக்கணம் நம்முடைய தமிழ்மொழியின்கண்ணும் அமைந்திருத்தல் தேற்றம். என்னை? இடர்ப்பட்ட சொல் முடிபுகளும் பொருள்முடிபுகளும் இன்றிச் சொற்றான்* கருதியபொருளைக் கேட்டான் தெள்ளிதின் உணர வற்றாய்ப் பழையன கழிந்து புதியனபுகுந்து திருத்தமெய்திநின்றலே திருந்திய பண்பெனப்படுவது. இது தமிழ்மொழியின்கண் முற்றும் அமைந்திருத்தல் காண்க. நாட்டின் நாகரிக முதிர்ச்சிக்கேற்பச் சொற்களும் ஏற்பட்டுப் பாஷைக்கும் நாகரிக நலம் வீளைத்தல்வேண்டும். அவ்வாறு சொற்களேற்படுமிடத்துப் பிறபாஷை சொற்களன்றித் தன் சொற்களே மேற்கோடல் வேண்டும். இவையும் நம் உயர் தனித்தமிழ்மொழிக்கும் பொருந்துவன வாம். ஆகவே தமிழ் தூய்மொழியுமாம். எனவே தமிழ்செம்மொழி என்பது ஒருதலை. இதுபற்றியன்றே தொன்று தொட்டு நம் தமிழ்மொழி 'செத்தமிழ்' என நல்லிசைப் புலவரால் நவீன்றோதப் பெறுவதாயிற்று.

ஆகவே தென்னாட்டின்கண் சிறந்தொளிரா நின்ற நம் அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழி எவ்வாற்றாராய்ந்த வழியும் உயர்தனிச் செம்மொழியே யாம் என்பது திண்ணம். இத்துணையர்வுஞ் சிறப்பும்வாய்ந்த நம் அருமைத் தமிழ்மொழியை உண்ணாட்டுப் புன்மொழிகளோடு ஒருங்கெண்ணுதல் தவிர்த்து, வடநாட்டுயர் தனிச் செம்மொழி சமஸ்கிருதமெனக் கொண்டாற்போல, தென்னாட்டுயர்தனிச் செம்மொழி தமிழெனக் கொண்டு விதிகள் வகுத்தலே ஏற்புடைத்தாம். இதனை நமது கனம்பொருந்திய இராஜப்பிரதி நிதியவர்களும், சர்வகலாசாலையின் அவயவிகளும் உள்ளவாறே கவனித்து நடப்பார்களாக. இவர்கள் தமக்கு என்றும் குன்றாப் பழியை விளைக்கத்தக்க செயலிற் புகாது புகழ் பயக்கற்பால நல்லாற்றிற் சென்று நம் தமிழ்மொழியும் உயர்தனிச் செம்மொழி பென்றேகொண்டு ஒழுக்குவார்களாக. ஆவவாயிற் பெருமானடிகளாகிய இறையனார் திருவருள்பெற்ற நம் தமிழ் மகள் என்றுத் தலைகவிழாது ஒளிர்க.

VI. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் தமிழ்ப்பாஷாபிவிர்த்தி

தமிழ்ப்பாஷையானது சென்னைப்பட்டினத்திற்கு வடக்கே இருபது மைல் தூரத்திலுள்ள பழவேற்காடு முதல் தெற்கே கன்னியாகுமரிவரைக்கு முள்ள நாடுகளிற் பேசப்பட்டு வருகிறது. இலங்கைத்தீவிலும் ஏறக்குறைய மூன்றிலொருபங்கு ஜனங்களாற் பேசப்படுகிறது. தமிழ்ப்பேசும் ஜனங்களின் தொகை *சென்ற வருஷத்து ஜனகணிதக் கணக்கின்படி ஏறக்குறைய 170 லட்சமாகிறது. இவ்வளவு ஜனங்களாற் பேசப்பட்டுவரும் நம் தமிழ்ப்பாஷையானது ஆரியர் மகம்மதியர் இவர்கள் மூலமாய்ப் பொறுக்கமுடியாத துன்பமடைந்து தன்னுருமாறி நின்றது. இந்தத் தமிழ்ப்பாஷையினுடைய 18ம் நூற்றாண்டின்கணிநூற்ற நிலையையும் அபிவிருத்தியையும் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியது நாமெடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.

திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருந்த (Bishop Caldwell) பிஷப் கால்டுவெல் துரையவர்கள் “சென்ற 200 வருஷகாலமாகத் திராவிட பாஷையானது அபிவிருத்தியற்றுக் கிடக்கின்றதெனக் காணப்படுகிறது” * என்றெழுதுகிறார். அது ஏகதேச முண்மையே என்பதற்கு ஆசேஷபணியில்லை. இப்படி அபிவிருத்தியற்றுக் கிடப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்று சற்று விசாரித்துப் பார்ப்போமானால் எளிதில் விளங்கலாம். நம் சதேச பண்டிதர்கள், இதற்குக் காரணம் “ஆங்கிலேய அரசாட்சியே” என்பார்கள். இப்படி இவர்கள் சொல்லுவது தன்னைப்பெற்ற தாயாரை மலடி என்றறப் போலுமிருக்கிறது. இவ்வாறு தமிழ் அபிவிருத்தி இல்லாதிருக்குங் குற்றம் நம்மைச் சார்ந்ததே யொழிய அரசாட்சியாரைச் சார்ந்ததேயல்ல வென்பது எல்லார்க்குத் தெரிந்த விஷயம். ஆகையால் நமக்கு நம்முடைய தமிழ்ப்பாஷையானது அபிவிருத்தியடைந்து ஆங்கிலேயம் போலத் தழைத்தோங்கல் வேண்டும் என்ற எண்ணமிருக்குமானால் நாமெல்லோரும் அநேகம் பத்திரிகையை நடாத்துதலையும் பத்திரிகைகளை நடத்துங் கனவான்களுக்கு நம்மாளியன்றவளவு உதவி செய்தலையும் கைக்கோடல் வேண்டும்.

இது கிடக்க—எடுத்துக்கொண்ட விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியவற்றைக் கூறுவாம்:—சென்ற 18-ம் நூற்றாண்டின்கண் எழுதியிருக்கப்பட்ட பிரபந்தங்களெல்லாம் விசேஷமாகச் சைவம், வைணவம் முதலிய மதசம்பந்தமான நூல்களேயாம். ஆகையினாலே அந்தப் பிரபந்தங்களெல்லாம் மதவைராக்கியமென்னும் பேய்ப்பிடித்து அந்நூலாசிரியர்களை அலைக்க அவர்கள் அதன் கைவசப்பட்டு, அக்கடவுளே பெரியவர், இக்கடவுளே பெரியவர் என்று வீண்வாதம் பேசிப் பொய்யையும் புரட்டையும் பற்றி விவரிக்கும் நூல்களாய் முடிந்தன. இவ்விதப் பிரபந்தங்களெல்லாம் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் யாராவது ஒருவர்

*In the year 1891.

ஒரு மதத்தைப் பற்றிப் பிரசங்கம் செய்தால் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மற்றொருவர், பிரசங்கியார் கூறிய நியாயங்களையும் உண்மைகளையும் அணு வளவேனும் யோசியாமல் நம் சடவுளுக்கு விரோதமாக எழுந்து இவன் பிரசங்கம் செய்யவாவது என்று கோபங்கொண்டு அவர்க்கு மாறாக நியாய வாயிலாகப் போகாமல் என் சுவாமி இப்படிச் செய்தால் உன் சுவாமியும் இப்படிச் செய்தாரே என்று புஸ்தகங்களில் எழுதிக்கொண்டும் கவிகள் பாடிக்கொண்டும் உலாவுவர். ஆதியிலிருந்த தமிழர்கள் மிகுந்த ஊக்க முள்ளவர்களாயும் எளிதில் விஷயங்களின் உண்மையை உணரக்கூடிய சக்தி யுள்ளவர்களாயும் இருந்தார்கள். ஆகையினாலே தான் ஆரியர்களுடைய மதக்கொள்கைகளை அவர்கள் எளிதில் பற்றிக்கொண்டார்கள். தமிழர்களும் ஆரியர்களும் அதிகமாய் ஊட்டால் வேண்டி நேரிட்டதினால் இருவர் குணங்களும் ஒரே மாதிரியாய் ஏற்பட்டுவிட்டன. யாம் பிடித்ததையே சாதிப்பேமென்னும் செருக்கும், எவ்வளவுநியாயமாய்க் கூறினும் உண்மை உணராமையும், உணர்ந்தாலும் அதற்கு ஏற்க நடவாமையும் ஆகிய தூர்க் குணங்கள் காலக்கிரமத்தில் உற்பத்தியாய்விட்டன. ஆகையினாலே தான் மத வாதம் விசேஷமாய் அதிகரித்தது. இம்மூன்று தூர்க்குணங்களையும் அற ஒழித்தாலன்றி நந்தமிழ்நாடு முன்னுக்கு வரல் மாட்டாது.

மேலே சொல்லிய மதச் சார்பானவை யொழிந்த நூல்களிற் பெரும் பான்மை யமகமுந் திரிபுமாக எழுதப்பட்ட அந்தாதிகளும், கலம்பகங் களும் மடக்குகள் நிரம்பிய சிலேடை வெண்பாக்களும், நாகபந்தம், கமலபந்தம், முரசபந்தம், முதலியன நிறைந்த சித்திரக் கவிமஞ்சரிகளும், மைந்தர் விளையாட்டுப் புராணமுமாயிருக்கின்றது. மேற்கூறியவற்றுட் புராணமாவது என்னவென்றால், பூர்வீக ஆசிரியர்களாகிய, திருத்தக்கதேவர், கல்லாடர், கம்பர் முதலிய வித்வசிராமணிகள் கூறிய கற்பனைகளைத் தவிர்த்து சதந்தரபூ கத்தாலமைந்த கற்பனைகளும் அலங்காரங்களும் அர்த்த புஷ்டியும் கிஞ்சித் தேனும் இல்லாமல், கடவுளைப்பற்றித் தமக்குத் தோன்றியவாறு லீலைசெய்த தாகச் சிறு பிள்ளைத்தனமாக எழுதப்பட்டிருக்கும் ஒருநூலாம். இது நிற்க, சிலர் கலம்பகம், அந்தாதி முதலியன, பெரியகாவியங்களெழுதுவதற்காக ஏற்பட்ட அப்பியாசப் பிரபந்தங்களா மாகையால் அவற்றிலே எழுதி எழுதியதிகப் பழக்கமிருந்தாலொழிய, வேறு பெரிய நூல்கள் செய்யமுடியாதென்று கூறி மயங்குவார்கள். கலம்பகம் என்பது சாமானியமான பிரபந்த மன்று. கவி செய்யும் திறமையில் மிகவும் பேர்பெற்றவர்களே கலம்பகம் எழுதத்தகுந்தவர்கள். பாடிப்பாடித் தேர்ந்தவர்களே கலம்பக மெழுதப்படுவார். அல்தெப்படி யென்றால், சாதாரணமாயுள்ள விருத்தங்களைத் தமிழிற் கிஞ்சித்து அப்பியாசமுள்ளவர்களும் எழுதலாம். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள், மடக்கும், திரிபும் துறைகளுமமைந்த கவிகள்செய்ய முடியாது. ஆகையால் இவற்றை அப்பியாசப் பிரபந்தங்களென்று கொள்ளுதல் கேவலம் அசங்கத

மாம். இவ்விதமாகக் கலம்பகம் முதலியன எழுதுவதில் வீணே காலத்தைச் செலவிடுதலைப்பார்க்க, வசனங்களாலேனும் எளிதாய்ப் பாடக்கூடியதும் தாற்பரியங்களை நன்றாய் வெளியிடக்கூடியதுமான கவிகளினாலேனும், சத்விஷயங்களைப்பற்றி எழுதுதல் அதிக நன்மையை உண்டாக்கும் என்று தற்காலத்துள்ள பெரியோர்கள் சொல்லுகிறபடி யாமும் நடத்தல் வேண்டியது நிரம்ப ஆவசியகமான காரியம்.

சற்குணசாஸ்திரம் (Ethics) அங்கஜீவசாஸ்திரம் (Physiology) மனோதத்துவசாஸ்திரம் (Psychology) ஆகிய இவற்றின் சம்பந்தமாக ஒரு விதப்பிரபந்தமுங் கிடைப்பது முற்றிலும் அசாத்தியமாய்ப் போய்விட்டது. பிறகு அந்நூற்றாண்டின்கண் உற்பத்தியானவற்றுள் எவைதான் பிரயோஜனமுள்ள நூல்களென்று விசாரிப்போம். அவைகளெல்லாம் * பிராயசகம் தற்காலத்து சாஸ்திரீதியாக அமைந்த இலக்கண சம்பந்தமாகவும் ஏகதேசம் நீதி சற்குணமாகிய இவற்றினை விளக்கும் பொருட்டி உற்பத்தியானவைகளாகவும் இருப்பனவாம். இலக்கண சம்பந்தாபிரபந்தம் பனவற்றிற்கு உதாரணமாக வைத்தியநாத நாவலர்வகுத்த "இலக்கணவிளக்கம்" Const antius Bes-chi என்ற வீரமாமுனிவரியற்றிய "தொண்ணூல் விளக்கம்" சுப்பிரமணிய தீக்ஷிதர் செய்த "பிரயோகவிவேகம்" சுவாமிநாத தேசிகரியற்றிய "இலக்கணக்கொத்து" என்பனவற்றைக் கொள்க. நீதிசற்குண சம்பந்தமானவற்றிற்கு உதாரணமாக மேற்கூறிய வைத்தியநாத நாவலரும் வீரமாமுனிவரும் முறையே செய்த பிரபோத சந்திரோதயம், தேம்பாவணி முதலியவற்றைக் கொள்க. தமிழில் வசனநடை விஷேசமாக எழுத ஆரம்பித்ததும் இந்நூற்றாண்டிலே (19 ஆம் நூற்றாண்டிலே)தான் என்பது பின்னே நியாயவாதங்களாற் காட்டப்படும்.

மேற்கூறிய பிரபந்தங்களின் விஷயங்களித்தன்மையானவை என்பதும் அவற்றின் பயன் இவை என்பதும் அப்பிரபந்தங்களின் தாரதம்மியமின்ன என்பதும் இவற்றையியற்றினவர்களின் † சாமர்த்தியம் இனைத்து என்பதும் அவர்கள் பிறப்பு வளர்ப்புக்களைப் பற்றிய சரித்திரம் இன்னதென்பதும் பின் விரிவாக எழுதப்படுவாம்.

VII. சொற்பொருளாராய்ச்சி

வடமொழியிற் பாணினி முதலாயினார் சொற்பொருளாராய்ச்சி செய்து அம்மொழியின் கணுள்ள பகுதிகளைத் தையும் ஒருங்கு தொகுத்து வைத்திருக்கின்றனர். ஆங்கிலம் முதலிய பிறமொழிகளிலும் அவ்வாறே பகுதித்தொகைகள் தொகுக்கப்பட்டுள் ஆங்கிலவாணர் அத்துணையில் நின்று

* பிராயசகம் - பெரும்பாலும். † "தமிழ்ப்புலவர் சரித்திரம்" என்னும் புலவரின் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.

விடாமல் இவ்வழியிற் புகுந்து மேன்மேலும் ஆராய்ச்சி செய்து தத்தக் கருத்துக்களை வெளியிட்டும், ஆராய்ச்சியி னிறுகியில் நின்றனவற்றைச் சேர்த்து அகராதி செய்தும், தம்மொழிக்கணுள்ள சொற்களின் இயல்புகளை நன்குணர்ந்து நாடோறும் மொழி நூற்புலமை நடாத்துகின்றனர். இவ்வாறாக, நாம் அத்தகையாரது ஆளுகையிலிருந்தும், அன்றாது நூல்களைக் கற்றும், அவர்கள் செய்யும் பெரு முயற்சிகளை யெல்லாக் கண்ணாக்கண்டும், நமது தாய்மொழியாகிய தமிழிற்காக நாமொன்றும் புதுமை வழியாலுழைத்தலின்றி, வாளா காலம்போக்குதல் நேரிதன்றெனவுணர்ந்த யாம், ஏதோ எம் சிற்றறிவிற் கெட்டியமட்டில் ஆராய்ந்த சிலவற்றைத் தொகுத்துச் 'சொற்பொருளாராய்ச்சி' யென்னுந் தலைப்பெயரிட்டு வெளியிடலாமெனத் துணிந்தோம். துணிந்து தமிழ்ப்பகுதிகளைத் தையும் ஓராற்றற்றொகுத்து வைத்துக் கொண்டுளோம். அன்னனர் தொகைசெய்து வைத்துள குறிப்பினின்றும் ஒவ்வொரு பகுதியாகத் தனித்தனி யெடுத்துக்கொண்டு ஆராய்ச்சிசெய்து வாராநின்றோம். அவ்வாராய்ச்சியிற் சிற்சிலவற்றைத் தமிழுலகமும், அறியுமாறு வெளிப் படுத்துகின்றோம். ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் "மொழிப் பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ற" என்று கூறியதற்குமாறாக யாம் உழைக்கப்புகுந்தே மென்றுகருதிப் பேரறிவாளராயினார் எம்மை எள்ளாது ஏற்றுக்கொள்வாரென நம்புகின்றோம். "பழையன கழிதலும் புதிபன புகுதலும், வழுவல கால வகையினுளை" என்ற பவணந்திமுனிவர்தம் கூற்றையாமனைவரும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதோர் பொருள்பொதி மெய்ப்புரையன்றா? தமிழ் வல்லீர்! நம்மக்கள் இதுகாறஞ் செல்லுதற்கிதாயிருந்த தமிழ்ச்சொற் காட்டிற் புகுந்து வழியறுத்துச் சென்று ஆராய்ந்து கண்ட பொருள்களை தம்முன்னர் அடியுறையாக இடுகின்றோம்.

I. அறு என்றும் பகுதி.

இதனடியாக, அறம், அறல், அறவு, அறவை, அறுதல், அறுதி, அறுத்தல், அறுப்பு, அறம்பு, அறுகால் அல்லது அறுதாள், அறுவை, அறை, அற்றம், அற்றை, ஆறு முதலிய பலசொற்கள் பிறக்கின்றன. இவையிற்றுட் சிலவற்றைப் பகாப்பதங்களெனக் கூறுவாருமுளர். அவர்களனைவரும் யாம் கூறுமாற்றைச் செம்மை வழியாற் சிந்தித்து ஏற்புடையனவாயிற்றொள்வாராக,

(1) அறு + அம்: அறம் = அறுக்கப்பட்டது: மனுமுதலிய நூல்களால் இன்னன செய்க இன்னன தவிர்க என வரையறுத்துக் கூறப்பட்டமை பற்றி 'அறம்' என்பது அங்கனம் அறுத்துரைக்கப்பட்ட தருமத்திற்காயிற்று. ஈண்டு 'அம்' செய்யப்படுபொருண்மை விசுதி. தொழிலாகுபெயர்.

(2) அறு + அல்: அறல் = கருமணல், சிறுதூறு, நீர், விழவு முதலிய பல பொருளுந் தருவது. ஒருங்கு சேர்ந்து கருங்கட்டியாயிருந்தது அற்று வேறுபட்டுத் தனித்தனியாகப் பிரிந்து நின்று கருமணலாயிற்று;

தரையினுள்ளிட்ட விதைபானது தன்மீதுள மண்ணை யறுத்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்புதலிற் சிறு தூரூயிற்று; கிணறு முதலியன வெட்டிய வழிப் பக்கங்களினின்றும் அடியினின்றும் மண்ணையும் பாரையையும் அறுத்துக் கரைத்துக்கொண்டு வெளிப்படுதலின் நீராயிற்று; கடவுட்பூசை முதலிய காலங்களில் மக்களாவார் செயலற்று ஒரு மனத்தினராகியிருத்தலின் விழாவாயிற்று.

(3) அறு + அ + வ் + உ : அறவு = அறுபட்டிடும், ஒடிவு, கடவை, புல் முதலியன அறுபடுதலின் அங்கனம் அறுபட்ட இடத்தை யும், அறுதல் ஒடிதலுமா மாதலின் ஒடிவையும், வேலி நாற்புறமும் வேய்ந் துழி அதனுள்ளிருப்பான் வெளிச்சேறற்கு அவ்வேலியுட் சிற்து அறுத்து வாயில் செய்து கோடலிற் கடவைபையு முணர்த்திற்று.

(4) அறு + அ + வ் + ஐ : அறவை = அநாதி; உறவற்றவனாதலின் இப்பொருள் தருவதாயிற்று.

(5) அறு + தல் : அறுதல் = கைம்பெண். மாங்கலியமிழ்ந்தார் தாலி யறுபடுதல் இயல்பாமாதலின் இச்சொல் தொழிலாகுபெயராய்க் கைம் பெண்ணை யுணர்த்துவதாயிற்று. இஃது இகரவிருதிபெற்று 'அறுதலி' யென நின்றலுமுண்டு. இவ்வாறாகவுஞ் சிலர் இதனை 'அறுதாலி' யென்றதன் குறுக்கலாகச் கூறுவாராயினார்.

(6) அறு + தி : அறுதி = இல்லாமை, சாவு, சொந்தம், முடிவு, முடிந்த விலை, விலைச்சீட்டு முதலியபல பொருளையுந் தாராநின்றது. இது பொருளறுதலில் இல்லாமையும், உயிரறுதலிற் சாவும், பிரருக்கு உரிமையறு தலிற் சொந்தமும், அறும் நிலையாதலின் முடிவும், மேற்பேச்சுற்றுத்தீர்ந்த விலையாதலின் முடிந்த விலையும், ஒருவனுக் குறித்தாயபொருள் விற்கப்பெற் றமையின் அவனது உரிமையற்றுவாங்கினிடஞ்சேர் தலின் அங்கனம் விற் றரிமையற்றதற்கு அறிகுறியாகிய விலைச்சீட்டுமாகிய பலவற்றையு முணர்த்துவதாயிற்று.

(7) அறு + த் + தல் : அறுத்தல் = 'அறுதல்' என்பதன் பிறவினை.

(8) அறு + ப் + பு : அறுப்பு = அறுத்தல், அறுத்த துண்டு, ஆகேஷ்பம். தொழிலாகுபெயராய் அறுக்கப்பட்ட துண்டையும், ஒருவர் பேசுந் கால் அவர் பேச்சை யூடறுத்துத் தடுத்தலின் ஆகேஷ்பத்தையுமுணர்த்திற்று.

(9) அறு + ப் + பு : அறு + ம் + பு : அறும்பு = கொடுமை பஞ்சகா லம்; 'அறுப்பு' என்பது மெலித்தல்விசாரம் பெற்று 'அறும்பு' என நின்றது. நன்மையற்றுக் கொடுமையையும், நாட்டின் கண் உணவு பொருள்களெல்லாம் அறுங்காலமாதலிற் பஞ்ச காலத்தையுங் குறிப்பதாயிற்று.

(10) அறு + கால் : அறுகால் : அறு + தாள் = பாம்பு. அற்றகால் கையுடையது, அஃதாவது, கால்கள் அற்றது ஆதலிற் பாம்பாயிற்று; வினைத் தொகை நிலைக்களத்துட் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

(11) அறு+வ்+ஐ: அறுவை=துகில் அல்லது வஸ்திரம். நீளமாக ஒரேநிறையாய் நெய்ததனை இடையிடையே யறுத்துத் தனித்தனி வஸ்திரமாக்குதலின் துகிலை யுணர்ந்துவதாயிற்று. அறுக்கப்பட்டது அறுவை ஈண்டு 'ஐ' செயப்படு பொருண்மை விசுவாசம். முன்காலத்தில், இக்காலத்திலும் பல விடங்களில், சாலியர் தறியின்கண் ஆடைநெய்கையில் ஒரேநிறையாய் நெய்துகொண்டே போவார்கள். அவ்வாறே முழுதும் நெய்த பின்னர் அறுத்தற்கென இடம் விட்டிருந்த இடங்களில் அறுத்துத் தனித்தனி யுடையாக்கு வார்கள். இவ்வழக்கத்தை யதுசரித்தே நம் தமிழ்மொழியின் கண்ணே பிற சொற்களும் பிறந்திருக்கின்றன. உதாரணமாகத் 'துணி', 'துண்டு'க் 'கூடை' முதலிய சொற்களின் பொருட்காரணத்தையு முய்த்துணர்க. துணி, கப்படுதலிற் றுணியும், துண்டிக்கப்படுதலிற் றுண்டும் கூறுபடுத்தப்படுதலிற் கூறையுமாயின.

(12) அறு+ஐ: அறை=இஃது உள், மலை முழைஞ்சு, குறை, திரை; பாத்தி, பாறை முதலிய பலபொருள் பயப்படுதார் சொல். நான்கு பக்கங்களிலும் மதிவெழுப்பி ஏனைய விடங்களினின்றும் அறுக்கப்படுதலின் உள் ளாம்; மலையின்கண் அறுத்துக் குடைந்து குகை செய்யப்படுதலின் முழைஞ்சாம்; அற்று குறைந்ததாமாதலிற் குறையாம்; கடலின் நீர்ப்பரப்பினின்றும் அற்று எழுந்து மறிந்து வீழ்தலில் திரையாம்; நிலத்தின்கட் கரைகோலப்பட்டு மற்றையவற்றினின்றும் அறுபட்டு நின்றலிற் பாத்தியாம்; நிலப்பரப்பினை யறுத்துக்கொண்டேமெலும்பித் துறுத்து நின்றலிற் பாறையாம்.

(13) அறு+அம்: அற்று+அம்: அற்றம்=அச்சம், அழிவு, உண்மை, சமயம், சேர்வு, மறைவு, மெலிவு, வறுமை முதலிய பல பொருள் பயப்பது. தைரியமறுதலின் அச்சமும், வாழ்வறுதலின் அழிவும், தன்னொடுமிடைந்த பொய் முதலியவற்றினின்றும் அறுதலின் உண்மையும், பொருண்முதலாயின அற்ற சமயமும், வலியற்ற சேர்வும், மெலிவும், கண்கூடற்றமறையும், பொருளறுதலின் வறுமையுமாம்.

(14) அறு+ஐ: அற்று+ஐ: அற்றை=சிறுமைமேன்மையற்று நிற்கும் நிலையாதலிற் சிறுமையாயிற்று

(15) அறு: ஆறு=நதி, வழி. இது முதனிலைண்ட தொழிலாகுபெயர். நதியானது தரையை யறுத்துக்கொண்டும் காடு முதலியனவற்றை யூடறுத்துக்கொண்டும் செல்லுதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. கல்லுங்கரடோமாயிருந்த நிலத்தை வெட்டி யறுத்துத்திருத்தி மக்கள் நடப்பதற்கு ஏற்றதாக்குதலின் வழியாயிற்று.

இனி இப்பகுதியினின்றும் பிறக்கும் வினைவிசுற்பங்களைப் பற்றிக் கூறப்புகின் விரியுமென விடுத்தனம். இவ்வாறு 'அறு' என்னும் இவ்வொரு பகுதியினின்றும் பல சொற்கள் மேன்மேலும் கிளைத்துப் பலவேறு பொருள் பயப்பனவாமாறு கண்டோம். இவைகளுட்கில நம்முன்னோது

சுருத்துக்கள் இன்னினவாற்றிற் சென்றுளவென்பதனையும் முன்னாளிளி ருந்த வழக்கத்தையும் இவைபோல்வன பிறவற்றையும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. இன்னும் உற்றநோக்கிச் சிலர் “‘அறு’ என்னும் இப்பகுதியும் தனிப் பகுதியன்று; இதற்குமுலப்பகுதி பிறிதொன்றுளது” என்று கூறினும் கூறலாம். ‘அல்’ என்னும் எதிர்மறையிடைச் சொல்லொடு துவ்விசுதிசேர்ந்து வினைத்தகைப்பட்டு நின்றதே ‘அறு’. இக்கூற்றுபாவருக்கும் உடன்படாயின் ஆயிரக்கணக்காக விரிகின்ற தமிழ்ப் பகுதிகளெல்லாம் நூற்றுக்கணக்காகச் சுருங்கிவிடும். இவ்வாறே வடமொழிவையாகரணராகிய பாணினி பகவான் இரண்டாயிரக்கணக்காக வகுத்திருந்த சமஸ்கிருத தாதுக்கள் அனைத்தையும் சுருக்கி ஏழுநூற்றிற்கு எடக்கிவிட்டார் காலஞ்சென்ற மோட்சமுலப் பட்டாசாரியர் (ProfMax Muller) என்பார்.

யாம் இதன்கண் வழிபல்வழிச் செல்வதாகப் பேரறிவாளர் காண்பராயின் அன்னார் எம்மைத் தெருட்டுவாராக.

VIII. ஒரு நண்டுத்தெறுக்கால்

சேன்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலையின் கணுள்ள உயிர்ப்பொருட் சாலைக்கு உயிருள்ள நண்டுத்தெறுக்காலொன்று கஞ்சத்தினின்றும் 1901-ம் (ஸ்ரீ ஆகஸ்டீயீர் 15)உபோந்தது. அஃது அப்பொழுது சினையாயிருந்தது; ஏறக்குறைய ஒரு சாண் றீளமுள்ள அது 19-ஆந்தேதி ஈனத்தலைப்பட்டது. அவ்வாறுதலைப்பட்டு மூன்று நாளுக்கு மணிகேர்த்தினுள் 20 குஞ்சுகள் வெளிப்பட்டன. ஒவ்வொரு குஞ்சும், தன் தாயின் வயிற்றினின்றும் வெளிப்பட்டவுடன் தானாகத் தனது இயற்கையுணர்ச்சி வளி காரணமாகத் தன்னுடையதாயின் முதுகின்மேலேறிக்கொண்ட பிறகு தாயானது தனது கொடுக்கை வளைத்து நிறுத்தி அவற்றைப் பாதுகாத்துக்கொண்டது. தாய் கருந்தேளாயினும் குஞ்சுகள் வெண்ணிற முள்ளவையாயிருந்தன. தாயின் கழுத்திற்குச் சிறிது கீழே யுள்ளதோர் புழைவழியாகக் குஞ்சுகள் வெளிப்பட்டன. ஆகவே தாய்த்தெறுக்காலின் முதுகு வெடித்து அதன் குஞ்சுகள் வெளிப்படுகின்றவென்ற சாமானியக் கொள்கை தவறுடைத்தாகின்றது. தாய் தனது குஞ்சுகளைப் பாதுகாத்தலிற் காட்டுங் கவலை யாவருங் கண்டு வியக்கத்தக்கது. தானறியக் குஞ்சுகளினருகே ஒரு சிறு துரும்பை யெடுத்திப்போகடினும், தாய் வெருண்டு கொடுக்கினால் கொட்ட முயலுகின்றது. தாய்க்குத் தெரியாமல் குஞ்சுகளைத் தொடலாம்.

இனி அத்தெறுக்காலினிடத்தில் 22-ஆந்தேதி மாலை சில சோதனைகள் செய்து பார்த்தோம். முதற்கண் அதன் குஞ்சுக்குள் ஒன்றைக் கலாசாலை உயிர்தூல் புலவர் கொண்டு அத்தாயின் முன்னர் வைத்தனர். அப்படி வைத்தவுடனே அது தனது இறந்த அக்குஞ்சை யெடுத்துத் தின்று

விட்டது. பிறகு பிறிதொரு குஞ்சைக் காண்முறித்துத் தாயின் முன்னர் இட்டனர். அதன்மேல் அத்தாய் தனது குஞ்சுகளுளொன்று காலொடிந்து போனமையால், தன் முதுகிலேறிக் கொள்ளமாட்டாது தவிப்பது கண்டு உடனே தனது கால்களையும் கால்களையும் நீட்டி அதற்குப் பலவிதத்தினும் உதவி செய்து பார்த்தது. அவ்வாறு செய்து பார்த்தும் அக்குஞ்சு தன் தாயின் முதுகின்மீது ஏறிக்கொள்ளும். வலியிலதாயிற்று. அஃதுணர்ந்த அதன் தாய் அக் குஞ்சின்மேல் உடனே பாய்ந்து அதனைக் கொன்று தின்று விட்டது. இவ்வாறு அத்தாய்த் தெறுக்கால் சிறிதேனும் அன்பின்றிச் செய்தமைக்குக் காரணமென்ன? தன் குஞ்சு நகர்தலின்றிவாளாவருந்தி யுழன்று துன்புறுவதினும் அது சாதலே நலமென்று கருதிறீரோ? அற்றேல் அது தன் குஞ்சினைக் கொன்றமட்டில் நில்லாது அதனைத் தின்னவும் புகு வானேன்? நம் உயிர்தூற்புலவர் செய்த சோதனையிலும் இறந்ததன் குஞ்சைத் தாய் தின்றுவிட்டதே! ஆதலின் இதன் மெய்க்காரணம் பிறிதொன்றாய்த்தானிருக்க வேண்டும். அஃதென்னே? நந்தம் உயிர்தூற்புலவர் பின் வருங் காரணங் கூறுவாராயினார்:—

அத்தாய்த் தெறுக்காலானது அவ்வாறு தின்னாது தன்னுடைய இறந்த குஞ்சையும் தற்காத்துக் கொள்ளமுடியாத குஞ்சையும் அஃதஃ திருந்த இடத்திலேயே கிடக்கும்படி விட்டுவிடுமாயின், தேன்களுக்கும் தெறுக்கால்களுக்கும் பகையாகிய பிற ஜந்துக்கள் அக் குஞ்சுகளையுந் தின்று விட்டுத் தேள் தெறுக்கால்களின் குஞ்சுகள் எங்கேனும் காணப்பட்டால் அவ்விடத்திற்குச் சமீபத்திலேயே அவற்றின் தாயும் உடன்பிறந்த மற் றைக்குஞ்சுகளும் இருக்குமென்பது திண்ணமாதலின் அக்குஞ்சுகள் வந்த வழியாகத் தாமுஞ்சென்று மற்றைக் குஞ்சுகளும் அவற்றின் தாயும் இருக்கு மிடம் அறிந்துகொண்டு அவை சோர்ந்திருக்கும் அற்றம் பார்த்து அவை யனைத்தையுங் கொன்று தின்னப் புகுதலியலும். ஆதலின் தன்பகையாய ஜந்துக்களினின்றும் தானும் தன் மற்றைய குஞ்சுகளும் தப்பிப் பிழைக்கக் கருதியே அத்தாய்த் தெறுக்கால் அங்ஙனஞ் செய்ததென்க. அஃறிணைப் பொருள்களிடத்தும் இவ்வியல்பு என்னே! பலவற்றின் நலங்கருதி யொன் றனைக்கோறலுமென்னே! தான்கொல்லாவிடினும் தன் பகையாகியபிறி தொன் றறாற் கொல்லப்படுமென்றோ? தற்காக்கும் வன்மையற்றது தரணியில் வாழ் தல் தகாதோ? என்னே! இயற்கை யொழுங்கு! என்னே! இறைவன் படைப்பு மகிமை! அவனருட் செயல்களின் காரணங்கள் அவன் அருளாற் புலப்பட் டாலன்றி அவை பிரிது வழியால் நமக்குப் புலப்படுதலுமுண்டோ? இவ்வாறு கட்டவுள்ளாரல் நம் ஆங்கில வாணர் புலவகைப்பட்ட பொருள்களின் பெற் றிகளையும் உய்த்துணர்ந்து வெளியிடும் நூல்கள் அனைத்தையுந் கூட்டுண்ணு தல் என்று கொலோ? அம்மேற்புல விஞ்ஞானிகளைப்போல் நாமும் உழைத் துப் பொருளியல் உணர் வேண்டாவோ? தமிழ் வல்லீர்! எழுமின்! எழுமின்!!

IX. தமிழ் நூலாராய்ச்சியின் தற்காலநிலைமை

ஒரு நூலென்றால் அதிற்குணங்களுக்கும் குறைகளும் இருத்தல் இயல்பே. குறையேயில்லாத நூலும் குணமேயில்லாத நூலும் இவ்வுலகிற்கு காணாதல் அரிது. ஆகவே நாம் நூல்களைக் குணம் மிகுந்த நூல்களென்றும், குறை மிகுந்த நூல்களென்றும், குணமும் குறையும் ஒத்த அளவுடைய நூல்களென்றும் மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். நம்முடைய தமிழ்ப் பாஷையில் நடுவிற்குரிய நூல்களை பெரும்பான்மை. இது நிற்க.

இந்த மூன்றுவகை நூல்களையும் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யுமிடத்துப் பலருள் தழுவிக்கொள்ள வேண்டியனசிலவுள். நூலாராய்ச்சி யென்றால் அஃது அந்நூலிலுள்ள முறைகளையே எடுத்துக்காட்டுதலென்றென்பது தமிழராவர் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் பதியவேண்டும். குற்றமே கூறுதல் பொறுமைக் கூற்றேயாம்.

“குற்றமே தெரிவரக்குறு மாமுனி

சொற்ற பாவினு மோர்குறை சொல்வரால்”

(கக)

என்ற கச்சியப்பர் வாக்குமிக்க அநுபவத்தின்மேற் பிறந்ததன்றோ? இதனாலே நூல்களிற் குற்றங்கள் மிகுந்து கிடந்தால் அவற்றை யெடுத்துக் காட்டாது பொதிந்து மூடிவைக்க வேண்டுமென்று நாம் கூறவரவில்லை. நூல்களிற் குற்றங்காணின் அவற்றை நூலாசிரியர் மனம் புண்ணாகாமல் இன் சொற்களால் எடுத்துக் காட்டி, கூடுமானால் அவற்றைப் போக்குமாறு இவையென்று சுட்டலும், குணங்காணின் அவற்றையெடுத்து விபந்து மதித்துப் பேசலும் வேண்டும். இவ்வாறு செய்யாவிடின் நூல்களெழுதப்புகுவார், தொகை மிகச் சுருங்கிவிடும்; நம்முடைய பாஷைக்கே இறுதி விளிப்பதற்கும். மற்று மேற்கூறியபடி செய்தாலோ, நூலாசிரியர்கள் ஊக்கங்குறையாமல் மேன் மேலும் புதியநூல்கள் எழுதப் புகுவார்கள். இவ்வாறு புகுந்து நாடோறும் பழகுதலால் தம்முடைய நூல்களில் நேரக்கூடிய குறைபாடுகளைத் தாங்களே நீக்கிக் கொள்வார்கள்.

இனிப் பிற்பாஷைகளில் இருத்தல் போல நம்முடைய தமிழ்ப் பாஷையில் ஆராய்ச்சி நூல்களை இல்லை யென்று வாய் கூசாமற் சொல்லி விடலாம். ஆங்கிலரோடு நாம் ஊட்டாடப் புகுந்த இப்பொழுதுதான் இரண்டொன்று வெளிப்படத் தலைப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நூற் பயிற்சி யொன்றமேயுடையார் ஆராய்ச்சி நூலாவது இன்னதென்று அறியார். அவர்கள் செய்வன வெல்லாம் மறுப்புக்களும், கண்டனங்களும், சூராவளிகளும், திவாகரங்களும் இவைபோலவன பிறவுமேயாம். ஆங்கிலப் பயிற்சி மிகுந்து நாகரிக நிலை மிகுந்த இந்நாளினும் அத்தன்மையான நூல்கள் நின்றபாடினலை. நிரதைப் பிரதி நிரதை கூறலும், வஞ்சகமாகப் பத்திரிகைகளிற் பிறர் நூல்களை இழித்துரைத்தலும், பிறர் நூல் நன்றாயிருப்பி

னும் பொருமைக் காரணமாக நன்றன்றெனத் தம் மனத்திற்கு விரோதமாகப் பொய் மொழிதலும் இக்காலத்தில் மிகுந்திருக்கின்றன. இவையனைத்தும் நாளாவட்டத்திற் குறைந்துபோமென்பது திண்ணம்.

சிலர் புது நூல்கள் எழுதுவதில் யாது பயன்? பழைய நூல்களே போதும்; அவைகள் தாம் நல்லன; மற்று இன்றும் நேற்றும் உகித்தன வெல்லாம் போலிகளே என்று கூறுகின்றனர். இவ்வாறு அவர்கள் கூறு தற்குற்ற காரணம் தெற்றென விளங்கவில்லை. இத்தன்மையான கொள்கை தென்றுதொட்டுள்ளது போலும். வடமொழிக் காளிதாச மகா கவியும் தமது மாளவிகாக்கினி மித்திர நாடகத்தில் இதைக் குறித்துக் கூறியிருப்பது யாவரும் அறியத்தக்கது.

தொன்று தோன்றிய யாவவை தூயன

இன்று தோன்றிய யாவவை தீயன

என்றியம்பு மியல்புண ராமகன்

அன்றி மூதறிவாள ரறைவிரோ?

(கஉ)

இஃது இவ்வாறாக, வேறு சிலர் 'நம்மிடத்தில் மகா கவிக்களினுடைய வல்லமைக்கீடான வல்லமையிலலாமையால் நாம் அவர்களுடைய நூல்களை ஆராய்தல் அறிவின்மையாம்' எனக் கூறுகின்றனர். என்னே இவர்க்குப் பேரறிவுடைமை. ஆராய்ச்சித் திறம் வேறு. நூலியற்றாத்திறம் வேறு; ஆகவே ஆராய்வோனிடத்தில் அம்மகா கவிக்களைப்போல நூலியற்றாத்திறம் இருக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. இனித் தற்காலத்தில் நம்மவரிடத்தில் ஒரு பெரிய தீ வழக்கங் குடிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஒன்று எதேனும் ஒரு நூலை முற்றிலும் நன்றென அளவுக்கு மிஞ்சிப் புகழினும் புகழ்வார்கள்; அன்றி மற்றொன்று, அதனைமுற்றிலும் தீதென வரம்புகடந்து இகழினும் இகழ்வார்கள். இங்ஙனம் செய்வதற்குக் காரணம் அந்நூலாசிரியரிடத்துத் தமக்குள்ளாட்பேனும் பகையேனுமாம். இது நேரிதோ?

இன்னுஞ் சிலர் பிறருடைய நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்வோமென்புஞ் நூல்களைப்பற்றிய சில நற்கருத்துக்கள் தம்மனத்திற் கொண்ட பின்னர், அந்நூலாசிரியர்கள் உயர்நிலையில் இல்லாதிருந்தாலாவது, தம் மெண்ணத்தின்படி நல்லியல்பினர் அல்லராயினாவது, மிக்கபுகழ் படையா திருந்தாலாவது, அங்ஙனந் தாம் கொண்ட கருத்துக்கள் அனைத்தையும் மாற்றி அந்நூல்களை இழித்துரைக்கின்றனர். அந்தோ! இவர்கள் எவ்வளவு விரைவில் தம் மனத்தை மாற்றிவிட்டனர்.

“தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பெர்புத்தபின்

தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்.”

(கங)

என்ற திருவள்ளுவனார் கூற்று விண்போகாது. இன்னும் அவர்கள் ஆராய வேண்டிவன. நூல்களாமேயன்றி நூலாசிரியர்களல்லரே. அவ்வாறாகவும்

அவர்கள் நூல்களை விடுத்து அவற்றின் ஆசிரியர்களைப்பற்றி யாராய்தல் குருட்டுத்தனமன்றோ?

ஆகவே, இனிமேலும் சம்மவர்கள் யாவரும் நூலாராய்ச்சி செய்யுமிடத்து அவற்றின் ஆசிரியர்களது இயல்புகளை நோக்கி மனந்திரிதலின் தீய பொறாமைக்கிடங்கொடாது, குறைகளை இன்சொற்களான் மெல்லெனக் கூறி, நயங்களைப்பெரிதும் எடுத்து விபந்துரைத்து அவ்வநூலாசிரியர் விடத்தில் ஊக்கமெழுப்பி அதுநாபங் காட்டி ஒழுதுவாராக.

X. வறுமையும் தமிழ்ப் புலமையும்

முற்காலத்தே செந்தமிழ்ப் புலமை மக்களிடத்தே மிகுந்திருந்ததென்றும், இக்காலத்தே அது நாளாவட்டத்திற் குறைந்துபோகின்றதென்றும் பலர் கூறுகின்றனர். இக்கூற்று உண்மைதானோவென்று ஆராய்ப்புகூற்தால் இதன் கட்டுகொள்கைகள் வேறுபடும். செந்தமிழ்க் கல்வியும் புலமையும் வரவர மிகுந்துகொண்டேயிருத்தல் கண்கூடாகவும் பலர் மேற்கூறியவாறு உரைத்தற்குத் தக்க காரணங்கள் புலப்படவில்லையென்றும், ஆங்கிலவரசாட்சியின் பெருநலனாகிய அச்சியந்திரத்தினுதலியால் தமிழ் நூல்களுட் சிறந்தனவெல்லாம் வெளிப்பட்டிலவுகின்றனவாதலின் யாவரும் அவற்றைப் படித்துணர்த்தக்க நிலையிலிருக்கின்றனரென்றும் அவ்வாறே பலரும் அங்ஙனம் வெளிப்பட்ட நூல்களைப் படித்துக் கல்விமாண்களா யிருக்கின்றனரென்றுக் கூறுவர் ஒரு சாரார். தமிழ் நூற்பயிற்சி முன்னையினும் இப்போது அதிகமாயிருக்கின்றதெனினும், ஆழ்ந்த கல்வியும் நிரம்பிய புலமையும் வாய்ந்த நல்லக்கள் தொகையிசக் குறைவேயென்றும் அக்குறைவிற்குக் காரணங்கள் பலவென்றுக் கூறுவர் மற்றொரு சாரார். இவ்விருசாரார் கூற்றையுஞ் சீர்தாக்கி ஆராயுமிடத்து இருகூற்றினிடத்தும் உண்மையுளதென்பது புலனாம்.

மற்று முற்காலத்துத் தமிழ்ப் புலமை சான்றோர் மிக்கிருந்தமைக்குக் காரணங்கள் பலவாம். அக்காலத்தில் அரசபாஷையுந்தமிழே; அரசருந் தமிழவல்லரே; ஆகவே தமிழ்வாணர் அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டுச் செல்வமும் புகழமுடைந்து சிறந்தனர். அக்காலத்தில் நாட்டின்கண் செல்வப் பெருக்குக் குறைந்திருந்தமையானும், காடு முதலியன கடந்து சேறல் அரிதாயிருந்தமையானும், நிலங்களின் விளைவன் குன்றியிருந்தமையானும், பொருட் செல்வமனைத்தும் வல்லாளராகிய அரசரிடத்தேயே பொருவழித் தொக்கிருந்தமையானும் புலவர்களாவார் அரசரை நாடிச் சென்று அவ்வரசரது அமயம் நோக்கியிருந்து, அது நேர்ந்துழி மன்னனைப் புகழ்ந்து பல்வகைப் பொருள்களொடு யானை முதலியன பரிசுபெற்றும், அரசன் பரிசில் நீட்டித்தவழி வெகுண்டு வேற் நாசரிடஞ் சென்று பரிசுபெற்றும்,

சொல்லே ருழுவராய்த் தமிழ்ப் புலமையே வாழ்க்கைத்தொழிலாய்ப் பூண்டு காலங்கழித்தனர். அன்னார்தம் மிடத்து வாழ்க்கைக்குப் போதிய செல்வ மிருந்தவழி அரசரை நாடிப் போவதில்லை. வறுமைவந்து வருத்தம் போதே அவர்கள் செந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடிக்காவலனிடத்தோ கடவுளாரிடத்தோ முறை யீடுசெய்வார். ஆகவே வறுமையும் அக்காலத்துத் தமிழ்வாணரது புலமையின் மாட்சிக்கு ஒரு பெருங்கருவியா யிருந்தது. வறுமை யில்வழிப் புலமையில்லை; புலமையில் வழி வறுமையில்லை. செல்வ முள்வழிப் புலமையில்லை; புலமை யுள்வழிச் செல்வமில்லை. இதுபற்றியன்றே.

“பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்

தல்ல லுழப்ப தறிதிரேற்—ரெல்கிறப்பி

னவின் கிழத்தி யுறைதலாற் சேராளே

பூவின் கிழத்தி புலந்து”

(கச)

என்று சைனமுனிவருந் கூறுவாராயினார். மேலும் அவர்கள் பொருளின் மையை வறுமையாக் கருகாது அறிவின்மையையே வறுமையாக் கருகின ரென்பது,

“நுண்ணுணர் வின்மைவறுமை யஃதுடைமை

. பண்ணப் பணைத்த பெருஞ்செல்வ-மெண்ணுங்காற்

பெண்ணவா யாணிழந்த பேடி யணியாளோ

கண்ணவாத் தக்க கலம்.”

(கரு)

என்றதனால் வெளியாம். அன்னார் மிடித்துன்பத்தை யெடுத்துரைத்த பாடல் கள் அளவில்; தமக்கு பேராதரவாயிருந்த வேந்தர்கள் வீர்துழி அப்புலவர் கள் புலம்பியலமந்துரைத்த பாடல்கள் அளவில். அவற்றைப் புறநாடாற்றிற் காண்க. அப்பாடல்களை யாம் படிக்குந்தோறும் அவர்களது இலம்பாட்டை வியத்தலும் நேருமென்பது தீண்ணம். அவர்கள் வறுமையுற்றிராத வழி அவ்வருமையான பாடல்களை யாம் படித்தலெவ்வளம்? வறுமை நீங்கிச் செல்வ மடைந்த பின்னர் அஃது அவர்கள் தமது கல்வியை மறத்தற்கேர் ரேதுவுமாயிற்று. இக்கூற்று,

“நள்ளி வாழியோ நள்ளி நள்ளெளன்

மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்

கைவழி மருங்கிற்செல் வழிபண்ணி

வரவெமர் மறத்தன ரதுநீ

புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மையானே.”

(கச)

எனக் கண்டா கோப்பெரு நள்ளியையும்,

“சென்றது மன்னெந் கண்ணுளந் கடும்பே

பனிநீர்ப் பூவா மணிமிடை குவளை

வானூர்த் தொடுத்த கண்ணியுந் கலனும்

யானை யினத்தொடு பெற்றனர் நீங்கிப்

பசிபா ராகன் மாறுகொல் விசிபிணிக்

கூடுகொ ளின்னியங் கறங்க

வாடலுமொல் லார்தம் பாடலு மறந்தே.”

(கௌ)

என் வல்விலோரியையும் வன்பரணர் பாடியவற்றான் வலியுறுமாறு காண்க. இற்றை நாளினும் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தியவழிச் சிற்சில விடங்களில் நன்னிலை யிலுள்ள சிலர் தமது மூதாதையர் மிக்க கீர்த்தி வாய்ந்த தமிழ்ப் புலவராயி ன்மைபற்றிப் பரிசு கொடுக்கப்பெற்ற கிராமங்களே தாங்களிப்போது அது பவித்து வருவனவென்றும், தாங்கள் நிலத்தின் பயிர்த்தொழின் முதலிய வற்றிற் கவனஞ்செலுத்த வேண்டியிருந்தமையின் தங்கள் பரம்பரைத் தொழிலாகிய தமிழ் நூற்பயிற்சி செய்து அதன்கட் புலமை நடாத்துதல் நின்றபட்டதென்றும் கூறித் தமது முந்தையோர் புகழில் தாமுங்களித்து அவ்வளவில் அமைவாராகின்றனர்.

முற்காலத்தில் தமிழ்ப்புலவர் அரசரிடத்துள்ள செல்வத்தைத் தமது எய்ப்பினில் வைப்புச் செல்வமாகவும் அவரது வறுமையைத் தமது வறுமை யாகவும் கருதியொழுகினர். இது புறநானூற்றிற் பெரும்புதமனார் பாட் டானும் வலியுறுவது காண்க. இக் காலத்திலோ செல்வம் ஒருவழித் தொக்கிராது யாண்டும் பரவி நிலவுதலின் அதனைப் போற்றுதற்குட் சிலரும் தமிழ்ப்புலமைத் தொழிலான் வரத்தக்க ஊதியத்தினும் பிறதொழில்களான் ஊதியம் அதிகமென் றுணர்ந்து தமிழ்க் கல்வியைக் கைவிட்டு வேற்றுத் தொழின் முயற்சியிற் சிலருமாகப் பிரிந்துழைத்தலின், தமிழ்க்கல்வி குறை வுறத் தலைப்பட்டது. முற்காலத்தில் தமிழ்ப் புலமைக்குச் சிறந்ததோர் கருவியாயிருந்த வறுமை இக்காலத்தில் தமிழ்ப்புலமைக்குப் பெருங் கேடாய்ப் பொருந்தியதந்தோ! இன்னுஞ் சின்னொளில், உள்ள தமிழ்ப்புலவர் களது வறுமையும், இன்னே களையப்படாதொழியின், அஃது அருந்தமிழ்ப் புலமை யெனும் ஆரமிழ்தில் வீழ்ந்து அதனை நஞ்சமாக்கி விடுங்காண்; புல் மையே யின்மையாய்விடும். ஆதலின் அறிவுடையாளர்களே! தமிழ்ப்புலமை மாட்சியுறச் செய்ம்மின்! தமிழராய்ப் பிறந்த நீவிர் ஒவ்வொருவருஞ் சிறி தேனும், பாஷாபிமான முடையராய்த் தமிழ்ப்புலமை யொழிந்து படாது அதனைப் போற்றுவிராக.

“நாருத்தகடேபோ னன்மலர் மேற்பொற் பாவாய்

நீராய் நிலத்து விளியரோ—வேறாய்

புன்மக்கள் பக்கம் புகுவாய்கீ டொன்போலு

நன்மக்கள் பக்கம் துறந்து.”

(கௌ)

என்று புலம்பிய தமிழ்ப்புலவர் வாய்மொழியைச் சிறிது செவியிலேற்பீர் அறிவான் மிக்கீர்!

XI. தமிழ்ப் புலவர் பொருமை

நல்லாசிரியரை யடுத்துத் தமிழ்க்கலை பயின்று பார்த்த கொள்கையாளராய் திகழும் அறிவுடையோரே தமிழ்ப் புலவராவார். அன்றாடம் தமக்குட்பொருமை நிகழ்தல் அதிகசயமானதொன்றன்றோ?

“தம்மினுங் கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றதெலா
மெற்றே யிவர்க்குநா மென்று”

(ககூ)

என்ற நீதிநெறி விளக்கமுடையார் கூற்றுக் கல்வி விஷயமாகப் பொருமைப் படுதல் ஓராற்றா லேற்புடைத்தாகுமென வலியுறுத்துரைக்கு மாயினும் அதன் மெய்ப்பொருளுணர்ந் தொழுகுவோர் மிகச்சிலரே. அது கருதிய தெல்லாம் அங்கனங் கருத்தழிந்து அவர் போலும் கல்விமாண்களாகத் தக்க வாறு மேன்மேலும் நூற்படிப்பின் கண் ஆர்வமுடையராயெழுதல்வேண்டுமென்பதாம். அவ்வாறன்றிக் கற்றறிந்த புலவர்களாயினானது ஆக்கங்கண்டு நெஞ்சம் புழுங்கியழுக்கறுத்தலதன் கருத்தன்று.

மற்றுப் பிறரது ஆக்கங்கண்டு பொருமைப்படுவது இறப்பப் பெரிய தோர் தீக்குணமாக நூல்கள் முழங்குமாற்றை நன்குப் படித்தறிந்தவரெனச் சொல்லிக் கொள்ளும் தமிழ்ப் புலவர்களே தமக்குள் அழுக்காறுடையராயொழுகுதல் எவ்வாறு நேரிதாகும்? அவர்தங் கல்விப்பயன் யாதாயிற்று. கல்விக்குப் பயன் நல்லொழுக்கமன்றோ? பூத்தாலும் காயாமரமுளவாதல் போலவும், மூத்தாலும் நன்கறியார் தாமும் நளியுளராதல் போலவும், பாத்தி விரைத்தாலும் நாராத வித்துளவாதல் போலவும், உரைத்தாலும் உணர்வு தோன்றாத பேதைகளுளராதல்போலவும்; எவ்வளவு படித்தாலும் ஒழுக்கந் திருந்தாத புலவரும் உளரே போலும்! இத்தகைய தமிழ்ப் புலவரைத் தமிழ்ப் புலவரென்னலாமோ? இவர்களைப் போலிப் புலவர்களென்ற படுமிழுக்கென்னை?

இது நிற்க. இவ்வுலகின்கண் உள்ளவாறே பெருமை; வாய்ந்த நற் தமிழ்ப் புலவராவார் ஆக்கஞ் சிறந்தொளிருமிடத்து, அது கண்டு புன்புலவர் வெறுத்து வேறுபடவொழுகி னென்னும்? தாமே யழிந்துபடுவரே யன்றிப் பிறிதில்லை.

“அழுக்காறென வொருபாவி திருச்செற்றுத்;

தீயுழி யுய்த்து விடும்.”

(உற)

என்ற திருவள்ளுவரைக் கூற்று மெய்மை யுடைத்தன்றோ? தம்மினும் உயர்ந்த புலவர்களது நன்கு மதிப்பே ஒவ்வொருவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத் தக்கது; மற்றுத் தம்மினு யிழிந்த புன்புலவர்கள் தம்மைநன்கு மதித்தாலென் மதிபாக்காலென்?

“அவம்திப்பு மர்ன்ற, மதிப்பு மிரண்டு

மிகை மக்களான் மதிக்கற்பால் நயமுணர்ந்த

கையறியா பாக்களிழிப்பு மெடுத்தேத்தும்

வையார் வடித்தநூ லார்.”

(உக)

பொறாமை பிடர் பிடித்தாந்துதலான் ஒரு புலவர் மற்றொரு புலவர்க்குத் தீங்கேதேனும் மொழியினுதல் செயலினுதல் இயற்றுவரேல் அஃதா அவரைக் கல்லாருமிழி குலத்தாருமாகச் செய்து விடுங்காண். ஒரு புலவர் தாமுயர வேண்டின் நல்லாற்றின் முயன்று உயர்க; அதற்காகப் பிறரை யிழிவுபித்துவா நெழுவதென்னை? ஒருவருக்கொருவர் துன்பம் நேரா தவாறும் இன்பம் மிகுமாறும் உதவுதலே மேதக்கதாம். ஒரு தமிழ்ப் புலவர் ஏதேனுமொன்றைப் புகழ்நலம் பொலிந்து சிறந்துழி அதுகண்டு மகிழ்ச்சி யடைதலே ஏனைய புலவர்கள் யாவர்க்கும் எய்தியதோர் கடப்பாடாகவும், அதனை மறந்து பொறாமைப்பேய்க்காளாகி அவரொடு மாறுபட்டு அவ ரடைந்த நன்மையின் பயனைத் தாமும் நுகரவேண்டி அவருக்கு இயிக்கண் வினையத் தக்கவாறு ஏதேனுமொன்று செய்தல் எவ்வாறு ஏற்புடைத் தாகுமோ? குடிக்க வியலாதேந் கொட்டிக் குப்புறக் கவிழ்ப்பல்' என்பது புல்லறிவாளனது வெறிக் கூற்றேயன்றோ? 'நீரைக் கடைக் கெதிர்க்கடை' வைப்பார் போன்று தமிழ்ப் புலவர்களாவார் ஒருவரோடொருவர் முரணிட் தாக்குதல்சாலாதுகாண். ஒருவனுண்பதைத் தடுப்பது தவறுடைத்தன்றோ? வேண்டுமெனின், நன்னெறியானுணவு கிடைக்குமாற்றை யுப்த்துணர்ந்து ஒழுகாது பிறிதுபட வொழுகுதல் பைத்தியமேயென்க.

இனித் தமிழ்ப் புலவர்க்கும் பொறாமைக்கும் இன்றியமையாத தோர் தொடர்பு கற்பித்தல் எமது கருத்தன்று. பெரும்பான்மையாகத் தமிழ்ப் புலவர் பலர் மாட்டு இப்பொறாமைத் திக்குணம் நிகழ்தல் கண்டு மனம் புழுங்குவேம் இங்ஙனம் எழுதினேன். செந்தமிழ்ப் புலவராவார் தமக்குட் பொறாமைப்பிதலின்றி மனமொத்த நட்பாளராய் வாழ்ந்து நந் தமிழ் மொழிக்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் புகழ்மிகத் தக்கவாறு ஒழுகுவாராக. நமது மதுரைப் புதத் தமிழ்ச் சங்கங் கருதுவதும் இஃதே யாமென்பது தேற்றம்.

XII. தமிழ் அகராதி

நம் தமிழில் 'அகராதி' என்ற சொல்லே ஆட்சேபத்துக்கு இடமா யிருக்கின்றது. எழுத்துக்களுக்குக் கரச்சாரியை வழக்கு, தமிழ் மொழி களிலே யன்றி வடமொழிகளில் இன்று. வட்டநூலார் கொள்வது கரச்ச சாரியையே. ஆதலின், தற்காலத்தில், அகராதியென்று வழங்குஞ்சொல் அகராதி, யென்றிருத்தல் வேண்டுமென்பது பலருடைய கொள்கை. அந் நேல், பாஷையில் வழங்கிவந்த அகராதியென்ற சொல்லை அகராதியென்று மாற்றதல் ஏற்புடைத்தாகுமோ? அகராதியென்ற சொல்லே, அகராதி யென மருவிறென்றும் பழிமூக்கென்னை?

அகராதியென்ற சொற்பொருளராய்ச்சி யில்வாறாக, பிற பாஷைகளிலுள்ள அகராதிகட்குள்ள கௌரவமும் மகிமையும் நந்தமிழ் மொழியின் கணுள்ள அகராதிகட்கு ஏற்படாமற் போயினவென்று பல்லிலார் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம். இஃதுண்மையேயென யாம் அனுமோதிப்பதின் கண் யாதொரு தடையும் இல்லை. ஏனெனில், பிற பாஷைகளிலுள்ள அகராதிகள் பாமரர் பண்டிதராகிய இருதிறத்தாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு மேற்கொள்ளப்படுமாறுமிகவும் நம்முடைய தமிழ்மொழியின்கணுள்ள அகராதிகள் பாமரர்களால் மட்டும் மேற்கொள்ளப்பட்டுப் பண்டிதர்களால் மேற்கொள்ளப்படாமலிருக்கின்றன.

இக்குறைபாட்டிற்குக் காரணம் யாதென ஆராயப் புகுந்தவிடத்து, நம் தமிழகராதிகளின் காணப்படுகின்ற சொற்கள் தமிழ் நிகண்டுச் சொற்கள் மாத்திரமேயன்றி, ஆன்றோராட்சிக்கும் சொற்பொருளுணர்ச்சிக்கும் ஒத்து வாராத பலவகைப்பட்ட பாஷாந்தர மொழிகளும் பிறவுமாகும். ஒருபாஷை நாள்தோறும் வளர்ச்சியடைந்துகொண்டே வருவதாயின், அதன்கண் நாகரிக விருத்திக்கேற்றபடி சில புதுச்சொற்கள், புகுந்து பயிலுதல் இயல்பே. ஆதலின் முன்னரே ஏற்பட்டுள்ள சொற்களைத் தவிர்த்து வேறு புதுச்சொற்கள் ஆக்கவகையானதல் மேற்கோள் வகையானதல் கொள்ளப்படா வென்பது அறிவுடைமையின்பாற்படுமோ? நந்தமிழ் மொழி பேசுநருட்பலருக்குச் சான்றோர் செய்யுட்சொல் இவையெனவும் சாமானிய வழக்குச்சொல் இவையெனவும் பகுத்தறிந்துகொடல் அரிதாயிருக்கின்றது. இக்குறையை நீக்கவேண்டுவது அகராதிகளின் கடமைகளி லொன்றன்றோ? இச்சொல் செய்யுட்சொல் என்றும், இச்சொல் இழிசினர் வழக்குச் சொல் என்றும் ஆங்கிலமுதலிய பிறபாஷைகளிலுள்ள அகராதிகள் வரையறுத்துக் காட்டு மாறுபேரல் நம் தமிழகராதிகளும் வரையறுத்துக் காட்டுதல் வேண்டும். இனிக்குழுஉக் குறிப்போல வழங்குஞ்சிலசங்கேதவழக்குச் சொற்களும் அகராதிகளில் தனித்தனியிடம் பெறுதல் வேண்டும். மரக்கலத் தொழில் செய்யும் மீகாமர் வழக்குச்சொற்களும், கொற்றொழிற் சொற்களும், கம்முத் தொழிற் சொற்களும், தச்சத்தொழிற் சொற்களும் நெய்தற்றொழிற் சொற்களும் - பிறவும் அகராதிகளின் காணப்படாவிட்டால் அவ்வகராதிகளற்ற சிறப்பும், விசேடப்பயனுமில்லை - யென்று துணிந்துரைக்கலாம். இன்னும் உள்ளவாறே நோக்குமிடத்து நிகண்டுடையாரும் பிழையேயான விடங்களுண்டு உதாரணமாகச் சூடாமணி நிகண்டில் "சாகஞ் சாகினி வெள்ளரி தெக்கென்று தருவுதேனி" யென்று கூறப்பட்டுள்ளது "சாகம்" என்ற சொல் லுக்குத் தேனீயென்ற பொருளில்லை. "சாகம்" என்ற சொல்லுக்கே அப் பொருளுண்டு. ஆகவே 'சாகம்' என்றதிலுள்ள 'கார'த்தைச் சகர ஆகிநுத் தின்று அறிகுறியாகிய காலென வரிவடிவிற்கண்டு மருண்ட மருக்கியேயுப் பிழைக்கு உற்ற காரணமாகாறு. தேற்றம். இவ்வாறு ஆராய்ச்சிக்குறைவால்

நிகழ்ந்தவழி பிறரை நாளிலக்கியங்களிலும் இடம் பெற்றுவிட்டது. இலக்கண விலக்கியத்தெழுவரம்பிசைத்த சிவஞான முனிவரது மாணக்கருட் சிறந்தவரும், தணிகைப் புராண நூலாசிரியருமாகிய கச்சியப்ப முனிவர் தமது வண்டு வினோது என்னும் நூலின்கண் “ஏக்குலங்கடாங்கி யுகையாத சாகமே” என்று வண்டை விளிக்கின்றனர். ஆகவே நிகண்டேறி இலக்கியங்களிலும் பயின்றவருள் சொற்கள் தவறுடையன வென்பது பின்னர் நிகழும் ஆராய்ச்சிகளிற் காணப்பட்டனும் அவற்றைத் திருத்தப் புகுதல் ஒருநாளுஞ் சாலாது.

இனி இது நிற்க. ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார் “மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்ற” என்றாரேனும் இக்காலத்து ஆராய்ச்சிகளுக்கேற்றபடி நந்தமிழ்க்காரதிகளில் ஓராற்றாற் சொற்பொருட் காரணங்களுங்காட்டப்படுதல் வேண்டும். சில சொற்களின் அரும் பொருள்களுக்கு நல் விசைப் புலவர்களது பாமுறைகளினின்றும் பிரயோகக் காட்டிச் செல்ல வேண்டும் நம் அகராதிகள். ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைகள் நந்தமிழ் மொழிக்கு எத்துணையோ நூற்றாண்டுகள் பிற்பட்டித் தோன்றிவரும் அவையனைத்தும் புதுமை வழிகளிற் புகுந்து சிறந்து குறைபாடுகளொழிந்து விளங்குதல் நாம் கண்கூடாகக் காண்பதொன்றன்றோ? ஆகவே யாம் மேற்கூறிய விஷயங்களை நமது மதுரைப் புதுத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் அதிகாரிகளும் அவய் விகளும் செவிக்கொண்டு ஏற்றவாறு முயன்று தக்க தமிழ்க்காரதிகள் வெளிப்படுத்தித் தமிழுலகத்தைக் கடமைப்படுத்துவார்களென்று நம்புகின்றோம்.

XIII. தமிழ் நூலாதரிப்போர்

முற்காலங்களில் செந்தமிழ் நூல்கள் சேர சோழபாண்டியர்களென்னும் முந்நாட்டு வேந்தர்களாலும் ஆதரிக்கப் பெற்றன. அதன்மேற் சிறந்தரசர்களுந் குறுநில மன்னர்களும் ஆங்காங்குத் தோன்றித் தமிழ் நூல்களைப் போற்றுவாராயினர். பின்னர்த் திருவாவடுதறை, தருமபுரம் முதலிய மடங்களின் அதிகர்களான் அவையாதரவடைந்து வந்தன. இக்காலத்தில் தென்னூடுகளிலுள்ள ஜமீன்தாரர்களுட் சில்லோரும் மேற்கூறிய மடாதிபதிகளும் தமிழை யாதரிப்பாராயினர். இடையிற் சென்னைச் சர்வகலாசாலையைச் சார்ந்த திராவிடபாட சபையார் தாமுந் தமிழ் நூல்களை யாதரிப்போமெனப் புகுந்து சென்ற சில்லாண்டுகளாக ஓராற்றால் தமிழ் நூல்களுட் சிலவற்றைப் பற்பல பரீகைகட்கும் பாடமாயேற்படுத்தி வாராநின்றனர்.

இனி அற்றை நாட்களில் வெளிப்பட்ட தமிழ் நூல்கள் சங்கங்களிலும் அவைக்களங்களிலும் மடத்து வித்துவான்கள் முன்னிலையினும் புலவர்கள் முன்னிலையினும் ஆராயப்பெற்று மதிப்பெய்தி வந்தன. இற்றை நாட்களில் வெளிப்படும் நூல்கள் அத்தகைய ஆராய்ச்சிக்கிடனின்றித் தாமே

அச்சுவாகன மேறி யுலவுகின்றன. நூலாராய்ச்சிக்கென ஏற்பட்ட சபை களுந் தந்தொழிலை நேரிய வழிகளிற் செய்கின்றன வல்லவாய்க் கழிகின்றன. சென்னைத் திராவிட பாஷா சங்கமெனப் பெயர் புனைந்தெழுந்து சின்னூள் ஆரவாரஞ் செய்து நின்ற சபையுந் துயின்மேற் கொண்டது. அச்சியந்திர ரங்களினுதவியால் அளவிறந்த நூல்கள் வெளிப்படும் இக்காலத்தில் அவ்வநூல்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை யுள்ளவாறே குறித்தற்குத் தக்க கருவிகள் இன்னும் நன்கு ஏற்பட்டிடில். இத்தகைய கருவிகளை யினிதமைத் தற்குரிமையும் ஏற்றமும் வாய்ந்து நிற்பது மதுரைப் புதுத்தமிழ்ச் சங்கமேயாம்.

இதுநிற்க, சர்வகலாசாலைத் திராவிட பாடசபையாரால் ஆதரிக்கப் பெற்று வெளிவந்த நூல்கள் எத்துணை? அவர்கள், நூல்கள் அச்சிடப்பட்ட பின்னர்த் தமக்கு விருப்ப மிருந்தால், அவற்றுள்ளும் சிலவற்றிற் சிறிது பாகமே பாடமென ஏற்படுத்துகின்றனர். அவைகளும் பெயர்த்து இரண்டாமுறையச்சிடப்படுதல் வேண்டும்; அவற்றின் விலையும் மிகக் குறைவாயிருத்தல் வேண்டும். அல்லாக்கால் அவை கவனிக்கப்படா. இத்தகைய ஆதரவுடையார் நந்தத்தமிழ் நூல்களைப் பாடம் வைத்தாலென்? வையாக்காலென்? கும்பகோணக் கலாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதரும் மகாவித்வானுமாகிய பிரமபூரீ சாமிநாதையரவர்கள் தாம் சிந்தாமணியாதிய நூல்களைப் பதிப்பித்துழிச் சென்னைச் சர்வ கலாசாலைத் திராவிட பாட சபையாரை நம்பியோ பதிப்பித்தனர்? தமிழ்பிரமணிகளன்றே அவர்பதிப்பிக்கும் நூல்களை விலைக்குப் பெற்றுப் படிப்பாராயினர்? அவரன்றே 'தமிழ் நூல்களை யாதரிப்போர்' என்னும் பெயர் வகித்தற்குரியார்? ஆங்கில மொழியில் நாடகப் புலமை சான்று விளங்கிய * ஜெகப்பிரியர் என்பார்தாமியற்றிய நாடகமொன்றனுள் காத்தல் கொண்டிழலு மொருவனைக் கண்ட பிறனொருவன் அவனை நோக்கி, "நீ காதலித் துழலத்தக்க வளவு வருத்திய அந்நல்லாளின். இனிய பெயர் யாது சொல்?" என்று கேட்டனன்; அதுகேட்ட காதலன் "இராஜலதை" யென்றான்; உடனே பெயர் கேட்டவன், "ஆஃ தெனக்கு இன்பந்தரவில்லை" யெனலும், மற்றையோன் "அவட்குப் பெயரிடும்போது தம்மை யின்புறுத்தல் வேண்டுமென்ற கருத்திலலை கண்டீர்" என்று கூறினனெனக் கூறி நின்றனர். இது நம்முடைய விஷயத்திற்கு மிகவும் பொருத்தமுளதே. இரண்டொரு வரைத் தவிர்த்துத் தமிழ்நூல் வகுக்குமேனையோ ரெல்லாம் மேற்கூறிய பேரறிவாளருதவியைக்கருதி யெழுதுகின்றரால்லர்.

"மன்னவனு நீயோ வளநாடு முன்னதோ

வுன்னை யறிந்தோ தமிழை யோதினே—ஒன்னனை

விரைந்தேற்றிக் கொள்ளாத வேந்துண்டேர் வுண்டோ

குரக்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு"

(உ.உ.)

என்று மன முனைந்துரைத்தார் கவிச்சக்கரவர்த்தியும். அவரே எவ்வாற்
ருலு முயர்வு வாய்ந்த அரசனுதலியை யிகழ்ந்து சாமானிய ஜனங்களுடைய
மதிப்பையே பெரிதெனக் கொண்டு நின்றார். அவர் போலவே தமிழ் நூலாசிரி
யியராவார் யாவரும் தம்மை யாதரிப்போர் சாமானிய ஜனங்களாகிய தமிழ்
மக்களே யன்றி யேனையோரல்ல ரென்பது துணிந்து அதற்குத்தக வொழுகு
வாராக.

XIV. சுதேச பாஷை நீக்கம்

சேன்ற சின்னடைகளாகச் சுதேச பாஷைகளாகிய தமிழ் தெலுங்கு
மலையாளங் கன்னட மாதியவற்றை நஞ்சென்னைச் சார்வகலாசாலைப் பரீட்சை
களினின்றும் நீக்கிவிடல் வேண்டு மென்றதோர் பேச்சு வெள்ளிடைபிலுலவா
நின்றது. அஃதெங்ஙனம் நிகழ்வதாயிற்று?

நமது கனம் பொருந்திய இராஜப் பிரதிநிதியவர்களது ஆணையின்
வண்ணம் சர்வகலாசாலை விசாரணை சபையார் நஞ்சென்னைபிராஜதானி
யிற் கற்பிக்கப்படும் கல்வியினேற்றத் தாழ்வுகளைப்பற்றி யாராய்வான்புக்க
ளார். புக்குழி அவரவர் தத்தம் அபிப்பிராயங்களை எடுத்துரைத்தனர். அவ்
வாறு அபிப்பிராய முரைத்தாராள் நம்முடைய சென்னை வித்தியா விசார
ணைத் தலைவரு மொருவர்.

இவர் “சுதேச பாஷைகள் கெள்வஞ்சான்றன வல்லவா தலானும்,
இவைபிறறைக் கீர்வாண கிரேக்க லத்தின் பாஷைகளோ டொருங் கெண்ணு
தல் வகையிழைத்தல் போலாதலானும் இவற்றின்கண் தூயநூற்றொருகி
களும் லெளகிகவிடய ஞானத்திற்கேற்ற நூற்றொருகிகளு மின்மையானும்
இவை காலத்திற்கேற்ப அண்மந்துகொள்ள மாட்டாமையானும், பிராண
தாரணப் பிரயத்தனத்தில் அழிந்து படற்பால வாதலானும், பிறவாற்றானும்
இவற்றைச் சர்வகலாசாலைப் பரீட்சைகட்டுக் கற்றற் சூரியனவர் யமைத்த
லின்றி அறவே ஒழித்துவிடல் வேண்டும்” என அந்தோ! வாய்க்கசாது தம்
உட்கிடை உரைத்தார். ஏன்னை இவர்தங் கருத்து! எல்லாப் பாஷைகட்கும்
பெருந் துணைவராய் நின்று உதவவேண்டிய தலைவரே பேதாற்றுப் பிழிதுபட
வுரைத்தா லென் செய்வது?

சுதேச பாஷைகளே இக்காலத்து ஈண்டைமக்கள் வழங்கிப் பேசும்
பாஷைகளாய் விளங்குதலின் இவைகாலத்திற் கேற்ற கோலம் புனைந்து
கொள்ள மாட்டாதன வென்றல் வெற்றுரையா மாதலானும், இவைகளே
புதிய கருத்துக்களுள் ஏற்பன்கொண்டு நீர் பிரித்தொதுக்கித் தீம்பாலுண்
ணும் அன்னப்புட்கள் போலுதலானும், திருக்குறளாகிய தூயநூல்கள் பல
(முன்னரே யுண்மையானும், மேற்புல விஞ்ஞானிகளாகுகொள்கை கட்கி
பைய லெளகிக விடய ஞான நூல்கள் பலசுதேசபாஷைகளில் நாளாவட்டத்

தில் வெளிப்படுகின்றமையானும், ஏட்டு வழக்கோடு பேச்சுவழக்கு முடையன்வா யொளிர்வன வற்றைப் பேச்சுவழக்கற்றேட்டுவழக்காய் மட்டில் நிற்பனவற்றோ டொருங்கு வைத்தெண்ணுதல் வசையிழைத்தலாமென்பது 'பானுமறியேன், அவனும்பொய்சொல்லா' னென்ற கம்பர் கூற்றிற்கிலக்கிய மாய்எம்முரையையே வலியுறுப்பதாய் அறைபோதலானும், மக்களைச் சீர்திருத்துவதற்குற்ற பெருங் கருவிகளாயிருப்பன அவரிடம் பயிலும் சதேச பாஷைகளாமேயன்றி மற்று வழக்காற்றற்றொழிந்த ஏனையன வல்லவா மாதலானும், கெளரவஞ்சான்றனவற்றை அத்தகைய வல்லவென்றுரைத்தல் பெற்ற தாயை மலடியென்றுரைத்தலோ டொக்குமாதலானும், இதுகாறும் பிராணதாரணப் பிரயத்தனத்தில் வடமொழியாகியபோலழிந்து படாது தக்கன தங்கன் முறைப்படி இவையனைத்தும் மிக்க பயன்பாடுடையனவாய் நிற்வானும் பிறவாற்றானும் வித்தியா விசாரணைத் தலைவருரைத்தது போலியென்றொதுக்கற் பாலதாமாறு தெற்றென விளங்கும்.

சதேசபாஷைகளின் வன்மையும் ஊற்றமும் பழையனகழிந்து புதியனபுகுந்து இயங்குமெம்பாடும், நாகரிகவிருத்திக்கேற்ற இயல்வளமும் செப்பமுடைமையுங் கண்டு பல விடங்களிலும் அவை முன்னுக்கு வருதலைப் பெரிதும் விரும்பிவாய்ப்பறை யறைந்து முழங்கிய இராஜப் பிரதிநிதியவர்கள் தமது சென்னை வித்தியா விசாரணைத் தலைவரொருவருடைய உரைகேட்டுச் சதேச பாஷைகளின் நீக்கத்திற் கிடங்கொடாரென்பது திண்ணம்.

XV. சர்வகலாசாலை விசாரணை

நாம் முன்னர் இந்த விசாரணை சபையாரைப்பற்றி யெழுதி யிருந்தோம். இவர்களுந் தாங்கள் இந்தியாவின் கணுள்ள சர்வ கலாசாலைகள் ஸாவற்றையும்பற்றி விசாரித்துச் சீர்திருத்த வேண்டிய அம்சங்களாவன இவை யெனக் கண்டு, அவற்றைக்குறித்துத் தங்களுள்ளே கூட்டங்கூடிக்கடாவிடைகளான் ஆராய்ந்து, தங்களுடைய அபிப்பிராயங்கள் பொதிந்த சிறு புத்தகமொன்று பதிப்பித்து வெளியிட்டிருக்கின்றனர்.

இப்புத்தகத்திற் கூறப்பட்டுள்ள பல விஷயங்களைப் பற்றி நம்மவருட்குற்றறிந்த பலர் பயப்படுவாராயினர். வடநாட்டிலேயுள்ள ஐரோப்பியர் இதனை முற்றிலும் அங்கீகரித்தனர். தென்னாட்டிலேயுள்ள ஐரோப்பியரிற் சிலர் இதனைச் சிற்சில பகுதிகளில் அங்கீகரிக்க வில்லை. இந்தியப் பத்திராசிரியர்களெல்லாம், அப்புத்தகத்தினுட்கருத்து இராஜ தந்திர பொருமை யென்பதும்; இந்தியரது உயர்தரக் கல்வி விருத்தியை ஒரே படியில் தொலைத்து விடல் வேண்டுமென்பதுமே யென்று வாதாடுகின்றனர்.

இவ்விரு திறத்தார் கூற்றும் தம்முள் வேறுபடுகின்றமைக்குற்ற காரணங்கள் யாவை? மேற்கூறிய விசாரணை சபையாரது கருத்து இந்தியா

வீன்கணுள்ள சர்வகலாசாலைகளெல்லாம், கல்வி முறை, படிப்பிக்கும் ஒழுங்கு, மாணக்கர் கல்வியளவு முதலிய பல விஷயங்களினும் ஒரு நிலைப் பாடி அடைதல் வேண்டுமென்பதே. இதனைச்சாதித்து முடிக்குமுடித்தான், மாணக்கரது ஒழுக்க விசாரணைக்குரிய முறைகளுமுடன் கூறியிருக்கின்றனர்.

முதற்கண், சர்வகலாசங்க நாவலர்களும், சர்வ கலா சங்கப் புத்தகசாலைகளும் தொழிற்சாலைகளும் மாணவர் விடுதிகளும் ஏற்படுத்தப் படுதல்வேண்டும். இவ்விஷயம்யாவருக்கும் ஒப்பமுடிந்ததென்றனண்ணுகின்றோம். இதனானே நம் நாட்டிற்குப் பலவகையான அனுகூலங்களும் விளையலாம்.

இரண்டாவதும் மூன்றாவதும் சர்வகலா சங்கத்தின் அவயவிகளையும், சர்வகலாசங்க நிர்வாக சபையாரையும் பற்றியன. இவர்களைப்பற்றிய விதிகளைப் பற்றி விரித்தெழுதல் ஓராற்றால் அமைவுடைத் தெனினும், நாம் அதிகமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் இன்னும் பல விருத்தவீன் இவற்றை விடுத்துமேற் செல்வாம்.

நான்காவது, சர்வகலாசாலைகளைச் சார்ந்தொழுங்குக் கலாசாலைகளெல்லாம் நடக்கவேண்டிய முறையாம். இம்முறை கூறுமிடத்துக் கலாசாலைகளிற் போதனை சிறக்கும்படி உதவிப் போதகாசிரியர் பலரை யமைதல் வேண்டுமென்பதும், மாணக்கர்கள் சம்பள வொருமைப்பாடும் கூறப்பட்டுள். இதை மட்டிற் கூறப்பட்டிருந்தால் எல்லாருமே யொத்துக்கொள்ளாமற் போயினும், பலராதல் ஒத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடும். இவை யன்றிக் கலாசாலை யென்னும் பெயர்க் குரியன வெல்லாம், இருந்தாற் பி. ஏ. முழுவது முள்ள முத்தற்றாக் கலாசாலையா யிருக்கவேண்டும்; இரண்டாந்தாக் கலாசாலைகளெல்லாம் ஒழிந்துபட வேண்டுமென்பதும் கூறப்பட்டுளது. இது நம்மவர் பலர்க்குத் திருப்திகரமில்லை. பிரவேச பரீகைத் மட்டிற்சுற்றிக்கும் பள்ளிக்கூடங்களாக வாதல், பி. ஏ, பரீகைவரையிற் கற்பிக்குக் கலாசாலைகளாக வாதலிருக்க வேண்டும். நடுத்தரமான பிரதமகலா பரீகைமட்டிற் போதிக்குக் கலாசாலைகள் வேண்டுமெனவல்ல வென்றல் பலர்க்கும் வெறுப்பு விளைக்கத் தக்க விஷயமன்றோ? சிறிது சிறிதாய்க் கஷ்டப்பட்டு முதல் சேர்த்து இரண்டாந்தாக் கலாசாலை யாகுமளவு முயன்ற பரோபகாரிகளெல்லாம் என் செயற்பாலர்? பணமிருந்தாற்றான் நன்று; அல்லாக்கால் என் செய்வது? பின்னிடைந்து பள்ளிக்கூட நிலைக்குக் கொணர்வதோ, இஃது அருமையாய் வளர்த்தவொரு பெருங்கினியை, வளர்த்தவன் தானே வாளால் துணிப்பதாமன்றோ?

ஐந்தாவது, கல்விமுறை பரீகைமுறைகளைப் பற்றியதாம். மாணக்கர் கல்வியளவு பிரவேச பரீகை, நடுநிலைப் பரீகை, பி. ஏ., பட்டப் பரீகை அல்லது பி எஸ்ஸீ., பட்டப் பரீகையென்ற மூன்றனுமே பரிசோதிக்கப்படும். பிரவேச பரீகைப்பாடங்களுட் பொருள்வலி தூலும், பொருட்

டிரிவு நூலும் நீக்கப்பட்ட நடுநிலைப் பரீகைப்பாடங்களுட் சரித்திரமும் உடனாலும் நீக்கப்பட்டன; இவற்றிற்குப் பிரதியாகத் தருக்க நூலும், பிரவேச பரீகைக்குவேண்டா வென்றொதுக்கிய பொருள் வலி நூலும் பொருட் டிரிவு நூலும் பாடங்களாக ஏற்படுத்தப்பட்டன. இனிப் புதிதாக வேற்பட விருக்கும் பி. ஏ, பட்டப் பரீகைப்பாடங்களாவன; ஆங்கில பாஷையும், இலத்தீன், கிரேக்கு ஸமஸ்கிருதம் என்பவற்றுளொன்றும் தத்துவ நூலும், கணித நூலும் அல்லது சரித்திரமும் செல்வ நூலுமாம் இப்பரீகைப்பாடங்களில் தமிழ் தெலுங்காசிய சதேச பாஷைகளொருங்கே தள்ளுண்டு புறக் கணிக்கப்பட்டன; தத்துவ நூலும் கணித நூலும் அல்லது தத்துவ நூலுஞ் சரித்திர செல்வ நூல்களும் வலியுறுத்தப்பட்டன. பி. எஸ்.வி. பட்டப் பரீகைப்பாடங்களுள் ஆங்கில பாஷையுமில்லை; இரண்டாம் பாஷையுமில்லை; மற்றும் கணித நூலும் பொருள் வலி நூலும் பொருட்டிரிவு நூலுமாம்; அல்லது பொருள் வலி நூலும் பொருட்டிரிவு நூலும் உயிர் நூலுமாம்.

இனிமேற் கூறிய விசாரணை சபையாராற் சதேச பாஷை நீக்கமும் சம்ஸ்கிருத பாஷையின் இன்றியமையாமையும் வலிவுறுத்தப் படுகின்றன. பள்ளிக்கூடப் பரீகைக்கட்குச் சதேச பாஷைகளுண்டெனவும், சர்வகலா சாலைப் பரீகைக்கட்கு அவைகளில்லை யெனவுங் கூறுவதனால் வினாயுந்தீங்கு கள் பலவா மென்பதிற்படை யில்லை. இக்காலத்திலுள்ள மாணக்கர்கள் சர்வ கலாசாலைப் பரீகைப்பாடங்களில் விசேஷ கவனமுடையாரே யன்றி, மற்றும் பள்ளிக்கூடப் பரீகைகளிற் கவனமுடையார்ல்லர். ஆதலிற் சம்ஸ்கிருதப் படிப்பே சதேச பாஷைப் படிப்பினும் மிகுமேயன்றி வேறில்லை. அவ்வாறு மிக வேண்டி மென்பதே சர்வ கலாசாலை விசாரணை சபையாரது கருத்தாமென்று அவர்கள் தாமே வெளிப்படக் கூறியிருக்கின்றனர்.

அவர்கள் அங்ஙனங் கூறுதற்குற்ற காரணங்களைப்பற்றி யாம் ஆராய வேண்டிவது அவசியமே. அவையாவன: முதற்கண் ஏதேனும் ஒரு சதேச பாஷையை மேற்கொள்வதனால் நூற்செல்வ வாய்ப்புடையதும், ஏதேனு மொரு மனிதவர்க்கத்தாரின் கருத்துக்களும் செயல்களுமடங்கிய குறிப்புக்கள் நிரம்பியதுமாகியதோர், உயர்தனிச் செம்மொழியினுணர்ச்சியானேற்படக்கூடிய அதுகூலங்களனைத்தையும் மாணக்கறிற் பலர் இழந்தவராவாரென்றும்; சதேச பாஷைகளின் இன்றியமை யாமையைப்பற்றி விசேஷ ஆர்வத்தோடு வா தாடுவேர்ரும், சமஸ்கிருதத்திற்குச் சமானமாக, நூற்செல்வ வாய்ப்புடையதோர் இந்திய சதேச பாஷை யெதுவுமில்லையென்ற கூற்றிற் கிணங்குவரென்றும்; இரண்டாவது-ஓர் உயர்தனிச் செம்மொழியைக் கற்றவரானேற்படும் உள்ளப் பயிற்சியினள்வு, ஒரு சதேச பாஷையைக் கற்றவரானேற்படுவதனினும் மிகவும் அதிகமாமென்றும்; மூன்றாவது, உயர்தனிச் செம்மொழிகளின் கல்வி, அவற்றோடியை புடைய சதேச பாஷைகளின் வளர்ச்சிக்கு, இன்றியமையாச் சிறப்பின்தாமென்றும்; சென்னையிலுள்ள

சுதேச பாஷைகளைக்காட்டினும்; வங்காளத்தினும் பம்பாயினுமுள்ள சுதேச பாஷைகள் வெகு விரைவாக முதிர்ச்சியடைந்து நூற்செல்வ வாய்ப்புடையனவாய்ப் பொலிதல் இவ்வண்மையை வலியுறுத்து மென்றுங் கூறப்படுவன வாம். இக்காரணங்களின் உண்மையை யாராயுமிடத்துத் தமிழொன்றையே யுதாரணமெடுத்து வாதிப்போம்.

முதற்கண் சமீபையுண்ணாட்டுச் சுதேச மொழிகளுட்படுத்ததே பெரும்பிழை. வடநாட்டுச் சுதேச பாஷைகட்குச் சம்ஸ்கிருதம் உயர் தனிச் செம்மொழியாதல் போலத் தென்னாட்டுச் சுதேச பாஷைகட்குத் தமிழே உயர் தனிச் செம்மொழியாகுமாறுணர்ந்து, இதனையும் உயர்வகுப்பிற் படுத்தலன்றி, இழிவகுப்பின் பாற்படுத்தமை நேரிதன்று.

“பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோ
ரெல்லையறு பரம்பொருண்முன் னிருந்தபடி யிருப்பதுபேர்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவிண்மலையா ள்முந்தூளுவு
முன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல வாயிடினு
மாரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்

சீரிளமைத் திறம்பியந்து செயன் மறந்து வாழ்த்துதுமே” (உட.)

என்றார் காலஞ்சென்ற திருவணந்தைச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்களும். இக்கருத்துக் காலஞ்சென்ற, தி. மி. சேஷகிரி சாஸ்திரியாரவர்கட்குமுடன் பாடாதல் அவரது ஆந்தரசுத்தத்துவநூலினால் தெற்றென விளங்கும். மேலும் சம்ஸ்கிருதத்தை மட்டிற்படித்துப் பண்டைகாலத்து ஆரியரது ஆசாரங்களுங் கருத்துக்களும் உணர்தல் மட்டும் போதுமா? தமிழின் கண்ணும் வடமொழியினும் அதிகமில்லையாயினும், அதற்கிணையாகவாதல் நூற்செல்வ வாய்ப்புண்டென்பது தேற்றம். வடமொழி தென்மொழியென இவ்விரண்டும் ஒரு நிகரணவாகவே பாவிக்கப்பட்டு வந்திருப்ப, இப்போது மட்டில் ஒன்றையுயர்த்தும் மற்றொன்றைத் தாழ்த்து முறைத்தல் சாலாதென்க. இனிச் சிறப்புடைய தனிச் செந்தமிழ் நூல்களை மாணுக்கராயினார் இப்போழ்தேற்படும் விதியிற்படியாது போவான்றே? இந்நஷ்டம் எவ்வாறு ஈடு செய்யப்படுமோ? அறிகிலேம். நிற்க.

சமஸ்கிருதத்திற்கு இணையாக வேறெந்த இந்திய பாஷையும் எடுத்ததுக் கூறுந்தரத்ததன் நென்றல் துணிந்து கூறுதலாம். எமது தமிழ்மொழியும் அதற்கு எவ்வாற்றானும் சமமான தேயன்றித் தாழ்த்ததன்று. இது வடமொழிக்கடலும் தென்மொழிக் கடலும் நிலைகண்டுணர்ந்த சிவஞான முனிவர்க்கு முடன் பாடென்க. “இருமொழியுநிகரென்று மிதற்கையி முளதேயோ?” என்று அம்முனிவர் பிரான் முழங்கிய முழக்கத்தினைச் சற்றே செவியிலேற்பீர், அறிவான்மிக்கீர்!

எமது பைந்தமிழும் ஓர் உயர் தனிச் செம்மொழியா'மாதலின் இரண்டாவதாகவும். முன்னராவதாகவும் கூறிய காரணங்கள் எம்மக்கும் உடன்பா

டேயாம். ஆகவே தமிழினை ஒரு சுதேச பாஷையெனக் கருதிவிதிகள் வகுத்தல் பிழையெனத் தெருண்டு அதற்குத் தகவொழுதுவாராக.

இவ்விசாரணை சபையார் 'எல்லு செட்டிலக்கை யேகலக்கை' யென்ற பழமொழியின் படியும் 'சொக்கனுக்குச் சட்டியளவு' என்ற பழமொழியின் படியும், இந்தியாவின் கணுள்ள சர்வகலாசாலைகளைத் தையும் ஒரு படியின வாக்க வெண்ணங் கொண்டுவிதிகள் வகுத்த பான்மையாவரும் மேற்கொள்ளுந் தரத்தன்று. அவ்வம் மாகாணத் தினியல்புக்குத் தக்கவாறு சிற்சில வேறு பாடுகளு மிருத்தல் இன்றியமையாத தென்றவுண்மை உள நூற்புலமை சான்றார் யாவர்க்கு மொப்பமுடிந்ததே. ஆகவும் இவ்வண்மையினின்றும் மேற்குறித்த சபையார் விலகிச் சென்றமை வியக்கத் தக்கதே.

மேற்குறித்த வேறுபாடுகளுள் மிகவும் வேண்டற்பால்து சுதேச பாஷைகளை வலியுறுத்துவதே யாம். அஃதாவது தமிழ், தெலுங்கு, தென்னாட்டுப் பாஷைகளைச் சென்னைச் சர்வ கலாசாலைப் பரீகைகளுளினின்றும் நீக்காது போற்றுதலாம். வடக்கேயுள்ள சுதேச பாஷைகளெல்லாம் சமஸ்கிருதத்தின் பிராகிருதங்களாய் அதனோடியே பட்டிருத்தலின்; அவற்றை யறவொழிக்கு மிடத்து வங்காள முதலிய வடநாட்டினர் இடர்ப்பாடு காணாராயினர். இதுபற்றி யன்றே தென்னாட்டுப் பாஷைகளி னியல்புணராத நீதிபதி குருதாச பானர்ஜி யவர்களும் சுதேசபாஷை நீக்கத்திற்கு ஒமென விணங்குவா ராயினர். மற்றுத் தென்னாட்டுப் பிரகிரிதிகளாயிருந்தோரும் அவ்வமயத்து வாய் வாளாமை மேற்கொண்டிருந்து விட்டனர் போலும்.

தமிழ்மொழி சமஸ்கிருதத்தினின்றும் வேறுபட்ட பாஷையாமென்பது; 'தென்மொழி; வடமொழி' யென்னும் அவற்றின் பெயர் வழக்கினே வலியுறுமாறு காண்க. எப்பொழுது தமிழ்மொழி சமஸ்கிருதத்தினின்றும் வேறுபட்டதா கின்றதோ: அப்பொழுதே தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளமாதிய தமிழின் வழி மொழிகளும் வேறுபட்டனவா மென்பது திண்ணம். காலந் தரத்தில் இத்தென்னிந்திய பாஷைகள் சிற்சில வடசொற்களை மேற் கொண்டதனால் இவையனைத்தும் வடமொழியின் வழி மொழிகளாகமாட்டா வென்பது யாவரு முணர்ந்த விஷயம். வளர்மொழிகள் நாடோறும் புதியபுதிய சொற்களைப் பிறமொழிகளினின்றும் மேற்கேட்டலியல்பே. தமிழ்மொழியின் கண்ணே பல திசைச் சொற்களும் வந்து வழங்குதல் காரணமாக அவ்வத்திசை மொழிகளின் பாகதமெனத் தமிழ்மொழியைக் கூற்றாருமுளரோ?

இனித் தென்னிந்திய பாஷை நீக்கத்தால் விளையுந் திங்குகளோ, அளி விறந்தன். இக்காலத்திற் கலாசாலைகளில் தென்னாட்டுப் பாஷைகள் பயில வார் தொண்டைய யதிகமாக வடமொழி பயில்வார் தொகை மிக்கருன்றே. இத்தனைய வேண்டுவது தென்னாட்டுப் பாஷைகளி னின்றியமையாமை.

இப்பொழுது தமிழை நீக்கி அதனிடத்து வடமொழியை வைத்துப் பயிற்று விக்கத் தொடங்கு மிடத்துப் பிராமண ராயினார்க்கு விசேஷமான அது கூலமும்; ஏனையோர்க்கு விசேஷ பிரதி கூலமும் விளையுமென்க. இந்நாட்டுப் பிராமணர் தமது வீட்டிற் பேசுவது தமிழே யாயினும், அதன்கண்ணே வட சொற்கள் அதிகமாகக் கலந்தே பேசுவாராயினார்; சமஸ்கிருதோச்சாரணம் நாடோறும் அவரது நாவிற்பயிலுதலின் அஃது அவர்க்குப் புதுமையன்று. ஆகவே அவர்கள் வெகு சலபமாக சமஸ்கிருத பாஷாப்பியாசஞ் செய்து விடுவர். மற்றுத் தமிழர்களோ வம்ச பரம்பரையாகத் தமிழே பேசுவதனாலும், வடசொற்களை யதிகமாகத் தம் பேச்சில்வழங் காமையாலும், வழங்கினும் அவற்றைத் திரித்துத் தமிழாக்கி வழங்குவராதலாலும், அவர்கள் வட மொழி யுச்சாரணத்திற்குப் புதியராதலாலும், சமஸ்கிருத பாஷையைப் பயில் வழிப்பெரிதும் இடர்ப்படுவர். ஆகவே, இப்புதிய வேற்பாடுயாவர்க்கு மொப்ப அதுகூலமாகாது. ஒரு திறத்தார்க்கு அதுகூலமும் மறுதிறத் தார்க்குப் பிரதி கூலமுமாகவே முடிதல் கண்கூடாகத்தெரிந்த விஷயம். எனவே தென்மொழி நீக்கமும், வடமொழி யாக்கமும், பக்தபாதகமாக முடிக்கின்றமை காண்க.

இஃதன்றியும், தென்னிந்தியாவின் சேஷமகரத்தைக் கருதினாற் சுதேச பாஷைகள் நிலைநிறுத்தப்படல் வேண்டும். தென்னிந்தியாவிலுள்ளோர் இது காறும் ஆத்மசம்பந்தமான நூல்களிலேயே பொழுது போக்கினர். இதற்கு வடமொழி பேருதவிபுரிந்தது. இனிமேலாதல் அவர்கள் நாட்டினியல்புணர்ந்து லோக சம்பந்தமான நூல்களிற் காலங்கழித்துப் பல சாதியார் முன்னும் உயரவேண்டாமோ? இவ்வுயர்ச்சிக்குச் சுதேச பாஷைகளை பேருதவி புரியத்தக்கன. இது கருதியாதல் சுதேச பாஷைகள் சர்வகலாசாலையாரால் நிலை நிறுத்தப்படுவனவாக.

இனித்தாம் நாடொறும் பேசிப்பயி லுறாஉம் சொந்த பாஷையைக் கற்றுத் தேர்தலினும் தாம் பயிலாத வடமொழியாகிய பிரபாஷைகளைக் கற்றுத் தேர்தல் மிக நலமுடைத்தென்று கருதாநின்றனர் சிலர். அவர்கள் அங்ஙனங் கருதுதற்குற்ற காரணம் முன்னது எளிதின் முடிவதும் பின்னது அரிதின் முடிவதுமாய் நின்றலின், முன்னதன் கண் ஏற்படும் மனப் பயிற்சியினும் பின்னதன்கண் ஏற்படும் மனப்பயிற்சி மிகவும் அதிகமாகப் பயின்ற மாணவர் உள்ளங்களை விரித்து மலர்த்தி வியாபகமாக்குகின்றது என்பதாம்.

இன்றாது தருக்கவன்மையைச் சிறிது ஆராய்வாம். முதற்கண், சொந்தபாஷைப் பயிற்சி யெளிதின் முடிவது என்பது *நிகமனம் தமிழ் மொழி சொந்த பாஷையாமாதலின், தமிழ்ப்பயிற்சி சொந்த பாஷைப் பயிற்சி என்பது † உபநயம் எனவே யிவற்றினின்றும் போதருந்துணிவு

‘தமிழ்ப்பயிற்சி யெளிதின் முடிவது’ என்பதாம். இது † பக்கம். ஈண்டுக் கூறிய இவரது பக்கம் உண்மையிற் பொருந்துவதோ வென்று பார்த்துமிடத்துத் தமிழ்ப் பயிற்சி இக்காலத்தில் மிகவரிதின் முடிவதாய் விளங்குவதே யன்றியும், ஆங்கிலம் முதலிய பிறபாஷைப் பயிற்சி மிகவெளிதின் முடிவதாயும் விளங்குகின்றது. ஆதலின் மேற்கூறியாரது பக்கம் போலியாய் மேற்கொண்ட நிகமனமும் அறையோதல் காண்க.

இது நிற்க. சர்வ கலாசாலை விசாரணை சபையார் சயப்பாஷைப் பயிற்சி இன்றியமையாத தென்றும், அப்பாஷைகள் இக்காலத்தில் நன்கு கற்பிக்கப் பட்டில வென்றுக் கருதிச் சில ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டு மென்கின்றனர். அவ்வேற்பாடுகளாவன:— (1) பிரவேச பரீகைஷ மாணுக்கர்களுக்குக் கொடுக்கும் சயப்பாஷை வினாப் பத்திரிகையைக் கடினமாக்குதல் (2) சர்வ கலாசாலை பரீகைஷுகளில் சயப்பாஷைகளிற் கட்டுரை பெழுதுமாறுசெய்தல் (3) * கலாநாயகப் பரீகைஷுக்குச் சயப்பாஷைகளுண்டு; அவர்தாவது அவற்றின் மட்டிலேயே பரீகைஷுக்கப்பட்டுப் பட்டம் பெறலாமென்பது. ஈண்டுக் கூறிய மூலத விபாயங்களாலும் சயப்பாஷைகள் முன்னுக்கு வராவென்பது மலையிலக்கே. இஃது ஒட்டகத்திற்குச் சளகு மாற்றுதலென்ற கதையாய் முடிக்கின்றதேயன்றி வேறன்று.

ஆதலின், நமது இந்திய துரைதனத்தார இவ்வவயத்ததைக் குறித்து மீட்டுஞ் சிந்தை செய்து தாம் அவசரப்பட்டு ஏற்படுத்திய விதிகளை மாற்றிச் சுதேச பாஷைகளைச் சர்வ கலாசாலைப் பரீகைஷுகளில் வைத்து ஆதரிப்பாராக்.

XVI. சுதேச பாஷையாக்கம்.

வடமொழியினின்றும் உருவவகையானும் உறுப்பு வகையானும் ஒலி வகையானும், இலக்கண வகையானும் நூற்பரப்பு வகையானும் வேறுபட்டு இயங்குகின்ற தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளமென்ற தென்னாட்டி மொழிகளை அறியாமை காரணமாகவும் வட சொற்களுட் சில இப்பாஷைகளுட் பயிலுகின்றமை காரணமாகவும் மருண்ட சிலர் சுதேச பாஷைகளை யொழித்தவிட்டு அவற்றிற்குப் பிரதியாக் வடமொழி பயிலுதலே சிறந்த தென்று முழங்கிய முழக்கம் தென்னாட்டெங்கும் நடுங்குந் விளைத்தது. பண்டிதர் பலர் ஏங்குவாராயினர். சாமுவரிய ஜனங்கள் எல்லாம் துன்பக் கடலுனாழந்தனர். பலர் ஆக்காங்கு சபைகள் கூட்டிச் சுதேச பாஷைகளைச் சர்வ கலாசாலைப் பரீகைஷுகளினின்றும் நீக்கப்பட்டது போற்றிக் கொள்ளப்படல் வேண்டுமென்று விண்ணப்பங்கள் இராசாங்கத்தார்க்கு அனுப்பினர்.

Minor Premise. † Conclusion. * Master of Arts.

இவையனைத்தையும் உய்த்துணர்ந்த இந்திய துரைத்தனத்தார் உடனே காலந்தாழ்த்தலின்றி நமது சென்னைத் துரைத்தனத்தாரிடத்திற்குத் தந்தியனுப்பிச் சென்னைச் சர்வகலாசாலையாரது அபிப்பிராயம் இவ்விஷயத்தின் கண் எவ்வாறுளது என்று விசாரிப்பாராயினர். அவ்வாறே சென்னைச் சர்வகலாசாலை யாரும் கட்டடங்கூடி இவ்விஷயத்தைக் குறித்து ஆராய்ந்தனர். அவ்வாராய்ச்சியின் முடிவாகவும் கடவுளின் அருளாலும் சுதேச பாஷைகளின் அதிர்ஷ்டமாகவும் இவைகயனைத்தும் சர்வகலாசாலைப் பாடங்களினின்று நீக்கப் படாது போற்றிக்கொள்ளப்படவே வேண்டும் என்று தீர்மானமாயிற்று. இது சென்னைத் துரைத்தனத்தார் மூலமாக இந்திய துரைத்தனத்தார்க்கு அறிவிக்கப் படுவதாயிற்று.

இனி இந்திய துரைத்தனத்தாரவர்கள் உண்மையை உய்த்துணர்ந்து, சென்னைச் சர்வ கலாசாலைபார் விரும்பியவாறே அவர்களது இஷ்டத்தை முடித்தருளுவார் என்று நம்புகின்றோம். அவ்வாறு முடித்தலே ஏற்புடைத்தாம்; அற்றன்றிப் பிறிதுபட நடத்தல் சால்புடைத்தன்று. இதனைப் பேரறிவாளராகிய இந்திய துரைத்தனத்தார் அறியாமற் போகாரென்பது திண்ணம். ஆகவே சுதேச பாஷைநீக்கம்போய்ச் சுதேச பாஷைகளுக்கு ஆக்கம் பிறந்ததென்றே நம்பித் தமிழ்ப் பெருந்தெய்வத்தை வாழ்த்தி இறைவற்குத் தெள்ளேணக் கொட்டுவேமாக.

XVII. தமிழ்ப் பாடசாலைகள்

கிராமந்தோறும் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் தொன்றுதொட்டு நடந்து வருகின்றன. கிராமச்சிறார்கள் இவற்றிற் கல்விகற்று வருகின்றனர். இவற்றின் சரித்திரத்தை ஆராயுங்கால் ஐம்பது வருடங்கட்கு முன்னர் இப்பாடசாலைகளில் தமிழ் நன்கு பயிற்று விக்கப்பட்ட தென்பதும் தற்காலத்தில் அத்துனை பயிற்று விக்கப்படவில்லை யென்பதும் எவரும் அறிந்த விஷயமே. இதன் காரணம் யாது? தற்காலத்துத் தமிழ் பாடசாலைகளில் வாத்திமைத்தொழில் நடத்துவோர் பெரும் பான்மையும் தமிழறிவு துட்பங்காணாதவரே. ஆங்கிலேய பாடசாலைகளிற் சில்வாண்டுகற்று ஆங்கிலேய மாயினும் தமிழாவினும் சீர் பெறக்கல்லாமல் உதரவலி ஒழித்தற் பொருட்டுத் திரிபவரே சிறுவர்களுக்குப் போதிக்க வருபவராவர். இவர்கட்கு இலக்கண இலக்கிய வறிவு குனிபம். 'சட்டியிலுண்டானுன்றோ அகப்பையில் வரும்?' பண்டமில்லாத வாசிரியரிடம் கற்கும் மாணவர் எங்கனம் பயன்பெறுவர்? அன்றியும் ஆங்கிலம் அரச பாஷையானதனால் முதன்மை பெற்று, நம் காட்டு ஆலமம்பேரல் தழைத்து விழுதுவிட்டு வலிமையுற்று விளங்கிவரும் இக்காலத்தில் சிறார் தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் தற்கும் காலம் சிந்தியோம். அன்னர் ஐந்து வயதாகு முன்னர் ஆங்கிலம் கற்கத் தொடங்கு

கின்றனர். தமிழ் வாசமும் ஏற்காமல் ஆங்கிலக் கல்வி தொடங்கும் மாணவர் உடல் தேய்ந்து கண்டித்து மனமிற்று நாளடைவில் யமனுக்குண வாகின்றனர். உலகவறிவும் ஆயுள் விருத்தியும் குன்றிய இவர்களுடைய சந்ததியின் நிலையை நினைப்பிற் பரிதாபமே. மேலும் தமிழ் பயிற்றும் முறையைக் கவனிக்கப் புகின் வியப்பே. இலகுவாய்ப் பிள்ளைகளுக்குப் பாஷையைக் கற்றுக் கொடுக்கத் தருகிற துரைத்தனத்தார் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகள் தமிழ் பாஷைக்கு ஒவ்வாதனவே. முன்னிருந்த தமிழ் பாடசாலை உபாத்தியாயருக்கு ஆங்கிலக் கல்வி கிடையாதாயினும் தமிழ் இலக்கண இலக்கியத் தேர்ச்சி மிகுதியு முண்டு. பிள்ளைகளும் குறைந்தது பன்னிரண்டு வயதுவரை தமிழ்கற்று வந்தார்கள். ஆத்தி சூடி, கொன்றைவேந்தன், மூதுரை, உலகநீதி, வெற்றிவேற்கை, குறள், நாலடி, குறவஞ்சி, திவாகரம், நிகண்டு, எண்கவடி, குழிப்பெருக்கம், தானப் பெருக்கம் இவைபோன்ற நூல்களைப் பயின்று வந்தனர். எண்ணெழுத் திகழாத இம்மாணவர் பாக் களை வாசித்து அன்வயப்படுத்தி அருத்தஞ் சொல்லவும் கொடுத்தகணக்கை வாயாற்றிவரும் சக்தியுள்ளவராய், லௌகீக அறிவு படைத்தவராய், ஒழுக்கம் விழுமிதாக்கொண்டவராய் நன்கு மதிக்கப்பட்டுவந்தனர். ஞாபகசக்தி தற்காலத்து வாலிபர்களுக்குப் பெரும்பான்மையுக் கிடையாது. நான்கு பாட்டுச்சொல்ல ஏராத; சிலேட்டிலாயினும் காகித்தத்திலாயினும் எழுதிப் பாராமல் கணக்கு ஓடாது. இஃதன்றியும், கற்குங்கால வளவும் சிறிதன்று. தமிழ்ப் பாடசாலை விட்டபின் குறைந்த பகூடும் பதினெட்டாண்டு செல்லும் பி. ஏ. பட்டம் பெற. பதினொரு வயதில் ஆங்கிலம் கற்கப்புகுந்த மாணவரும் மேற்கூறிய காலவிற்கு முன்னரே அஃதாவது இருபது வயதில் பட்டம் பெற்றுவந்தனர். இருதிறத்தாருக்கும் வித்தியாசம் என்னவெனில் பின்னவர் நீண்ட ஆயுளும் அறிவு முதிர்ச்சியும், ஒழுக்கச் செல்வமும், உடற்றிறமும், பெற்றிருந்தனர். முன்னவரோ, ஈப்போல் நைந்தும், கண்ணொளியிழந்தும், இழைத்த நாள் எல்லையடையாததும், உடலாக்கம் மன வாக்கம் பெறாதும் கைப்பொருளிழந்தும் வருவாய் குன்றியும், தம்மைப் பெற்றார் தவிக்கவும், தாம் பெற்ற குழவிகள் துடிக்கவும் விட்டொழிகின்றனர். அந்தோபாவம்! இப்பரிதாபநிலை தவிர்ந்தல் எங்கனம்? துரைத்தனத்தாரும் தமிழ்பிரமானிகளும் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை நன்கு பாராட்டுதலினறக்கூடும். இன்ஸ்பெக்டராக ஏற்பட்டிருக்கும் தமிழர்கள் தக்க தமிழ்ப் பாடங்களை ஏற்படுத்தவேண்டும். தமிழ் கற்பிக்கும்முறை வேறு மற்றபாஷைகள் கற்பிக்கும் முறைவேறு என்பதை வற்புறுத்தித் தமிழின் விசேஷங்களை எடுத்துக் காட்டி ஆங்கிலப் போதனமுறை இதற்கு உதவாது என்பதை விளக்கவேண்டும். ஆங்கிலத் தேர்ச்சி மட்டும்ன்றித் தமிழிலும் தக்கதோச்சியுடைய வரைத் தெரிந்து ஆசிரியராக்கவேண்டும். அன்றாக்குமட்டும் போதனமுறை பயிற்றுவித்துப் போதகராய்நுப்ப வேண்டும். சர்க்காருதவிப்

பொருளையும் பாத்திரமறிந்து படைக்கவேண்டும். இத்தகைய குறிப்புக் களை கலப்பரேல், எல்லாத் தீமைத் தொழில் முன்போற் பறக்கும். மாண்வர் மிக்க பயன் பெறுவர்; வாழ்நாள் வீணாகாமல் இம்மையிற்றழைத்து, மறுமைக்கும் வித்திடுவர். தமிழிமர்னிகாள்! தமிழிவிருத்திக்கு ஆணியேவர் தமிழ்ப் பாடசாலை களாதலினால் அவற்றைக் கண் திறந்து பாருமின். அவற்றிற்குத் பைத்திறந்துதலின், வாக்குச் சகாயம் செய்யுமின், எவ்வாற்றினும் சிறார்கள் தமிழ்த்தாயைப் போற்றவல்ல வழிகளை நாடிக்கொடுமின்.

XVIII. இந்தியர் ராஜபக்தி

நம் இந்தியாவில் முற்காலங்களி லிருந்த மாந்தரனைவரும் அவ்வக் காலங் களிலிருந்த அரசர்களிடத்திற் பக்தியுடையரா யொழுகினார்கள். இவ்வண்மை அக்காலத்து இயற்றப்பெற்று இப்பொழுது நாமெல்லாம் படித்துணரத் தக்க பெருமைசான்ற காப்பியங்களால் இனிதறியப்படும். மாந்தரது அகவிருளாகிய அஞ்ஞானத்தை நீக்கும் கல்வியும், உலகத்திலுள்ள புறவிருளை நீக்குஞ் சூரியனும், மாந்தர்க்கு அநீதியாகிய காரிருளை நீக்குங் காவலும் ஆகிய இம்மூவரும் மக்கட்கு மூன்றுகண்கள்; அக்கண்களுள் முதற்கண் காவலனும், இரண்டாங்கண் கல்வியும், மூன்றாங்கண் சூரியனுமென ஆல்கள் வகைப்படுத்தோதின.

“கண்ணெனப்படுவ மூன்று காவலன் கல்வி காமர்

விண்ணினைச் சமுல்வோலும் வெய்யவி னென்னும் பேர்

வெண்ணினுட் டலைக்கண் வைத்த கண்ணலை தில்லை யாயின்

மண்ணினுக் கிருளைநீக்கும் வகைபிற்தில்லை மன்றோ?” (உச)

என்று நன்கெடுத்தோதினார். சூளாமணிபுடைய தோலாமொழித் தேவர். வைத்தியன் மக்களது உடலொன்றையே தனது மருந்துகளானுஞ் சிகிச்சைகளானுங் காக்கவல்லன்; நியாயவக்தாவோ மாந்தரது பொருளொன்றையே தனது சட்டவணர்ச்சியானும், நியாயநூற் பயிற்சியானும் யுத்திகளானும் பாதுகாக்கவல்லன்; குருவேர மனிதரது ஆன்மா வென்றையே தனது வன்மையான் மலபந்தத்தினின்றும் நீத்துக்காக்க வல்லவன். மக்களது உடல் பொருளாவி மூன்றையுந் தனித்தனி முறையே பாதுகாக்கவல்லார் வைத்தியனும் நியாய வக்தாவும் குருவு மென்பதேற பட்டதே யொழிய இவை மூன்றையும் ஒருங்கே காக்கவல்லார் அவரென்ப தேற்படவில்லை. அவர் இவையனைத்தையு மொருங்கே காக்கவும் வல்லரல்லர். மற்று யாவரே அவ்வாறு காக்கவல்லர். ரெனில், அரசனே. தன்னானுந் தன் பரிசுனத்தானும் புகைவாரானும் மக்கட்கு இடுக்கண் நேராதவாறு அவரது உடல் பொருள்களைக் காத்தும், மக்களது சாதிகுலாசாரங்கட்கும், சமய சர்ஸ்திர வொழுக்கங்கட்கும் பழுது வாராதவாறு அவரது ஆவியைப் பாதுகாத்தும் வருத

லான் வேந்தனே மாந்தரது உடல் பொருளாவி மூன்றையு மொருங்கே காக்க வல்லன்.

“மானிலங் காவலனாவான் மன்னுயிர் காக்குங்கலைத்

தானதனுக் கிடையூறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தால்

ஊன மிகுபகைத் திறத்தாற்கள்வரா லுயிர்தம்மால்

ஆனபய மைந்தூர் தீர்த்தறங் கப்பா னல்லனே (உரு)

என்றார் பெரிய புராணம் முடைய சேக்கிழார் சுவாமிகள். இதனானே மன்ன வன் மாந்தரது உடல்பொருள்கள் காக்குமாறு பெற்றும்.

“அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்

நின்றது மன்னவன் கோல்” (உசு)

என்றார் திருக்குறளுடைய தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனார். இன்னும்

“மாதவர் நோன்பும் மடவார் கற்புங்

காவலன் காவல் இன்றெனில் இன்றால்” (உஎ)

என்றார் மணிமேகலை யுடைய மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனார். இவற்றி னானே அரசன் மக்களது ஆவியைப்பாதுகாக்குமாறு பெற்றும்.

மேற்கூறி யாங்குத் தன் கீழிருக்குங் குடிக்களைப் பாதுகாக்கும் கோமானை மறக்கவு மொண்ணுமோ? கடவுளிடத்துப் பக்தியுடைய போதல்லாரக் காவலனிடத்தும் மக்கள் பக்தியுடையரா வரன்றே.

“உறங்கு மாயினு மன்னவன் றன்னொளி

சுறங்கு தெண்டிரை வையகங் காக்குமால்” (உஅ)

என்றார் சீவக சிந்தாமணி யுடைய திருத்தக்கதேவரும்.

மேற்கூறியவாறு அரசனுக்குங் குடிகளுக்குமுள்ள இயைபினை நன்குணர்ந்தவராகிய நம் இந்தியர்கள் தம்மன்னவர் ஜாதியினலும் சமயத் தினாலும் வேறுபட்டவராயினும் அன்னார்க்கடங்கி அவர்தானை வழி யொழுதும் இராஜபக்தர்கள். ‘வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால்’ என நிருக்க முற்காலங்களிலேயே நம் இந்தியர் நிலைமையிற்றென்றால், எளியரும் வலியரும் வேறுபாடின்றி ஒரு தன்மையராய்ப் பாராட்டி நடத்தப்படும் நடுவுநிலைமையும் நீதியும் வாய்ந்த நம் ஆங்கில அரசாட்சிக் காலத்தில் நம் இந்தியர்களிடத்தில் இராஜபக்திக் குறைவு எங்கனம் ஏற்படும்? ஒரு நாளுந் ஏற்படாதென்பது திண்ணம்.

பாஷை நனையுடை, ஜாதி, சமயம், நிறம் முதலிய பலவாற்றாலும் வேறுபட்டமையின் இந்தியரும் ஆங்கிலரும் தொடக்கத்தில் ஒருவரை யொருவர் நன்குணராத இருவர்க்கும் வேற்றுமை யுணர்ச்சியேற்படுவ தாயிற்று. வரவர ஆங்கிலபாஷை இந்தியருட் பரவுவதாயிற்று; மேற் புலவாணரது நனையுடைகளும் ஓராற்றாற் பின்பற்றப்படுவனவாயின. ஆகவே நம் இந்தியர்க்கும் ஆங்கிலர்க்கு முள்ள வேற்றுமை யுணர்ச்சி குன்றி

ஒற்றுமை யுணர்ச்சி மிகுந்துகொண்டே வருகின்றது. அஃதாவது முன்னையிலும் இப்போழ்தத்த இராஜபக்தி மிகவும் வளர்ந்தவருகின்றது.

இவை யனைத்திற்கும் அறிஞறியாய் நம் விஜயை மகாராணியார் காலஞ்சென்றபோது நம் இந்தியர்கள் எய்திய துக்கத்திற்கேரளவுண்டோ? நாயிழந்த புனிற்றிளங் கன்றெனக்கதறினர். மற்று மகாராணியாரது மூத்தபுதல்வரும் அரசரிமை வாய்ந்தவருமாதிய எட்வர்டு வள்ளலார் சிங்காதன மேறினமைகேட்டு நம் இந்தியனைவரும் பேரானந்தக் கடலினுள் தினைத்து வினையாடினர். இதுபோலவே நம்முடைய சக்கரவர்த்தியாரது முடிசூட்டுக் கொண்டாட்டத்தினிமித்தம் அக்காட்சியை நேரே காண வேட்டுச் சீமை சென்றவரும் பரிசில் கொடுக்கச் சன்னத்தரானவரும், அன்னதானம் செய்யவேட்டவரும், பாடல்பாடுநரும், கடவுளைத் துதிப்பவரும், அவ்வானந்தத்தி னறிஞறியாக நாடகமரட விரும்பியவருமாயிருந்தனர். இவ்வாறு நம்மவர் இராஜபக்தி தலைக்கிளர்ந்தோங்கி வெளிப்பட்டுலவும் அமையத்து, 'அரசர்க்கு உடம்பு செவ்வையிலையாதலின் முடிசூட்டுக்கொண்டாட்டம் இதுபோழ்து நிறுத்திவைக்கப்பட்டது' என்று இடிவிழந்தாற்போல்வதோர் செய்திகேட்டு நம் இந்திய முழுவதும் நடுங்கிக் கலங்களுரெய்திற்று. அங்கனம் மனந்தளர்ந்த நம் இந்தியராவார் வாளாதிராது உடனே தேவாலயஞ் சென்று மன்னவர் பெயராற்பூஜை செய்வதும், அர்ச்சனை புரிவதும் சோதிடர்பாற் சென்று கேட்பதும், பத்திரிகைகளில் தந்திச் சமாசாரங்களைப் பார்ப்பதுமாயிருந்தனர்.

பின்னர்ப் பத்திரிகைகளும் அரசரது செளக்கிய நிலையைப்பற்றி நற் செய்திகள் சொல்லிவரவே எம்மவர் மனங்களைல்லாஞ் சிந்திது ஆறுவன வாயின. 'அரசர் முற்றிலும் செளக்கியமே! பட்டாபிஷேக மகோற்சவம் அடுத்த மதியில் நிகழும்' என்ற செய்திகேட்டு, மூங்கையானுண் பேச்சுவன்மை பெற்றெனக் களிகர்வோமாயினேம். கூடியவிரைவினில் நம் எட்வர்டு மன்னவர்க்குப்பட்டாபிஷேகம் நிகழ்ந்து நம் இந்திய ரனைவர்க்கும் இன்பம் பயப்பதாக.

இனி இராஜபக்தி நிரம்பிய நம்மவர்மேல் இராஜ விசுவாசக் குறைவு காண்பதாக வாய்ப்பறையறைந்து திரியுஞ்சில போலீமாக்களது வெருட்டுரை நம் இந்தியரை யச்சுறுத்தும் வலியிலவாய்க் கழியுமென்க. இந்தியரது ஆக்கமுஞ் சிறப்புங்கண்டு பொறமை கொண்ட புல்லறிவாளர் சிலர் பொய்க் கதைகள் புனைந்துகறி நம் இந்தியர்மீது அரசாட்சியார் கொண்டுள்ள லெண்ணத்தை மாற்றுவான் புக்கனர். புக்குமென்? அவரது கருத்துக் கைகடாது போகவே வாய்பிளந் தேகினர்.

“அரசனுங் குடிசுளும்மம் வேறல

நுரைசெயினுயிருலா முடல் மாவரால்”

(உசு)

—மதிவரணன்